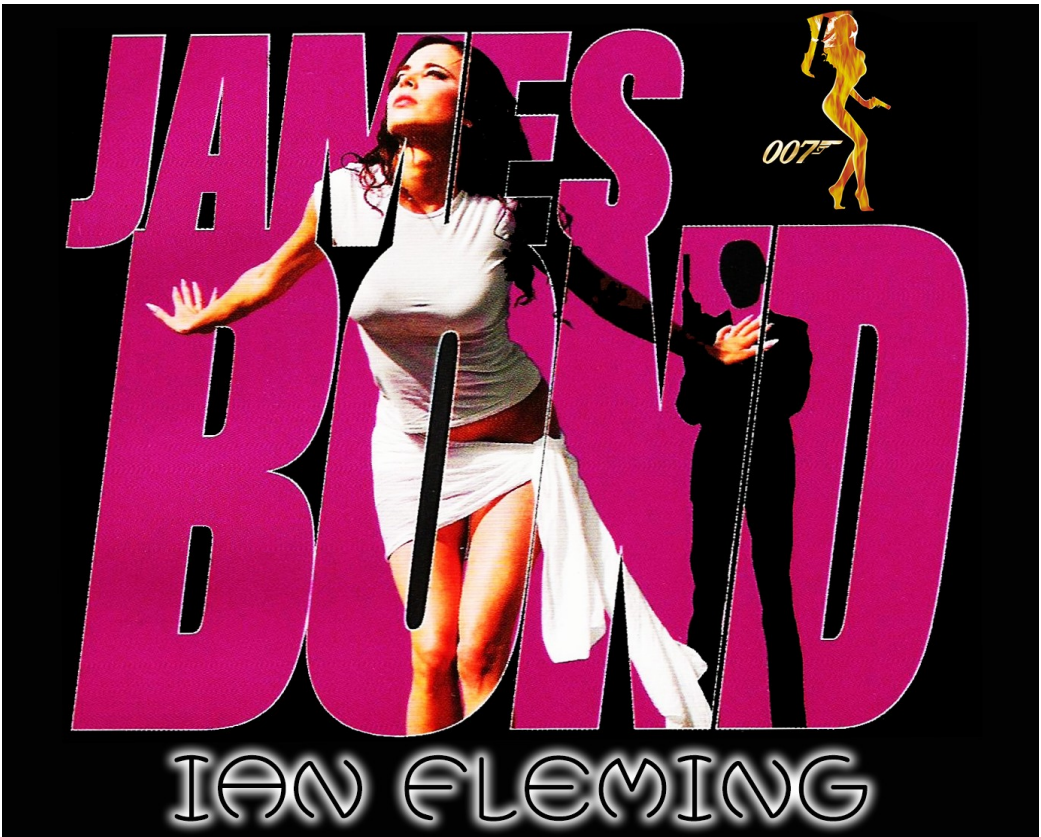

IAN FLEMING

OPERAȚIUNEA THUNDERBALL

VOLUMUL 10

www.virtual-project.eu

IAN FLEMING

Seria James Bond

Volumul 10

OPERAȚIUNEA THUNDERBALL

Original: *Thunderball* (1961)

Traducere de:
ALEXANDRA PETREA

virtual-project.eu

EDITURA RAO

2001

CAPITOLUL I

„LAS-O MAI MOALE, DOMNULE BOND”

Era una din acele zile în care lui James Bond i se părea că toată viața e – cum s-a exprimat cineva – un șir de evenimente neplăcute cu probabilitatea de șase la patru.

Pentru început, să spunem că-i era rușine cu el – și foarte rar i se întâmpla asta. Avea o mahmureală de zile mari, din acelea în care te doare capul și picioarele îți sunt amorțite. Când tușea – fumatul excesiv se adăuga băutului excesiv și dubla efectele mahmurelii – în fața ochilor îi zburau cercuri negre și luminoase, ca niște ameobe într-o baltă. Acel pahar cu care ai depășit măsura dă semne inconfundabile de avertisment. Ei bine, paharul ultim de whisky cu sifon consumat în seara precedentă în apartamentul de lux din Park Lane nu se deosebise cu nimic de cele zece precedente, dar coborâse în picioare cam fără chef și lăsase un gust amar și senzația neplăcută de prea mult. Și, deși mesajul era recepționat, Bond acceptase să mai joace un rober. La cinci lire suta de puncte, că doar e ultimul. Acceptase. Și jucase donele ca un prost. Chiar atunci își amintea de dama aia de pică, cu zâmbetul ei stupid de Mona Lisă pe fața buhăită, damă cu care acoperise un amărât de valet – damă care, cum avea să-i spună supărat partenerul, stătea la un impas cât roata carului. Care damă jucată așa însemnase deosebirea dintre un mare șlem (contrat și recontrat la beție) și patru sute de puncte pentru axa adversă. Seara de bridge se lăsase pentru el cu o pierdere de o sută de lire. Bani, nu glumă.

Bond mai apăsă o dată cu creionul de oprit sângele pe tăietura de pe bărbie și se uită cu scârbă la fața înnegurată și posacă ce-l privea din oglinda de deasupra chiuvetei. Ce tâmpit a putut fi! Toate astea provin din faptul că nu are ce face. De o lună întreagă se ocupa doar de hârțoage. Își scria numele pe tot felul de opise, scria minute tot mai fade cu trecerea săptămânilor și trântea nervos telefonul când un ofițer nevinovat din secție încerca să-i demonstreze nu-știu-ce. Apoi secretara lui se îmbolnăvise de gripă și i se dăduse o nefericită

care pe lângă că era cam nesuferită – asta i se mai putea ierta – era și urâtă. Una din oficiu, care-i spunea „sir” și-i vorbea de parcă ar fi avut prune în gură. Iar acum era și luni dimineața. Începea altă săptămână. Ploaia de mai lovea în toate ferestrele. Bond înghiți două pastile de Phensics și întinse mâna după al doilea tub. Telefonul din dormitor sună, sunetul greu al liniei directe cu cartierul general.

•

Cu inima bătând ca o tobă, mult mai tare decât ar fi fost cazul după goana de-a latul Londrei și așteptarea la liftul care să-l ducă la etajul opt, James Bond trase scaunul și se așeză, privind spre ochii calmi, cenușii, al dracului de limpezi, pe care-i știa atât de bine. De ce nu e în stare niciodată să citească în ochii ăștia?

— Bună dimineața, James. Îmi pare rău că te-am scos din casă atât de devreme. Dar avem în față o zi foarte plină și voiam să te pun în temă înainte să intrăm în focuri.

Toate speranțele lui Bond se prăbușiră. Nu e semn bun când M i se adresează cu prenumele și nu cu indicativul. Toate astea nu sunau ca o misiune, ci ca o chestie personală. Vocea lui M nu conținea acea tensiune, acel neastâmpăr care anunța noutăți formidabile, interesante. Expresia lui M era interesată, prietenoasă, aproape neutră. Bond răspunse și el cu ceva evaziv.

— N-am prea avut știri de la tine în ultima vreme, James. Cum stai? Cum stai cu sănătatea, adică.

M ridică de pe birou o foaie de hârtie, un fel de formular și o ținu parcă pregătindu-se s-o citească.

Suspicios, încercând să ghicească ce e scris pe foaie și, în general, ce se întâmplă, Bond spuse:

— Mă simt foarte bine, domnule.

— Nu asta spune și medicul, James, zise M cu blândețe. Am aici ultima ta fișă medicală. Cred că ar trebui să-i asculți părerea.

Bond se uită furios la foaia de hârtie. Ce dracului! Dar se controlă:

— Cum spuneți dumneavoastră, domnule.

M se uită la Bond gânditor, cu grijă. Apropie hârtia mai mult de ochi.

— Ofițerul, citi el, este robust în general. Din nefericire, modul său de viață nu este de natură să-i permită să rămână în această stare. În ciuda multor avertismente anterioare, recunoaște că fumează șaizeci de țigări pe zi, dintr-o varietate balcanică de tutun, cu un conținut de nicotină mai mare decât al țigărilor mai ieftine. Atunci când nu este angajat în activități solicitante, subiectul consumă zilnic echivalentul a o jumătate de alcool de spirit de șaizeci sau șaptezeci de grade concentrație. La examinare, apar semne categorice de deteriorare. Limba este încărcată. Tensiunea a crescut ușor la 160/90. Ficatul nu este palpabil. Pe de altă parte, încolțit, ofițerul recunoaște că are frecvente dureri de cap occipitale și spasme la mușchii trapezoizi, iar la palpare se simt noduli de fibrozită. Cred că aceste simptome se datorează modului de viață al ofițerului. Acesta nu răspunde pozitiv sugestiilor că tensiunile inerente profesiunii nu trebuie stinse cu ajutorul abuzurilor, care vor duce în final la instalarea unei stări toxice și la reducerea calităților sale de luptă. Recomand ca 007 s-o lase mai moale două sau trei săptămâni, să treacă pe un regim de abstinență, perioadă după care cred că va reveni la starea inițială, de excelentă formă fizică.”

M se uită la el și strecură foaia în tăvița de „Ieșiri”. Își așeză palmele pe birou în fața lui și se uită țintă la Bond.

— Nu prea satisfăcător, nu-i așa, James?

Bond încercă să-și ascundă nerăbdarea din glas.

— Domnule, sunt într-o formă perfectă. Oricine are din când în când dureri de cap. Cei mai mulți jucători de golf de duminică au fibrozite. Acestea provin din uscarea transpirației pe piele. Scapi de ele ușor, cu aspirină și cu un unguent. Nu e mare lucru, domnule.

M îi replică cu severitate:

— Aici faci o mare greșeală, James. Medicamentele nu suprimă decât simptomele. Medicamentele nu duc la rădăcina răului. O ascund doar. Rezultatul este o stare de otrăvire și mai accentuată, care poate deveni o boală cronică. Toate medicamentele sunt contrare naturii, sunt dăunătoare sistemului. Și asta se aplică și hranei pe care o consumăm – pâine albă cu tărâțele complet înlăturate, zahăr rafinat, din care s-a extras tot ce e mai bun, lapte pasteurizat, din care vitaminele au dispărut, totul este supra-gătit și denaturat. Și M

scoase din buzunar un carnețel și continuă: Știi că pâinea noastră conține și altele pe lângă făină foarte albă? E vorba de cantități mari de calcar, peroxid de benzol sub formă de pulbere, clor gazos, săruri de amoniu și aluminiu. M puse carnețelul în buzunar. Ce zici de asta?

Bond, amețit de debitul verbal, spuse prudent:

— Dar eu nu mănânc atâta pâine, domnule.

— Poate că nu, spuse M nerăbdător. Dar câtă făină măcinată la o moară clasică mănânci tu? Cât iaurt? Câte legume, nuci, câte fructe proaspete, nepreparate?

Bond zâmbi:

— Practic deloc, domnule.

— N-ai de ce râde, lovi M cu degetul arătător în masă. Ține minte ce-ți spun. Nu poți fi sănătos decât prin mijloace naturale. Toate necazurile tale – și Bond deschise gura să protesteze, dar M i-o tăie cu un gest din mână – starea de profundă toxemie relevată de Serviciul Medical, toate astea sunt rezultatul stilului tău de viață. Ai auzit vreodată în viața ta de Bircher-Brenner, de exemplu? Sau de Kneipp, Preissnitz, Rikli, Schroth, Gossmann, Bilz?

— Nu, domnule.

— Mă așteptam. Ei bine, n-ar strica să-i studiezi. Sunt mari naturiști, iar noi le-am respins învățăturile din prostie. Din fericire – și ochii lui M străluciră entuziaști – există și în Anglia un număr de practicanți ai acestei discipline. Remediile naturale ne sunt perfect la îndemână.

James Bond se uită curios la M. Ce dracu’ se întâmplă cu bătrânul? Prezintă oare primele semne de senilitate? Dar M arăta mai bine decât oricând. Ochii cenușii și reci erau mai limpezi ca niciodată, fața colțuroasă plesnea de sănătate. Până și părul de cenușiul fontei părea să aibă o nouă viață. Atunci poate e nebun…

M întinse mâna spre tăvița cu „Intrări” din fața lui, gest preliminar de eliberare a lui Bond, căruia îi spuse vesel:

— James, asta e tot. Domnișoara Moneypenny a făcut toate rezervările. Două săptămâni vor fi mai mult decât de ajuns ca să te refaci. Când o să te întorci aici, nu te vei mai recunoaște nici tu. Vei fi ca nou-născut.

Bond se uită buimăcit peste pupitru, la M. Îi spuse șefului cu voce gâtuită:

— Să mă întorc, de unde, domnule?

— Un loc numit „Țara Ierburilor”[1]. Este condus de o somitate în domeniu – Wain, Joshua Wain. Un tip remarcabil. Are șaizeci și cinci de ani, dar nu-i dai o zi peste patruzeci. O să te îngrijească foarte bine. Are aparatură la zi și are chiar propria grădină de plante medicinale. O zonă foarte pitorească, lângă Washington, în comitatul Sussex. Nu-ți face probleme cu munca de aici. Scoate-ți-o din minte timp de două săptămâni. Îl pun pe 009 să se ocupe de secție.

Lui Bond nu-i venea să-și creadă urechilor.

— Dar, domnule, mă simt excelent. Sunteți sigur? Vreau să spun, sunteți sigur că e cu adevărat necesar?

— Nu, îi spuse M cu răceală. Nu e necesar. E esențial. Dacă vrei să rămâi în secția 00, vreau să zic. Nu-mi pot permite să am în secție un ofițer care să nu fie într-o formă maximă. M își coborî ochii asupra coșului din fața lui și luă un dosar cu radiograme. Asta e tot, 007.

Nu ridică privirea. Tonul nu accepta replică.

Bond se ridică în picioare. Nu spuse nimic. Traversă camera și ieși, închizând ușa cu exagerată grijă.

În anticameră, domnișoara Moneypenny îl privea dulce.

Bond veni la biroul ei și dădu cu pumnul în masă atât de tare, încât mașina de scris sări în sus.

— Ce dracu’ se întâmplă, Moneypenny? spuse el furios. Bătrânul a luat-o razna? Ce e cu toate prostiile astea? Să fiu al dracului dacă mă duc. A înnebunit de tot.

Domnișoara Moneypenny îi zâmbi fericită.

— Directorul a fost deosebit de amabil și de binevoitor. Spunea că-ți poate oferi camera de Mirt, în corpul anex, care e o cameră minunată. Are priveliște directă în grădina lor de plante. Știai, au o grădină cu buruieni medicinale.

— Știu tot despre nenorocita lor de grădină de buruieni. Penny, uite ce e, începu Bond să se milogească. Fii fată bună și spune-mi despre ce e vorba. Ce-l roade pe șef?

Domnișoarei Moneypenny, care adesea ofta fără speranță după Bond, i se făcu milă de el. Coborî vocea conspirativ.

— Cu șeful e doar o fază trecătoare. Problema e cu *tine.* Te-a prins într-o asemenea perioadă. Știi că e capabil să facă și pe dracu-n patru ca serviciul să fie eficient. A fost o vreme când a

[1] În original *Shrublands* (n. red.).

trebuit să mergem cu toții la exerciții fizice. Apoi a chemat un psiho-nu-știu-cum, un psihanalist. Tu ai scăpat, erai în străinătate, dar toți șefii de secție au fost obligați să-i povestească ce visează. Dar nu l-a ținut mult. Cred că unele din visele băieților l-au speriat. Ei bine, luna trecută M s-a ales c-un lumbago și un prieten de-al lui de la Blades, presupun că unul dintre cei grași și care beau mult – și domnișoara Moneypenny își țuguie minunatele buze senzuale – i-a spus de locul acela de la țară. Omul i-a jurat că e nemaipomenit. I-a spus lui M că suntem toți ca niște mașini și că trebuie să tragem din când în când la garaj, ca să ne „decarbonăm”. Zicea că el merge acolo în fiecare an și că nu te costă decât douăzeci de guinee pe săptămână, adică mai puțin decât cheltuie el pe seară la Blades. Și că se simte minunat. Știi că M moare după noutăți, așa că a fost acolo zece zile și s-a întors absolut încântat. Ieri mi-a ținut o prelegere despre loc, iar dimineața asta mi-a adus un set întreg de cutii cu germeni de grâu și tot felul de plante, Dumnezeu mai știe ce. Cred că bietul meu pudel va avea de rontăit la ele. Oricum, asta s-a întâmplat și mărturisesc că nu l-am văzut niciodată atât de tonifiat. Parcă a întinerit.

— Mie mi se pare că seamănă cu omul de pe reclamele pentru sărurile Kruschen. Dar pe mine de ce mă trimite la casa aia de nebuni?

Domnișoara Moneypenny îi zâmbi complice.

— Știi ce părere extraordinară are despre tine. Sau nu știi…? Oricum ar fi, îndată ce ți-a văzut raportul medical, mi-a spus să-ți rezerv un loc acolo. Își scărpină vârful nasului. James, chiar fumezi și bei atâta? Nu poate să-ți facă bine, gândește-te.

Se uita la el cu ochi materni.

Bond reuși să se abțină. Cu un efort disperat, se arătă nonșalant și azvârli o frază salvatoare:

— De ce să mor de sete, când pot să mor de beat? În ce privește țigările, fumez pentru că nu am ce să fac cu mâinile, de aia!

Dar își auzi cuvintele, cuvinte de om încă mahmur, căzând ca niște bănuți pe o gură de canal. Ia s-o mai las cu dulcegăriile!

Buzele calde ale domnișoarei Moneypenny se țuguiară iar, de data asta dezaprobator.

— În ce privește mâinile, am auzit cu totul altceva…

— Penny, uite ce e, nu începe și tu.

Bond o porni spre ușă și se întoarse în prag.

— Când o să mă întorc, o să-ți trag câteva de o să comanzi la Dunlop pernuțe ca să poți bate la mașină.

Domnișoara Moneypenny îi zâmbi dulce.

— Nu cred că o să fii în stare să mă plesnești… O să trăiești două săptămâni pe nuci, alune și suc de lămâie, James.

Bond scoase un sunet între pufnit și mârâit și ieși val-vârtej pe ușă.

CAPITOLUL II

ÎN ȚARA IERBURILOR

James Bond își azvârli geamantanul în spate, în bătrânul taxi Austin, de culoarea ciocolatei, și urcă în față, lângă șoferul care părea uns cu toate alifiile, îmbrăcat într-un vindiac de piele neagră. Tânărul scoase un pieptene din buzunarul de la piept, îl trecu din ambele părți prin chica de la spate, apoi îl puse înapoi în buzunar, se aplecă și porni aparatul de taxare. Bond înțelese pe loc că toată joaca de-a pieptănatul era ca să-i arate că-l lua cu mașina – pe el și banii lui – doar ca să-i facă o favoare. Era caracteristic pentru tineretul în afirmare de după război. Acest tineret muncitor, gândi Bond, face douăzeci de lire pe săptămână, își disprețuiește părinții și ar vrea să arate ca Tommy Steele. Dar nu era vina lui. Era născut în epoca creditului cu dobândă mică, a statului bunăstării distribuite, în epoca bombelor atomice și a zborului spațial. Pentru acest tânăr, viața e ușoară și lipsită de semnificație.

— Cât de departe e până la Țara Ierburilor? întrebă Bond.

Tânărul făcu un ocol expert, dar absolut inutil, în jurul unei piațete și reveni la cursul normal.

— Cam juma’ de oră.

Apăsă la maxim accelerația și luă fața unui camion într-o intersecție, cu eleganță, dar periculos.

— În mod sigur, scoți cât se poate din acest Bluebird.

Tânărul îi aruncă o privire, să vadă dacă nu cumva își bate joc de el. Decise că nu e bătaie de joc. Deveni brusc deschis:

— Bătrânu’ n-a vrut să-mi ia ceva mai bun. Zice că rabla asta a fost OK pentru el douăzeci de ani, trebuie să fie bună și pentru mine încă douăzeci de ani. Așa că strâng și eu un ban, să-mi iau una doar a mea. Am adunat deja jumătate.

Bond decise și el că jocul de-a pieptănatul îl indusese în eroare. Spuse:

— Și ce ai de gând să-ți iei?

— Un minibus Volkswagen, să fac cursele de la Brighton.

— Pare o idee bună. La Brighton sunt mulți bani.

— Păi nu? spuse tânărul, cu o urmă de entuziasm. Am fost acolo o singură dată și niște dealeri de pariuri m-au angajat să-i duc, pe ei și două pipițe, la Londra. Și am umflat zece lirane, plus un cinciar bacșiș. Floare la ureche.

— Sigur. Dar la Brighton poți să o și pățești. Trebuie să fii atent să nu te jefuiască, sau mai rău. La Brighton operează niște bande foarte tari. Ce s-a mai întâmplat cu Găleata de Sânge?

— N-au mai acționat după ce i-a cercetat. A scris și la ziar.

Tânărul își dădu seama că bărbatul vorbește foarte liber și se uită la el cu interes.

— Mergeți în „Țara Ierburilor”, sau doar în vizită?

— „Țara Ierburilor”?

— Da, la Wormwood Scrubus, spuse laconic tânărul. Nu semănați cu cei pe care-i duc acolo în mod obișnuit. Sunt mai mult femei grase și babalâci care-mi zic să nu conduc prea tare, că le scutur sciatica sau altele.

Bond râse.

— N-am de ales. Două săptămâni de condamnare. Doctorul zice c-o să-mi priască. Trebuie să o fac și pe asta. Pe aici ce se zice de locul ăsta?

Tânărul ieși de pe șoseaua spre Brighton și o luă spre vest, pe sub Downs, prin Poynings și Fulking. Austinul țiuia apatic prin nevinovatul peisaj rural.

— Lumea zice că sunt cam săriți, asta zice. Nu de loc zice lumea, nu, ci de toți bogătanii ăia care vin aici și nu cheltuie un ban în zonă. Ceainăriile se mai scot, când oamenii reușesc să mai fugă de acolo. Se uită la Bond. O să vă mirați. Oameni mari, unii dintre ei barosani din City, vin aici cu Bentley-urile lor cu burțile goale și văd ceainăriile astea. Intră acolo să bea niște ceai, nu au voie mai mult. Apoi văd la masa de alături vreun tip care se îndoapă cu pâine prăjită cu unt și cu prăjituri îmbrăcate în zahăr-pudră și nu mai rezistă. Comandă un munte de haleală și bagă în ei ca un puști furișat în cămară, și se uită în jur dacă nu cumva au fost văzuți. N-ai crede ca unor asemenea oameni să le fie așa rușine.

— E o prostie, dacă te gândești câți bani au plătit pentru cine-știe-ce cură urmează ei.

— Și mai e ceva, spuse tânărul cu indignare în voce. Înțeleg să-i iei cuiva douăzeci de lire pe săptămână și să-i dai trei mese

cinstite pe zi, dar cum să umfli douăzeci de lire și să le dai de mâncat doar apă caldă? N-are niciun Dumnezeu.

— Bănuiesc că așa sunt tratamentele. Probabil că merită, dacă oamenii se simt bine după aceea.

— Da, probabil că așa e, spuse tânărul, cu îndoială în glas. Unii dintre ei sunt alți oameni după ce au dus-o o săptămână doar cu nuci, alune și altele. O să încerc și eu.

— Cum adică?

Tânărul se uită din nou cu atenție la Bond. Încurajat din nou de figura sinceră și amintindu-și de remarcile apropo de Brighton, spuse:

— Vedeți dumneavoastră, avem aici, în Washington, o fată. Cam rea de muscă. Un fel de poamă locală, dacă înțelegeți. E chelneriță la Ceainăria Albinuța, adică era. A ieșit cu mai toți, dacă mă înțelegeți. O liră o dată și știe o grămadă de trucuri franțuzești. Mă înțelegeți. Ei bine, anul ăsta i s-a dus buhul în „Țara Ierburilor” și unii dintre barosani au luat-o la ochi pe Polly – așa o cheamă: Polly Grace. Au luat-o cu ei în Bentley-urile lor și s-au tot dus la cariera de piatră abandonată de la Downs. Acolo e locul ei, mă înțelegeți. Necazul e că ăia i-au dat cinci sau zece lirane și după aia alde noi n-am mai fost de nasul ei. Au scos-o de pe piața noastră, ca să zic așa. Deci un fel de inflație. Acum o lună, își lasă slujba la Albinuța și ce credeți?

Și vocea tânărului se sufoca de indignare.

— Și-a luat cu câteva sute de lire un Austin Metropolitan. A devenit nobilă. Ca poamele alea de la Londra, de pe Curzon Street de care scrie la ziare. Acum face Brighton, Lewes – pe oriunde găsește clienți, iar din când în când mai vine și aici, să lucreze la carieră cu alde barosanii din „Țara Ierburilor”! Să nu-ți vină să crezi!

Și tânărul claxonă nervos cuplul nevinovat de pe bicicleta-tandem din fața lor.

Bond îi spuse cu seriozitate:

— Mare păcat. N-aș fi crezut că-i mai interesează chestiile astea după ce mănâncă numai cotlete de nucă și beau vin de păpădie sau ce le-or da acolo.

Tânărul pufni.

— Păi nu știți nimic. Da, zise el, subliniindu-și spusele, și *noi* tot așa am crezut. Unul din amicii mei, băiatul doctorului de aici, a vorbit de treaba asta cu taică-su, normal, pe ocolite. Și taică-

su zice nu. Zice că e un fel de dietă și băi reci și calde, le zice „balneare”, cu masaj și ce mai poftești, care cică curăță sângele și întăresc corpul, mă înțelegeți. Cică îi trezește la viață pe boșorogi și-i face din nou doritori, mă înțelegeți, dacă știți cântecul ăla.

Bond râse.

— Ia te uită, poate e ceva de capul locului ăstuia, la urma urmei.

Un panou aflat în dreapta șoselei anunța: „*Țara Ierburilor. Poarta spre Sănătate. Prima la dreapta. Vă rugăm să păstrați liniștea*”.

Drumul trecea printr-o fâșie lată de brazi și pini, aflată la unul din coturile râului Downs. În fața lor apăru un zid înalt, apoi o intrare impunătoare, o pastișă de intrare în cetate și o gheretă din care ieșea un fir subțire de fum, care se pierdea deasupra copacilor. Tânărul coti și o luă pe aleea de pietriș, împroșcând cu pietricele tufișurile de laur de pe margine. Un cuplu mai în vârstă sări ca ars de pe alee, la auzul claxonului. La dreapta începură să se vadă pajiști întinse și răzoare bine îngrijite cu flori, și o grămadă de persoane care se plimbau încet, singure sau câte două. Iar în urma lor, o monstruozitate de clădire din epoca victoriană, din care se întindea în afară un pavilion de sticlă, până la marginea gazonului.

Tânărul trase mașina sub un portic greu, cu acoperiș crenelat. Lângă ușa lăcuită cu ornamentații din fier se afla un suport într-un picior, pe care un mic panou avertiza: „*Fumatul interzis. Vă rugăm să lăsați aici țigările*.” Bond ieși din taxi și scoase valiza din spate. Dădu tânărului un bacșiș de zece lire. Acesta îl acceptă ca pe ceva foarte firesc.

— Mulțumesc, spuse el. Dacă vreți vreodată să scăpați de aici, sunați-mă. Să știți că Polly nu e singura din zonă. Iar pe drumul spre Brighton e și o ceainărie unde au brioșe cu unt. Cu bine.

Băgă în marșarier și o porni înapoi, pe drumul pe care venise. Bond își ridică valiza și porni resemnat spre trepte.

Trecu de ușa grea. Înăuntru era foarte cald și liniște desăvârșită. La recepție, în holul placat cu stejar, o fată de o frumusețe severă îi ură un bun-venit entuziast. După ce semnă în registru, aceasta îl conduse printr-o serie de camere mobilate sumbru și pe un coridor cu miros neutru, alb, spre spatele

clădirii. Acolo se afla o ușă de comunicare cu anexa, o structură lungă, construită în pripă și cu bani puțini, cu camere de-a stânga și de-a dreapta coridorului central. Pe uși erau înscrise nume de flori și ierburi. Fata îl conduse la camera de Mirt, îi spuse că Șeful vrea să-l vadă într-o oră și plecă.

Era o cameră în formă de cameră, cu mobilă în formă de mobilă și draperii delicate. Pe pat era o pătură electrică, iar lângă pat o vază cu trei gălbenele și o carte numită *Remediile naturale explicate* de Alan Moyle, M.A.B.N. Bond deschise cartea și află pe loc că inițialele veneau de la „Membru al Asociației Britanice de Naturopatie”. Opri caloriferul și deschise larg ferestrele. Grădina cu ierburi, strat după strat de mici plante fără nume, convergând spre un cadran solar central, îi zâmbea. Bond își despachetă lucrurile și se așeză în unicul fotoliu, citind despre cum să elimine toxinele din organism. Află o grămadă de lucruri despre alimente de care nu auzise în viața lui, cum ar fi supa de potasiu, tocătura de alune, sau misteriosul ulm fără malț. Ajunsese la capitolul despre masaj și reflecta la afirmația că respectiva artă trebuie descompusă în atingere, strângere, fricțiune, frământare, petrisaj, plesneală și vibrație, când sună telefonul. O fată îl anunța că domnul Wain va fi fericit să-l primească în camera de consultații A în cinci minute.

Domnul Joshua Wain avea o strângere de mână fermă și uscată și o voce răsunătoare și încurajatoare. Avea sprâncenele stufoase, argintii, ochi blânzi și limpezi și un zâmbet sincer, creștinesc. Părea cu adevărat încântat să-l vadă pe Bond și să se intereseze de el. Purta o haină foarte curată, în genul unui halat, cu mâneci scurte, din care ieșeau brațe păroase și vânjoase. Sub aceasta niște pantaloni foarte nepotriviți, în dungi. Peste ciorapii gri, conservatori, purta sandale. Când se mișca prin camera lui de consult, parcă țopăia pe arcuri.

Domnul Wain îl rugă pe Bond să-și scoată hainele, până la chiloți. Când văzu atâtea cicatrice, spuse politicos:

— Vai de mine, domnule Bond, dar se pare că ați fost în război.

Bond îi răspunse indiferent:

— Da, m-au ratat la limită.

— Da! Războiul este ceva îngrozitor. Acum, inspirați adânc, vă rog.

Domnul Wain îi ascultă spatele și pieptul, îi luă tensiunea, îl cântări, îi măsură înălțimea, iar apoi, după ce-i ceru să stea culcat pe burtă pe patul chirurgical, îi testă cu degete experte, fine, toate articulațiile.

În timp ce Bond se îmbrăca, domnul Wain scrise preocupat ceva la biroul lui, apoi se întoarse spre Bond.

— Domnule Bond, nu avem pentru ce să ne facem mari griji, zic eu. Tensiunea e ușor crescută, aveți o ușoară osteopatie la vertebrele superioare, care, apropo, probabil vă vor cauza dureri de cap în caz de tensiune, și în zona iliacă dreaptă aveți o tensiune sacro-iliacă, osul fiind ușor deplasat spre spate. Este, fără îndoială, urmarea unei căzături grave, cu ceva vreme în urmă.

Domnul Wain ridică privirea, ca să vadă dacă Bond confirmă.

— Da, poate, spuse Bond.

Stătuse să se gândească ce-ar putea însemna „căzătură gravă” și decisese că e vorba de săritura din Arlberg Express, după ce luase legătura cu Heinkel și prietenii lui, cam la vremea revoltei din Ungaria, din 1956.

— Acum, spuse domnul Wain, scoțând un formular tipărit și uitându-se la rubricile lui, va urma o dietă strictă de o săptămână, pentru eliminarea toxinelor din fluxul sanguin. Masaj, pentru a vă tonifia, irigații, băi terapeutice calde și reci, tratament osteopatic și scurte ședințe de tracțiune, ca să scăpăm de leziunile la coloană. Toate acestea v-ar putea reface. Și, evident, repaus total. Lăsați-o mai moale, domnule Bond. Sunteți funcționar public, din câte înțeleg. Vă va face bine să scăpați o vreme de toate grijile hârțoagelor.

Domnul Wain se ridică în picioare și-i înmână lista tipărită lui Bond.

— La saloanele de tratament peste o jumătate de oră, domnule Bond. Nu strică să începem pe loc.

— Vă mulțumesc, spuse Bond, luând hârtia și privind-o. Apropo, ce e aceea tracțiune?

— Cu ajutorul unui dispozitiv medical pentru întinderea coloanei vertebrale. Face foarte bine.

Domnul Wain îi zâmbi cu indulgență.

— Nu vă faceți probleme din cauza denumirii date de alți pacienți, care i-au spus Grătarul. Știți cum sunt unii oameni.

— Da.

Bond ieși pe coridorul vopsit în alb. Acolo se aflau mai multe persoane, care citeau sau vorbeau în surdină. Toți erau în vârstă, din clasa de mijloc, în majoritate femei, multe purtând halate urâte de stofă. Căldura, aerul închis și femeile acelea bătrâne îi dădură lui Bond o senzație de claustrofobie. Ieși din hol și trecu de ușa grea de la intrare, ieșind în minunatul aer proaspăt.

Bond o porni pe aleea curată, îngustă și simți mirosul greu de dafin și salcâmel. Oare o să reziste în locul ăsta? Oare există vreo cale de a scăpa din iadul ăsta, în afară de aceea de a demisiona din Serviciu? Pierdut în gânduri, aproape se lovi de o fată în alb, care venea în goană de după un gard viu. În aceeași clipă, în timp ce fata trecea pe lângă el, fulgerându-l cu un zâmbet, veni un Bentley de culoare mov, luând curba prea rapid, gata-gata să dea peste fată. Bond făcu un pas și o luă de mijloc, practic de sub roți, și o răsuci, cu o mișcare destul de reușită de toreador, peste capota mașinii. Mașina frână brusc pe pietriș, iar Bond lăsă fata jos. Palma mâinii drepte păstra amintirea unui sân frumos. Fata scoase un „Oh!” și i se uită în ochi cu o expresie de uluială încântată. Apoi înțelese cele întâmplate și spuse repede:

— Vă mulțumesc.

Fata se întoarse spre mașină, din care cobora fără grabă un bărbat. Acesta spuse calm:

— Îmi pare foarte rău. Ați pățit ceva? Și brusc o recunoscu, pălind. Vai, dar este prietena mea Patricia. Ce mai faci, Pat? Ești gata pentru mine?

Omul era extrem de arătos, bronzat moartea femeilor, cu o mustață îngrijită deasupra unor buze pe care femeile le visează. Avea trăsături regulate, care sugerau o origine spaniolă sau sud-americană, și ochi căprui-închis, îndrăzneți, cu o ciudată – o femeie ar spune că interesantă – curbură la colțul ochilor. Avea o alură atletică, înălțime de un metru optzeci și cinci, era îmbrăcat într-un costum din tweed de o neglijență modernă – forma croielii sugera un *Anderson and Sheppard.* Cămașa era de mătase, iar cravata roșie, cu picățele. Puloverul cu decolteu în V părea din lână de vicuna[2]. Bond îl categorisi pe loc drept un ticălos bine făcut, după care femeile se dădeau în vânt și care trăia de pe urma acestui fapt. Și trăia foarte bine.

[2] Mamifer andin (n. tr.).

Fata își recăpătase morga. Îi spuse cu severitate.

— Domnule conte Lippe, ar trebui să fiți mai atent. Știți că pe alee sunt mereu pacienți sau membri ai personalului. Dacă n-ar fi fost acest gentleman – și fata-i zâmbi lui Bond – m-ați fi călcat cu mașina. Și este un panou *mare* care cere să conduceți cu atenție.

— Draga mea, îmi pare atât de rău. Mă grăbeam. Am întârziat la întâlnirea cu bunul domn Wain. Ca de obicei, am mare nevoie de o decarbonare, de data asta după două săptămâni la Paris.

Apoi se întoarse spre Bond și îi spuse cu o nuanță de condescendență.

— Dragă domnule, vă mulțumesc. Aveți reacții rapide. Acum vă voi ruga să mă scuzați.

Ridică o mână a salut, intră în Bentley și continuă cursa pe alee.

— Trebuie să mă grăbesc și eu, spuse fata. Sunt într-o întârziere teribilă.

O porniră amândoi pe urmele mașinii. În timp ce o examina pe fată din cap până în picioare, Bond o întrebă:

— Lucrezi aici?

Ea răspunse că da. Lucra la „Țara Ierburilor” de trei ani și-i plăcea. Dar el, cât voia să stea aici? Și continuară taifasul.

Fata era și ea tipul sportiv, pe care Bond l-ar fi asociat cu tenisul, sau poate patinajul, sau săriturile pe trambulina elastică. Avea o figură fermă, genul care-l atrăsese întotdeauna, era drăguță, o drăgălășenie care ar fi fost comună, dacă nu ar fi ieșit în evidență o gură pasională, cam mare, ca și un fel de autoritate care nu putea să nu provoace bărbații. Era îmbrăcată în varianta feminină a halatului alb pe care-l văzuse la domnul Wain, iar din curbele neîntrerupte ale sânilor și șoldurilor se vedea limpede că nu purta mare lucru pe sub acesta. Oare ce face fata asta în timpul ei liber?

Ea primi gambitul cu un zâmbet și o privire rapidă, de evaluare.

— Am o mașină din acelea mititele, broscuțe. Merg foarte mult cu ea. Și există și locuri unde se fac drumeții pe cinste. Plus că aici sunt mereu figuri noi. Unii dintre pacienți sunt foarte interesanți. De pildă omul din mașină, contele Lippe. Vine aici în fiecare an. Îmi povestește lucruri fascinante despre Extremul

Orient – China și altele. Are un fel de afacere într-un loc numit Macao. E lângă Hong Kong, nu?

— Da, corect.

Deci ochii aceia puțin curbați veneau pe linie chinezească. Ar fi fost interesant să cunoască originea omului. Probabil ceva sânge portughez, dacă venea din Macao.

Ajunseseră la intrare. În holul înăbușitor, fata îi spuse:

— Trebuie să fug. Mulțumesc, încă o dată.

Îi aruncă un zâmbet perfect neutru, de ochii severei recepționere.

— Sper să vă placă șederea la noi.

Și se grăbi spre saloanele de tratamente. Bond o urmă, cu ochii pe buzele ei tremurânde. Se uită și el la ceas și coborî scările, ajungând într-un subsol alb-imaculat, care mirosea ușor a ulei de măsline și a dezinfectant cu aerosoli.

Intră pe ușa pe care scria „Tratamente domni” și fu preluat de un maseur în pantaloni și maiou. Bond se dezbrăcă și îl urmă, cu un prosop înfășurat în jurul mijlocului, într-o cameră lungă, împărțită în compartimente cu ajutorul unor perdele de plastic. În primul compartiment se aflau doi oameni în vârstă, de pe care curgeau toate apele, cu fețele roșii ca sfecla, înfășurați în pături electrice. În următorul, două mese de masaj. Pe una, corpul umflat al unui om tânăr, dar foarte gras, care vibra obscen sub pumnii maseurului. Cu mintea încă la ultimele evenimente, Bond își scoase prosopul și se întinse pe burtă. Fu supus celui mai dur masaj în profunzime din viața lui.

Pe fondul nervilor în piuneze și al durerii de mușchi și tendoane, auzi cum grăsanul se scoală cu greu de pe masă și cum locul îi este luat de alt pacient. Îl auzi pe maseur spunând:

— Domnule, îmi este teamă că va trebui să scoateți ceasul de la mână.

Bond recunoscu pe loc vocea autoritară, mătăsoasă:

— Stimate domn, este absurd. Vin aici în fiecare an și mi s-a permis de fiecare dată să-l păstrez. Prefer să-l păstrez la mână, dacă nu ai nimic împotrivă.

— Îmi pare rău, domnule, replică maseurul, cu o politețe fermă. Probabil că ați avut de-a face cu altcineva în timpul tratamentului. Împiedică fluxul normal al sângelui când trec la tratarea brațului și a mâinii. Dacă nu vă supărați, domnule…

Urmă un moment de liniște. Bond îl simțea pe contele Lippe stăpânindu-și nervii. Cuvintele, când ieșiră, îi părură lui Bond de o violență ridicolă:

— Ia-l, dacă asta vrei.

Dar plutea în aer o continuare de tipul „lua-te-ar dracu'" absolut evidentă.

— Vă mulțumesc, domnule.

Urmă o scurtă pauză, după care începu masajul.

Micul incident îi păru foarte ciudat lui Bond. Era clar că la un masaj e cazul să-ți scoți ceasul de la mână. De ce se comporta ca un copil acest conte Lippe?

— Vă rog să vă întoarceți, domnule.

Bond se supuse. Acum putea să miște capul. Se uită ca din întâmplare spre dreapta. Contele Lippe era cu fața întoarsă de la el, iar mâna stângă îi atârna în jos, până aproape de podea. Acolo unde se termina bronzul, la încheietură, exista o bandă de piele aproape albă, iar în mijlocul acesteia era tatuat un semn roșu. Arăta ca un mic zigzag traversat de două linii verticale. Deci contele Lippe nu voia să se vadă acest semn! Uite că ar fi fost interesant să sune la înregistrări, să vadă ce fac oamenii ăștia, care poartă sub ceas un mic semn secret de recunoaștere.

CAPITOLUL III

LA ÎNTINDERI

După tratamentul de o oră, Bond se simțea de parcă trapul i-ar fi fost golit de toate măruntaiele și apoi trecut printr-un darac. Puse anevoie hainele pe el, blestemând ideea lui M, și urcă încet scările, care, prin comparație cu lumea absolut nudă și neplăcerile suferite în subsol, îi părură niște locuri foarte civilizate. La intrarea pavilionului principal se aflau două cabine telefonice. Formă singurul număr telefonic al Centrului pe care avea voie să-l apeleze când era în deplasări. Știa că asemenea apeluri sunt monitorizate. Ceru înregistrările și recunoscu acel fâșâit caracteristic al liniilor ascultate. Îi dădu șefului înregistrărilor numărul lui și puse întrebarea care-l rodea, cu adăugirea că subiectul e oriental, probabil de extracție portugheză. După zece minute, șeful înregistrărilor îl sună.

— Este un semn Tong, spuse șeful, cu o voce care îi trăda interesul. Foarte neobișnuit să-l găsești la altcineva; doar chinezii pur-sânge sunt membri. Nu e obișnuita organizație semireligioasă, ci o organizație sută la sută criminală, stația H a avut o dată probleme cu ei. Indivizii au reprezentanță serioasă în Hong Kong, dar sediul lor e peste golf, la Macao. Stația H a plătit bani buni ca să obțină corespondența lor cu Beijingul. A mers ca pe apă, așa că au încercat să-i bage în justiție, cu probe serioase la dosar. Dar s-a sfârșit rău. Stația H a pierdut câțiva oameni importanți. A fost o înșelătorie. A reieșit că au niște înțelegeri cu comuniștii. O bulibășeală întreagă. De atunci, se ocupă din când în când de droguri, de contrabandă cu aur în India și de comerțul cu femei albe. Bandă serioasă. Ne-ar interesa dacă ai prins vreun fir.

— Mulțumesc, șefule, spuse Bond. Nu, nimic clar. E prima oară când aud de oamenii ăștia cu fulgerul roșu. Dacă apare ceva, vă voi anunța. Cu bine.

Bond puse gânditor receptorul la loc. Foarte interesant! Ce dracu' căuta omul acela în „Țara Ierburilor"? Bond ieși din cabină și privirea îi fu atrasă de mișcarea din cealaltă cabină.

Contele Lippe, aflat cu spatele la Bond, tocmai ridica receptorul. De cât timp să fi fost acolo? Să fi auzit întrebarea lui Bond? Sau comentariul lui? Bond avea senzația aceea, binecunoscută, că i se deschide un gol imens în stomac – semnalul că făcuse probabil o greșeală prostească și foarte periculoasă. Se uită la ceas. Era șapte și jumătate. Traversă holul spre salonul de sticlă, unde se servea „cina”. Își spuse numele femeii în vârstă, cu fața ca un dulap, aflată în spatele unei tejghele lungi. Aceasta consultă o listă și-i întinse o cană de plastic plină cu o supă fierbinte de legume. Bond luă cana și întrebă neliniștit:

— Asta e tot?

Femeia nu zâmbi, ci-i spuse cu severitate.

— Aveți noroc. Probabil că la înfometare n-ați primi atât de mult. Și puteți să mâncați supă în fiecare zi la prânz, plus două căni cu ceai la ora patru.

Bond îi zâmbi cu amărăciune. Luă oribila cană la una din mesele mici, de cafenea, și sorbi supa, privind cum colegii lui de suferință merg prin cameră slăbiți, fără a avea o direcție anume. Acum simțea puțină simpatie pentru acei nefericiți. Era și el membru al clubului. Făcea parte dintre cei inițiați. Bău supa până la ultimul cubuleț de morcov și o porni amorțit spre camera lui, gândindu-se la somn, la contele Lippe, dar mai ales la stomacul lui gol.

După două asemenea zile, Bond se simțea îngrozitor. Avea în permanență o ușoară durere de cap, albul ochilor se transformase în galbenul ochilor, iar limba îi era încărcată. Maseurul lui îi spuse să nu-și facă griji. Exact așa trebuia să fie. Astea erau, vezi bine, otrăvurile care-i părăseau corpul. Bond, ajuns un monument de placiditate, nu-l contrazise. Se părea că pentru el nimic nu mai conta acum decât micul-dejun – o portocală și apă fierbinte la discreție –, cănile de supă fierbinte și ceștile de ceai, în care Bond turna zahăr brun cu nemiluita – singurul tip de zahăr permis de domnul Wain.

În ziua a treia, după masaj și șocul băilor, Bond avea în program „Fizioterapie Osteopatică și Tracțiune”. Fu îndrumat spre o secțiune nouă pentru el, tot de la subsol, mai retrasă și mai liniștită. Deschise ușa indicată, așteptându-se să găsească iar vreun *H-man* (adică *Health-man,* om responsabil cu sănătatea), care să-și arate mușchii. Inteligentă denumire, gândi el și se opri în prag. În fața lui, lângă o canapea, stătea Patricia

Nu-mai-știu-cum, fata pe care pusese ochii din prima lui zi acolo. Închise ușa în spatele lui și spuse:

— Dumnezeule mare, asta faci tu?

Fata era obișnuită cu asemenea reacții din partea pacienților bărbați și era mai degrabă agasată. Nu-i zâmbi. Spuse cu o voce neutră:

— Aproape douăzeci la sută din osteopați sunt femei. Vă rog să vă scoateți toate hainele. Totul, mai puțin chiloții.

Bond se supuse amuzat, iar ea-i spuse să stea în picioare, în fața ei. Se plimbă în jurul lui, examinându-l cu ochi în care nu se putea citi nimic în afara interesului profesional. Fără să se mire de cicatricele lui, îi spuse să se așeze pe canapea, cu fața în jos. Cu mișcări precise și energice de profesionist desăvârșit, începu să-și facă meseria de mișcare a oaselor și de aranjare a articulațiilor.

Bond își dădu foarte curând seama că e vorba de o fată extrem de puternică. Corpul lui musculos, chiar așa slăbit, ar fi trebuit să prezinte o rezistență mai mare. Bond simți un fel de resentiment. Prea era neutră relația asta dintre o fată atrăgătoare și un bărbat aproape dezbrăcat. La sfârșitul tratamentului, ea îi spuse să se ridice și să-și împreuneze mâinile pe ceafa ei. Ochii ei, aflați la puțini centimetri de ai lui, îl fixau cu concentrarea specifică profesionistului. Îl strânse tare în brațe, probabil cu scopul de a-i pune la loc vertebrele. Pentru Bond era prea mult. La sfârșitul strânsorii, când ea-i spuse să-și retragă mâinile, el nu se supuse, ci o trase spre el, sărutând-o pe buze. Se strecură rapid printre mâinile lui și se ridică, cu obrajii roșii și cu ochii fulgerând de furie. Bond îi zâmbi, știind că niciodată nu fusese mai aproape de o palmă zdravănă. Îi spuse.

— Îmi pare rău, dar trebuia s-o fac. Un osteopat n-ar trebui să aibă o gură așa frumoasă.

Furia din ochii ei se mai muie pentru o clipă.

— Ultima oară când s-a întâmplat asta, omul a fost nevoit să ia primul tren, spuse ea.

Bond râse. Făcu o mișcare amenințătoare spre ea:

— Dacă aș ști că astfel primesc un șut și plec din locul ăsta nenorocit, te-aș mai săruta o dată.

— Nu fi prost. Ia-ți lucrurile. Ai o jumătate de oră de tracțiune, spuse ea, zâmbindu-i cu viclenie. Asta ar trebui să te cam liniștească.

Bond spuse ursuz:

— Bine. Doar cu condiția să mă iei cu tine afară în prima ta zi liberă.

— Mai vedem. Depinde cât de bine te comporți la următorul tratament.

Fata deschise ușa. Bond își culese hainele și ieși, aproape lovindu-se de un bărbat care venea dinspre coridor. Era contele Lippe, în trening și cu un vindiac în culori vesele. Contele îl ignoră pe Bond. Cu un zâmbet și o ușoară înclinare, îi spuse fetei:

— Iată, mielul a venit la măcelar. Sper că azi nu te simți prea în formă.

Și ochii îi clipiră seducător.

Fata îi răspunse sec:

— Vă rog să vă pregătiți. Am să lipsesc o clipă, cât îl pun pe domnul Bond pe masa de tracțiune.

Și porni pe coridor, urmată de Bond.

Deschise ușa unei mici anticamere, îi spuse lui Bond să lase hainele pe un scaun și dădu la o parte perdeaua de plastic care forma un separeu. Acolo se afla un fel de masă chirurgicală foarte ciudată din aluminiu strălucitor, îmbrăcată în piele. Lui Bond nu-i plăcu deloc instrumentul. În vreme ce fata se ocupa de niște curele atașate la trei secțiuni mai ridicate care păreau să gliseze pe niște șine, Bond examină cu ochi suspicioși făcătura aceea. Sub masă era o plăcuță care spunea că produsul se numește Masă Hercules de Tracțiune Motorizată. Motorul punea în mișcare niște tije articulate, legate de cele trei secțiuni glisante, terminate în șuruburi și de care erau atașate trei rânduri de curele. În fața porțiunii ridicate pe care urma să se odihnească țeasta pacientului, se afla, aproximativ la nivelul feței, un cadran mare, marcat în kilograme-forță, până la o sută. După șaptezeci și cinci, numerele erau în roșu. Sub suportul de cap se aflau mânere pentru mâinile pacientului. Bond remarcă alarmat că pielea mânerelor era pătată, foarte probabil cu transpirație.

— Culcă-te cu fața în jos, te rog.

Fata ținea curelele la îndemână.

Bond spuse încăpățânat:

— Nu înainte de a ști ce face mașinăria asta. Nu-mi place deloc cum arată.

Fata se arătă nerăbdătoare:

— E o mașină simplă, destinată întinderii coloanei vertebrale. Ai ușoare leziuni spinale. Mașina va ajuta la vindecarea lor. Iar la baza coloanei ai o tensiune sacro-iliacă dreaptă. N-o să simți nimic, doar o senzație de întindere. E foarte calmant, pe bune. O grămadă de pacienți adorm.

— Pacientul acesta nu va adormi, spuse Bond ferm. Ce forță îmi pui? De ce numerele acelea sunt în roșu. Ești sigură că n-o să mă rupă în bucăți?

Fata era nerăbdătoare de-a binelea.

— Nu fi prostuț. Bineînțeles că forțele prea mari pot fi periculoase, dar eu o să încep cu treizeci și cinci de kilograme și am să trec peste un sfert de oră, să văd cum te simți. Probabil că atunci am să ridic forța la patruzeci și cinci de kilograme. Hai, te rog, mă așteaptă alt pacient.

Cam împotriva voinței sale, Bond se urcă pe masa de tracțiune și-și lăsă fața, nasul și gura îngropate în suportul moale de cap. Spuse, cu vocea atenuată de piele:

— Dacă mă omori, te dau în judecată.

Simți curelele prinzându-i pieptul, apoi șoldurile. Rochia fetei îi mângâie tâmpla, în vreme ce ea aranja nivelul forței pe cadran. Motorul începu să scrâșnească. Curelele se întinseră, apoi se relaxară, apoi iar se întinseră și iar se relaxară. Bond se simțea de parcă niște mâini gigantice îl întindeau. Era o senzație curioasă, dar nu neplăcută. Bond ridică cu greutate capul. Acul de pe cadran era în dreptul cifrei treizeci și cinci. Acum mașina scotea un fel de I-A, ca un măgar mecanic, în vreme ce roțile angajau sau dezangajau tracțiunea ritmică.

— Te simți bine?

— Da.

Auzi fâșâitul trecerii fetei printre perdelele de plastic și apoi ușorul declic al ușii. Bond se abandonă senzației provocate de atingerea pielii fine și de întinderea intermitentă a coloanei lui vertebrale, ca și de țiuitul hipnotic scos de mașină. Nu era deloc rău. Ce prostie să-și facă gânduri negre cu mașinăria asta!

Un sfert de oră mai târziu, auzi iar ușa deschizându-se și fâșâitul perdelei.

— Totul e în regulă?

— Da.

Mâna fetei apăra în raza vederii lui și întoarse acul. Bond ridică privirea. Acul era acum în dreptul lui 45. Acum elongația era cu adevărat puternică, iar mașina schelălăia mult mai tare.

Fata își apropie capul de al lui și îi puse o mână pe umăr, în semn de încurajare. Spuse cu voce puternică, pentru a acoperi zgomotul mecanismului:

— Mai ai doar un sfert de oră.

— Foarte bine, spuse Bond cu voce îngrijorată.

Simțea destul de acut noua forță care-l întindea. Perdeaua fâșâi iarăși. De data asta, clicul ușii fu acoperit de zgomotul mecanismului. Bond se relaxă încet-încet, lăsându-se în voia ritmului.

Peste vreo cinci minute, Bond simți pe față un ușor curent de aer. Deschise ochii și văzu o mână bărbătească care ajusta nivelul forței. Bond o urmări, mai întâi fascinat, apoi văzând îngrozit că acul este coborât, iar curelele strâng mai tare, tot mai tare, nebunește. Strigă ceva, urlă, nici el nu știa ce. Întregul corp îi era străbătut de o durere uriașă. Disperat, ridică iar capul și se uită la cadran. Acul tremura în jurul valorii de o sută de kilograme forță! Capul îi căzu, epuizat. Printr-o perdea de sudoare, ochii îi înregistrară mâna ridicând ușor de ac. Mâna făcu o pauză și se întoarse încet cu dosul încheieturii spre el. În centrul încheieturii se afla un semn roșu, un zigzag cu două linii bisectoare. O voce îi spuse ușurel, la ureche:

— Prietene, n-o să-ți mai bagi nasul unde nu-ți fierbe oala.

Iar apoi nimic, doar uriașul zgomot, gemetele mașinii și mușcătura curelelor care-i rupeau trupul în două. Bond începu să strige fără vlagă, în timp ce transpirația curgea din el în picături dese, pe pielea care învelea masa și pe podea.

Iar după aceea, întunericul.

CAPITOLUL IV

CEAI ȘI ANIMOZITATE

Corpul nu reține amintirea durerii. Da, te-a durut abcesul acela sau osul rupt, dar cum te-a durut și cât de mult, creierul și nervii uită repede. Nu la fel se întâmplă cu senzațiile plăcute, cu un miros, un gust, impresia unui anumit sărut. Lucrurile astea ți le poți aminti aproape în întregime. Bond își explora prudent senzațiile, pe măsură ce viața se întorcea în trupul lui, și se minuna de păienjenișul agoniei care-i ținuse în strânsoare corpul și care acum se dizolvase complet. E drept, întreaga coloană vertebrală îl durea de parcă ar fi fot bătut, vertebră cu vertebră, dar durerea era ușor de recunoscut, ceva cunoscut și deci pasibil de a fi controlat. Cum fusese oare? Cu ce se putea compara? Tornada pustiitoare care-i intrase în corp și-l dominase complet, înlocuindu-i identitatea cu a ei, se dusese. Bond nu-și putea aminti decât că fusese redus pe scara existenței la ceva mai puțin decât niște fire de iarbă în gura unui tigru.

Apoi murmurul vocilor deveni mai distinct.

— Dar ce v-a spus că ceva nu merge bine, domnișoară Fearing?

— A fost zgomotul mașinii. Tocmai terminasem un tratament și l-am auzit, după câteva minute. N-a fost niciodată atât de tare. Am crezut mai întâi că am lăsat ușa deschisă. Nu eram îngrijorată, dar m-am dus să verific. Și am găsit indicatorul la o sută de kilograme! L-am pus pe zero, am scos curelele și am alergat la chirurgie, unde am luat niște coramină și i-am injectat intravenos un centimetru cub. Pulsul era teribil de slab. Apoi v-am sunat pe dumneavoastră.

— Domnișoară Fearing, cred că ați făcut tot ce se putea face. Sunt sigur că nu aveți nicio răspundere pentru acest teribil incident.

Dar vocea domnului Wain suna a îndoială.

— A fost o situație nefericită. Presupun că pacientul a ajuns cumva la pârghie. Poate că experimenta ceva. Ar fi putut să se

omoare. Am să vorbesc cu furnizorul, pentru a se instala un sistem de siguranță.

Bond simți acum o bandă în jurul încheieturii mâinii și în același timp își simți și pulsul. Se gândi că e cazul să reintre în lumea celor vii. Va trebui să găsească rapid un doctor, un doctor adevărat, nu unul dintre negustorii ăștia de morcovi dați pe râzătoare. Și fu cuprins de un val de furie. Era numai și numai vina lui M. Înnebunise. Va trebui să i-o spună de la obraz când o să se întoarcă la Centru. La nevoie, se va duce la instanțele superioare, la șefii de stat-major, la Cabinet, la primul-ministru. M era un nebun periculos, un pericol pentru țară. Iar salvarea Angliei depindea de Bond. Gânduri slabe, isterice, i se învârtejeau prin minte, amestecate cu mâna păroasă a contelui Lippe, cu gura Patriciei Fearing, cu gustul supei fierbinți de legume și, pe măsură ce cunoștința îl părăsea din nou, cu vocea tot mai depărtată a domnului Wain:

— Nicio stricăciune structurală. Doar o considerabilă abraziune a terminațiilor nervoase. Și, evident, șocul. Domnișoară Fearing, vă veți ocupa personal de caz. Odihnă, căldură și masaj foarte ușor.

•

Căldură, odihnă, masaj ușor. Bond își reveni iar în simțiri cu fața la cearșaf, în patul lui, cu întreg trupul scăldat în niște senzații minunate. Sub el – căldura dulce a păturii electrice, iar spatele îi era încălzit de două lămpi solare, iar două mâini, parcă introduse într-o blană foarte mătăsoasă, treceau, una după alta, în susul și în josul întregului corp, de la gât până în dreptul genunchilor. Era cea mai blândă și cea mai luxuriantă experiență trăită vreodată, iar Bond se lăsă scăldat în ea.

— Asta se numește „masaj ușor”, întrebă el, cu voce somnoroasă.

Vocea fetei îi răspunse dulce:

— Știam eu că ai să-ți revii. S-a schimbat dintr-odată nuanța pielii. Cum te simți?

— Minunat. Dar m-aș simți și mai minunat cu un whisky dublu cu gheață.

Fata râse.

— Domnul Wain a spus că ceaiul de păpădie este cel mai bun pentru tine. Dar eu spun că un mic stimulent nu strică, dar numai acum. Așa că ți-am adus niște coniac. Gheață e din

belșug, pentru că trebuie să te împachetez în gheață. Vrei puțin? Așteaptă, o să te acopăr cu halatul, ca să te poți întoarce cu fața. Eu mă uit în altă parte.

Bond auzi cum lămpile sunt împinse deoparte și se întoarse cu prudență. Durerea aceea înfundată revenise, dar era tot mai slabă. Puse cu precauție picioarele pe podea și se ridică în picioare.

Patricia Fearing stătea în picioare în fața lui, curată, albă, alinătoare, dezirabilă. Într-o mână ținea o pereche de mănuși grele de nurcă, dar deosebite, pentru că blana se afla la palmă, nu pe dosul palmei. În cealaltă mână avea un pahar pe care i-l întindea. Bond bău și auzi clinchetul liniștitor, real al gheții și gândi: iată o fată splendidă. O să mă înțeleg bine cu ea. O să mă maseze superficial, iar din când în când o să-mi ofere o gură de băutură. Va fi o viață foarte frumoasă. Îi zâmbi și-i întinse paharul gol.

— Mai vreau.

Ea râse, vădit ușurată că el a revenit complet la viață. Luă paharul și spuse:

— Bine, dar numai unul. Nu uita însă că e pe stomacul gol. S-ar putea să te amețească tare rău.

Făcu o pauză cu sticla de coniac în mână. Dintr-odată, privirea îi devenise rece, de profesionist.

— Iar acum, aș dori să-mi spui ce s-a întâmplat. Ai atins cumva maneta accidental? Să știi că ne-ai speriat de moarte. Nu s-a mai întâmplat niciodată așa ceva. Masa de tracțiune e absolut sigură, să știi.

Bond i se uită în ochi cu candoare și îi cântă în strună.

— Da, desigur. Încercam să-mi fie ceva mai bine. M-am ridicat puțin și cred că am atins cu mâna ceva tare, așa-mi aduc aminte. După aceea, nu-mi mai amintesc nimic. Cred că am avut mare noroc că ai venit așa repede.

Ea îi înmână noua băutură.

— Bine că s-a terminat cu bine. Slavă Domnului, nu s-a întins nimic prea tare. Peste două zile de tratament, te vei simți ușor ca fulgul.

Fata făcu o pauză. Era stânjenită.

— Ăăă… Domnul Wain se întreabă dacă n-ai putea să ții acest incident pentru tine. Nu vrea ca alți pacienți să-și facă probleme.

Te cred și eu, gândi Bond. Parcă vedea titlurile de-o șchioapă: „PACIENT CU MEMBRELE APROAPE SMULSE LA CLINICA NATURISTĂ. MAȘINA DE ELONGARE A ÎNNEBUNIT. MINISTERUL SĂNĂTĂȚII IA MĂSURI.”

Spuse:

— Evident că n-am să spun nimic. Oricum, a fost vina mea.

Își termină băutura, îi dădu paharul înapoi și se întoarse cu mare grijă înapoi în pat.

— A fost minunat, spuse el. Ce zici de încă niște tratament cu blana aia de nurcă? Și, apropo... Nu vrei să te măriți cu mine? Ești singura fată din câte am întâlnit care știe să trateze un bărbat cum trebuie.

Ea râse:

— Nu fi prostuț. Și întoarce-te cu fața la cearșaf, pentru că spatele are nevoie de tratament.

— De unde știi?

•

Peste două zile, Bond era din nou în lumea schimonosită a curelor naturiste. Rutina de dimineață devreme a paharului cu apă fiartă, portocala perfect tăiată în felii simetrice de cine știe ce mașină ingenioasă, inventată, fără îndoială, de individa aceea responsabilă cu dietele, apoi tratamentele, supa fierbinte, siesta și mersul pe jos fără țintă, sau mersul cu autobuzul până la cea mai apropiată ceainărie pentru neprețuitele căni de ceai îndulcite cu zahăr brun. În viața de toate zilele, Bond ura ceaiul, acea băutură plată, slabă, cronofagă, un opiu pentru mase. Dar pe stomacul lui gol și în starea lui febrilă, băutura îndulcită acționa ca un drog. Trei căni aveau un efect serios – nu ca o tărie, dar cât o jumătate de sticlă de șampanie din lumea din afară, din viața adevărată. Ajunsese să cunoască toate locurile acelea cu opiu slab cu nume de ceai: Rose Cottage, pe care o evita, după ce femeia a umflat prețul, pentru golirea zaharniței; La Hambarul cu Stuf, care îl amuza, pentru că era un adevărat cuib al fărădelegilor: farfurii mari cu prăjituri bine zaharisite, care ți se puneau pe masă, tentația mirosului de biscuiți proaspeți; Transport Café, unde ceaiul indian era negru și tare, iar camionagii aduceau un miros de transpirație și de petrol, mirosul lumii adevărate (Bond descoperise că toate simțurile, dar mai ales cel al mirosului și gustului, i se ascuțiseră în mod miraculos), plus o duzină de alte localuri făcute din lemn, unde

cupluri de bătrâni cu Ford Popular și Morris Minor vorbeau în șoaptă despre copii numiți Len, Rond, Pearl sau Ethel și mâncau mușcând foarte puțin, doar cu vârful dinților și nu scoteau niciun sunet când sorbeau ceaiul. Era o lume care în mod normal l-ar fi umplut de greață, prin oribila ei normalitate. Dar acum, gol, slăbit, secat de tot ce caracteriza viața lui dură, rapidă, la urma urmei murdară, nu-i mai ardea să râdă și redescoperise o parte din puritatea și inocența copilăriei. În acest mod de a vedea viața, naivitatea și totala lipsă de savoare, de surprize, de emoții a acestei lumi cu căni de ceai, cu prăjituri de casă și mese regulate, erau perfect acceptabile.

Iar lucrul cel mai extraordinar era că nu-și mai amintea să se fi simțit vreodată atât de bine. Nu puternic, dar fără să-l doară ceva, fără să-l supere ceva, cu privirea limpede și cu pielea întinsă, cu somn de zece ore pe zi și, mai presus de toate, fără acea senzație de dimineață că îți distrugi propriul corp. Asta îl neliniștea cu adevărat. Oare i se schimbă personalitatea? Își pierde punctul lui de vedere, limitele prestabilite, identitatea proprie? Oare e pe cale să-și piardă viciile, parte fundamentală a caracterului lui nemilos, crud, primordial dur? Oare ce va ajunge? Poate vreun idealist slab, visător, care să părăsească în mod firesc Serviciul și să devină vizitator de închisori, să se intereseze de cluburile de tineri, să participe la marșurile împotriva bombei cu hidrogen, să mănânce *ecologic* și să încerce să transforme lumea într-una mai bună?

James Bond ar fi avut de ce să fie îngrijorat, pentru că această cură era tot mai incisivă, dacă n-ar fi fost cele trei obsesii, moștenite în întregimea lor de la fostul Bond și care nu voiau să-l părăsească: tânjeala nebunească după o farfurie uriașă cu *spaghetti bolognese,* bine garnisite cu usturoi tăiat bucățele și însoțite de cel mai ieftin și mai prost Chianti (vis al stomacului lui gol și al papilelor gustative de mult nefolosite), o dorință atotstăpânitoare după trupul puternic și neted al Patriciei Fearing și o concentrare diabolică asupra căilor și mijloacelor de a-i scoate mațele acestui conte Lippe.

Primele două aveau să mai aștepte, dar chinuitoare planuri de eliberare din închisoarea din „Țara Ierburilor” îi ocupau mintea destul de mult. În ce-l privea pe contele Lippe, Bond începuse deja lucrul la proiect, din clipa în care reîncepuse cura de rutină.

Cu concentrarea rece pe care ar fi folosit-o împotriva unui agent inamic, să spunem, la un hotel din Stockholm sau Lisabona în timpul războiului, James Bond începu să adune informații despre dușman. Deveni vorbăreț și curios, pălăvrăgind cu Patricia Fearing despre obiceiurile din „Țara Ierburilor”. „Dar cum are personalul timp să ia masa?” „Acest Lippe pare un tip foarte bine. Are grijă de siluetă! Păi pentru asta nu sunt destul de bune păturile electrice? Nu, n-am văzut baia turcească. Trebuie să merg și eu o dată.” Îl trăgea de limbă și pe maseur: „Nu l-ați văzut pe contele acela – Ripper, Hipper? A, da, Lippe. A, vine aici în fiecare zi la amiază? Cred că o să aleg și eu ora asta. Știi că ai liber restul zilei. Și apoi aș merge la baia turcească, după masaj. Trebuie să transpir serios.”

Astfel, cu inocență în glas, James Bond construi un plan de operațiuni – un plan care-i va lăsa pe el și pe contele Lippe singuri în camerele de tratament antifonate, în mijlocul mașinăriilor.

Pentru că altă ocazie nu putea să aibă. Contele Lippe rămânea în camera lui din clădirea principală și nu ieșea decât la prânz, la ora tratamentului. După-amiezile dispărea cu Bentley-ul lui violet – se pare că mergea la Bournemouth, unde avea „afaceri”. Portarul de noapte îi deschidea ușa pe la unsprezece noaptea, în fiecare noapte. Într-o după-amiază, la ora siestei, Bond se strecură în camera contelui Lippe, păcălind yala de la ușă cu ajutorul unei bucăți de plastic dintr-o trusă de copii, de construit avioane-model, cumpărată special din Washington. Dar nu descoperi nimic. Tot ce putea să spună era că acest conte Lippe era un om foarte umblat: cămăși de la Charvet, cravate Tripler, Dior și Hardy Amies, pantofi de la Peel și pijamale de mătase naturală din Hong Kong. Poate că valiza din piele roșu-închis – și ea un Mark Cross – conținea niscai secrete, iar Bond cântări o vreme ideea de a se juca cu lama de ras a contelui pe cusăturile din mătase ale valizei. Dar nu! Mai bine ca răzbunarea să cadă ca un trăsnet din senin.

În aceeași după-amiază, în timp ce-și bea ceaiul grețos de dulce, Bond adună toate detaliile cunoscute despre contele Lippe. Era cam de treizeci de ani, atrăgea femeile și avea o mare putere fizică, dacă era să judecăm după corpul lui nud. Originile lui ar fi portugheze, cu o ușoară tentă chinezească. Și dădea aparența unui om considerabil de bogat. Dar ce făcea?

Ce profesie avea? La prima vedere, Bond l-ar fi catalogat drept un tip dur de la barul de la Ritz, din Paris, de la Palace din St. Moritz, sau Carlton de la Cannes – bun la table, la polo pe iarbă și la ski nautic, cu observația că ar fi un bărbat care trăiește de pe urma femeilor. Dar Lippe îl auzise pe Bond interesându-se de el și asta fusese de ajuns pentru un act de violență – un act bine gândit, îndeplinit cu sânge rece și cu discreție, după încetarea tratamentului cu domnișoara Fearing și știind de la aceasta că Bond va fi singur în sala de tracțiuni. Oare această violență era menită doar să-l potolească pe Bond? Dar în cazul în care contele știa ce înseamnă suta de kilograme pe cadran, asta însemna că fusese pus pe omorât. De ce? Cine e omul ăsta care are atâtea de ascuns? Și care sunt secretele lui? Bond își umplu ultima cană cu ceai și adăugă un munte de zahăr brun. Un lucru era sigur: erau niște secrete mari.

Bond nu luase niciodată în considerare foarte serios ideea de a informa Centrul despre Lippe și tentativa lui de asasinat. Întreaga afacere, proiectată pe fundalul „Țării Ierburilor”, i se părea ridicolă și foarte improbabilă. Iar Bond, om de acțiune și cu mari resurse, considera că totul e o prostie. Slăbit de mesele cu apă fierbinte și supă de legume, asul Serviciului Secret fusese legat de o masă de elongații și apoi venise un om care trăsese de maneta de reglare cu câteva diviziuni, ca să-l transforme pe eroul celor o sută de bătălii într-o piftie! Nu! Exista o singură soluție, soluția personală, ca între bărbați. Poate că mai târziu, ca să-și satisfacă curiozitatea, se va amuza să pună Urmăririle pe urmele contelui Lippe, implicând și Înregistrările, și CID-ul, și Stația din Hong Kong. Dar pentru moment Bond va păstra liniștea, se va feri din calea contelui Lippe și va planifica meticulos acțiunea, pentru ca aceasta să aibă câștig de cauză.

Ajuns în ziua a paisprezecea, Bond avea totul aranjat: locul, timpul și metoda.

La ora zece, domnul Joshua Wain îl primi pe Bond pentru verificarea finală. La intrarea în cabinet, Bond îl găsi la fereastra deschisă, făcându-și exercițiile de respirație. După o expirație profundă, întoarse către Bond fața plesnind de sănătate, îmbujorată, și scoase un, Ah!” pe deplin satisfăcut. Îi zâmbi camaraderește, cu toată gura.

— Cum a mers tratamentul, domnule Bond? Acel mic accident a lăsat cumva urme? Nu. Perfect. Trupul nostru este un mecanism remarcabil. Are puteri de recuperare extraordinare. Acum, vă rog să vă scoateți cămașa, să vedem ce a reușit să facă pentru dumneavoastră Țara Ierburilor.

După zece minute, Bond afla că are o presiune sanguină de 132/84, cinci kilograme mai puțin, că leziunile osteopatice dispăruseră și că ochii îi erau perfect clari, ca și limba. Bond porni spre subsol, pentru tratamentul final.

Ca de obicei, pe coridoarele și în camerele albe domnea o liniște de mormânt și un miros neutru. Din cubiculele separate se auzeau în surdină ocazionale schimburi de cuvinte între pacienți și personal, iar, în fundal, zgomotele intermitente ale instalațiilor. Fâșâitul constant al sistemului de ventilație crea impresia de cală a unei nave de luptă care navighează pe o mare calmă. Era aproape douăsprezece și jumătate. Bond se așează cu fața în jos și ciuli urechile să audă vocea autoritară și plesniturile scurte pe picioarele goale ale victimei lui. Ușa coridorului se deschise cu un oftat, apoi se închise la loc.

— ’Neața, Beresford. Ești gata pentru mine? Fă-o cu osârdie și fierbinte azi, e ultimul tratament. Mai vreau să pierd un kil jumătate. S-a făcut?

— Foarte bine, domnule.

Pantofii de sport ai maseurului-șef, se văzură trecând pe lângă perdelele de plastic ale sălii de masaj și intrând în camera cea mai din fund, o baie turcească electrică. Ușa se închise, iar câteva minute mai târziu maseurul ieși. Îl instalase în baie pe contele Lippe și se întorcea. Trecură douăzeci de minute. Apoi douăzeci și cinci. Bond se răsuci pe masă.

— Mulțumesc, Sam. Mi-ai făcut foarte mult bine. Am să mă întorc zilele astea aici să te mai văd, cred. Acum mă duc să fac ultima baie de săruri. Tu du-te la morcovii tăi, nu-ți face griji cu mine, când termin ies singur.

Bond își înfășură mijlocul într-un prosop și o porni pe coridor. Se auzea foială, se auzeau voci, pe măsură ce personalul scăpa de pacienți și pleca spre camera în care urma să ia prânzul. Ultimul pacient, un bețiv refăcut, strigă din prag:

— La revedere, vacanță dragă!

Cineva se auzi râzând. Vocea de sergent de marină a lui Beresford răsună pe coridor. Se asigura că pe punte totul e în regulă.

— Ferestrele, Bill. OK. Îl iei după aia pe domnul Dunbar la două fix. Len, zi la spălătorie că avem nevoie de mai multe prosoape după masa de prânz. Ted... Ted, ești acolo? Tu ești, Sam? Ai grijă, te rog, de contele Lippe. E în baia turcească.

Bond ascultase toate acestea timp de o săptămână, notând cine pleacă mai devreme de la tratament, furând câteva minute, ca și pe cei care-și folosesc întregul timp de lucru. Acum, pe ușa deschisă de la duș, răspunse cu vocea gravă a lui Sam.

— OK, domnule Beresford.

Așteptă cunoscutul sunet scos de pantofii de sport pe podea. Gata! Personalul se retrăgea pentru scurta pauză de prânz. Liniștea era tulburată doar de fâșâitul ventilatoarelor. Camerele de tratament erau goale. Rămăseseră doar James Bond și contele Lippe.

Bond așteptă o clipă, ieși din camera dușurilor și deschise ușurel ușa de la baia turcească. Avusese parte de o ședință acolo, doar pentru a înregistra precis în minte topografia locului. Scena era exact așa cum și-o amintea.

Era o cameră de tratament la fel ca toate celelalte, dar aici nu se afla decât o cutie mare din metal și plastic, înaltă cam de un metru și jumătate și cu baza pătrată având latura de aproximativ un metru. Era închisă în toate părțile, în afară de cea superioară. Pe una din fețe se aflau scoabe, care-i permiteau pacientului să urce și să se așeze în cavitate. Sus se afla un suport de cauciuc spongios pentru sprijinirea cefei și a bărbiei. Pe acolo ieșea capul pacientului. Restul corpului era expus căldurii degajate de mai multe șiruri de rezistențe electrice din interiorul cutiei. Nivelul căldurii era reglat pe un cadran aflat în spatele tubului. Era o simplă cutie în care transpirai abundent, proiectată, după cum Bond remarcase la vizita lui anterioară în respectiva cameră, de către Medicalischer Maschinenbau G.m.b.H., 44 Franziskanerstrasse, Ulm, Bavaria.

Cutia nu era orientată cu fața spre ușă. La auzul șuieratului închizătorii hidraulice, contele Lippe spuse furios:

— Ce dracu', Beresford, nu mă mai scoteați odată de aici? Transpir ca un porc.

— Ați spus că vreți să fie foarte cald, domnule.

Vocea amabilă a lui Bond se apropia destul de mult de cea a șefului personalului.

— Nu-mi ține mie lecții, ce dracu'! Scoate-mă de aici!

— Cred că nu ați înțeles semnificația căldurii în vindecare, domnule. Căldura elimină multe dintre toxinele din fluxul sanguin și de asemenea și din țesutul muscular. Un pacient care suferă de nivelul dumneavoastră ridicat de toxine va avea mult de câștigat de pe urma tratamentului cu căldură.

Bond își însușise ușor tot jargonul terapeutic al locului. Nu era îngrijorat pentru soarta lui Beresford, care avea un alibi foarte solid, fiind în sala de mese împreună cu restul personalului.

— Scutește-mă de poliloghia asta și scoate-mă de aici, îți zic.

Bond examină cadranul de la spatele mașinii. Acul era fixat la valoarea de cincizeci de grade. La cât să-l pună? Acul fu mutat la nouăzeci de grade. Nu, așa o să se prăjească în suc propriu. Iar Bond intenționa o simplă răzbunare, nu o crimă. Poate că optzeci de grade Celsius vor fi suficiente ca să i-o plătească. Bond puse acul pe optzeci de grade și spuse:

— Bănuiesc că o jumătate de oră de căldură adevărată vă va face mult bine, domnule.

Bond renunțase la vocea de împrumut. Adăugă tăios:

— Iar dacă luați foc, puteți să ne dați în judecată.

Capul transpirat încercă să se întoarcă, dar nu reuși. Bond porni spre ușă. Contele Lippe își schimbă brusc vocea. Era controlată, dar disperată. Spuse plat, încercând să ascundă ura și conștiința de om prins în capcană:

— Îți dau o mie de lire dacă mă lași să ies.

Auzi fâșâitul ușii deschise.

— Cinci mii! Bine, zece mii! Cincizeci de mii!

Bond închise ușa ferm în urma lui și o porni repede pe coridor, ca să-și pună hainele și să iasă. În spatele lui se auzi înfundat primul strigăt de ajutor. Bond refuză să asculte. Omul n-avea să pățească nimic, doar o săptămână dureroasă în spital și o grămadă de violet de gențiană și acid tanic sub formă de creme și geluri aplicate pe piele. Dar îi trecu prin minte că nimeni nu oferă cincizeci de mii de lire decât dacă e inimaginabil de bogat sau dacă are un motiv urgent pentru care are nevoie de libertate de mișcare. Era în mod sigur o sumă mult prea mare doar ca să eviți durerea.

•

James Bond avea dreptate. Rezultatul acestei copilărești încercări a puterilor între doi oameni tari și nemiloși, în împrejurările acelea bizare din clinica naturistă din Sussex, avea să deranjeze puțin o mașinărie bine reglată, un complot destinat să scuture din temelii guvernele lumii occidentale.

CAPITOLUL V

SPECTRE

Bulevardul Haussmann, aflat în Arondismentele VIII și IX, se întinde de la Rue du Faubourg St Honoré la Operă. E lung și plicticos, dar este probabil cea mai solidă stradă din tot Parisul. Nu e cea mai bogată, cum ar fi Avenue d'Iéna – dar bogații nu sunt neapărat tipi solizi, iar pe Avenue d'Iéna proprietarii și chiriașii au cam mulți nume care se termină în „escu", „ovici" și „stein", iar aceste terminații uneori nu sunt ale unor nume respectabile. Mai mult, Avenue d'Iéna e o zonă aproape în întregime rezidențială. Ocazionalele plăcuțe de alamă discret plasate, cu numele vreunei companii din Liechtenstein sau Bahamas, sau din Cantonul Vaud din Elveția, se află acolo strict din considerente de impozite – acoperiri pentru averi de familie care caută scăpare de Fisc; mai scurt, evaziune fiscală. Dar Bulevardul Haussmann este altceva. Clădirile masive, de la începutul secolului, clădiri care fetișizează stilul Second Empire, cărămidă bogat ornamentată și stucaturi, acestea sunt *sièges,* sediile unor afaceri cu adevărat importante. Aici sunt marile sedii ale acelor *gros industriels* din Lille, Lyons, Bordeaux, Clermont Ferrand, *locaux* pentru *grosses légumes,* barosanii în materie de bumbac, mătase artificială, cărbune, vin, oțel, navlu. Dacă printre acestea mai este și vreo firmă care vrea să-și ascundă lipsa de capital – *des fonds sérieux* – sub o adresă care dă bine, să nu uităm că asta se întâmplă și pe Lombard Street și chiar și pe Wall Street.

E foarte firesc ca între aceste companii și acei chiriași extrem de respectabili, între câteva biserici, un mic muzeu și Societatea Franceză Shakespeare, să se afle și sediile unor organizații caritabile. De pildă, la numărul 136 bis veți găsi o plăcuță discretă de alamă pe care scrie *FIR CO,* iar dedesubt *Fraternité Internationale de la Résistance Contre l'Oppression.* Dacă vă va interesa această organizație, fie că sunteți un idealist, fie că sunteți vânzător de, să spunem, mobilă, veți fi întâmpinat la ușă de un *concierge* tipic francez. Dacă afacerea dumneavoastră e

serioasă sau arătați clar bine intenționat, portarul vă va conduce de-a lungul unui coridor cam prăfuit, până la niște uși stil Directorat, dar false, lângă un lift cu aspect șubred. Înăuntru veți găsi exact ce v-ați așteptat să vedeți: o cameră mare, înnegrită de fum, care sigur are nevoie de încă un strat de vopsea *café-au-lait,* în care se găsesc cam o jumătate de duzină de oameni, așezați la niște birouri ieftine și bătând la mașină sau aflându-se în mijlocul unei activități febrile – mape de Intrări și Ieșiri, telefoane, în cazul de față de tip vechi, atât de caracteristice acestei părți de Paris, și fișete metalice de un verde-închis, cu sertarele scoase. Dacă ați observa detaliile, ați vedea că acolo oamenii sunt cam din aceeași grupă de vârstă, între treizeci și patruzeci de ani, și că vă aflați într-un loc în care te-ai aștepta ca munca de secretariat să fie făcută de femei, dar nu se află nicio femeie.

Trecut de ușile înalte, veți primi salutul precaut potrivit pentru o organizație cu activitate intensă, obișnuită cu o grămadă de indivizi care vin să le irosească prețiosul timp, dar dacă veniți cu o problemă serioasă, funcționarul de la biroul cel mai apropiat de ușă va deveni amabil – tot prudent, dar amabil. Care sunt scopurile acestei Frății? Domnule, noi existăm pentru a ține vie flacăra idealurilor care au înflorit în timpul ultimului război între toate grupurile Rezistenței. Nu, *monsieur,* suntem o organizație în întregime apolitică. Fondurile noastre? Ele provin din modestele cotizații ale membrilor noștri și de la anumite persoane care împărtășesc idealurile noastre. Ah, aveți vreo rudă, membru al Rezistenței, pe care-l căutați? Da, domnule, sigur! Numele? Gregor. Karlski, ultima oară întâlnit sub numele de Mihailovici în vara lui 1943. Jules! (Se va întoarce spre un coleg și-l va chema.) Karlski, Gregor, Mihailovici, 1943. Jules se va duce la un dulăpior și va urma o scurtă pauză. Apoi va veni, aproape imediat, răspunsul: mort. A murit în acțiunea de aruncare în aer a sediului generalului X, pe 21 octombrie 1943. Regret, domnule. Mai pot să vă ajut cu ceva? Atunci poate vă va interesa să citiți despre noi. Vă cer iertare că nu am timp să vă împărtășesc eu însumi detalii despre FIRCO. Dar veți găsi totul aici. Întâmplător, suntem într-o zi foarte agitată. Știți, este Anul Internațional al Refugiatului și avem multe cereri asemănătoare cu a dumneavoastră, venite din toată lumea. Bună ziua, domnule. *Pas de quoi.* Nu aveți pentru ce.

Cam așa ar decurge lucrurile și veți ieși în Bulevard, satisfăcut și chiar impresionat de organizația care-și face munca excelentă deși întrucâtva vagă cu atâta eficiență și abnegație.

La o zi după ce James Bond și-a terminat tratamentul naturist și s-a întors la Londra, după ce cu o seară înainte bifase toate punctele propuse în timpul calvarului – o farfurie mare cu *spaghetti bolognese* și un Chianti la Lucien's, în Brighton, plus domnișoara Patricia Fearing, pe canapeaua din spatele mașinuței ei, undeva pe dealurile Downs – avea loc o întrunire de urgență a mandatarilor lui FIRCO, convocată pentru ora șapte seara. Bărbații – căci toți erau bărbați – veniți din toată Europa, cu trenul, mașina sau avionul, intrară la numărul 136 bis câte unul sau câte doi, unii pe poarta din față, alții pe cea din spate, în intervalul cuprins între după-amiaza târziu și lăsatul serii. Fiecare bărbat avea un interval în care să apară – atâtea minute, până la două ore, înainte de ora întâlnirii – iar intrarea se făcea alternativ, o dată prin față, următoarea prin spate. Acum erau doi portari la fiecare ușă și alte măsuri de securitate mai mult sau mai puțin vizibile – sisteme de avertizare, televiziune cu circuit închis la cele două intrări, plus seturi complete de false procese verbale ale ședinței FIRCO, așezate pe podea. Astfel, dacă era necesar, în doar câteva secunde ședința clandestină a Comitetului se putea transforma în una deschisă, la fel cu una dintre ședințele marilor firme cu sediul pe Bulevardul Haussmann.

La șapte fix, cei douăzeci de bărbați care erau sufletul organizației intrară cu pași mari, mici, sau apăsați, după caracterul fiecăruia, în camera de ședințe de la etajul trei, cu aspect serios, de atmosferă de lucru. Cel care prezida ședința se afla deja la locul lui. Nu s-au schimbat saluturi. Nu aveau timp de pierdut, iar într-o astfel de organizație deveneau chiar ipocrite. Își luară locurile la masa rotundă, la numerele desemnate – locurile erau numerotate de la unu la douăzeci și unu. Ca o măsură suplimentară de precauție, numerele lor avansau cu doi la fiecare întâi al noii luni. Nimeni nu fuma – băutul era tabu, iar fumatul un ultragiu – și nimeni nu se obosi să se uite la falsa agendă de lucru FIRCO aflată pe masă. Se așezară în tăcere deplină și se uitară la președinte cu un interes vădit, care interes, la oameni mai puțin importanți, ar fi fost considerat un respect nemărginit.

Chiar dacă l-ai fi văzut pentru prima oară pe numărul doi (acesta era numărul pe luna aceea al șefului), l-ai fi privit cu un anume respect, pentru că era unul dintre acei oameni – pe care-i întâlnești probabil de două sau de trei ori în viață – care parcă absorb privirile tuturor. Acești oameni rari posedă trei atribute fundamentale: o apariție fizică extraordinară, calitatea de a fi relaxați, de a arăta o siguranță de sine absolută, ca și un puternic magnetism animal. Turma a recunoscut întotdeauna aceste personalități nepământene. În orice trib primitiv, un om scos în evidență de natură devine automat și șeful tribului. Anumiți oameni mari ai istoriei, poate Gingis Han, Alexandru Macedon, Napoleon, dacă e să ne rezumăm la oamenii politici, au avut aceste calități. Poate că ele pot explica și influența hipnotică a unui tip altfel mult mai slab, Adolf Hitler, asupra a optzeci de milioane de oameni ai celei mai talentate națiuni din Europa. Numărul doi avea cu siguranță aceste calități, pe care mulți oameni de pe stradă le-ar fi recunoscut. Iar aleșii din sală era clar că sunt conștienți de ele. Pentru ei, în ciuda cinismului apelurilor, în ciuda faptului că lor specia umană nu le spunea mare lucru, el era, cu sau fără entuziasmul lor, Comandantul Suprem. Aproape zeul lor.

Numele acestui om era Ernst Stavro Blofeld, născut în Gdynia, din tată polonez și mamă grecoaică, pe 28 mai 1908. După ce s-a înscris la studii de economie și istorie politică la Universitatea din Varșovia, a studiat ingineria și radiotehnica la Institutul Tehnic din Varșovia, apoi, la vârsta de douăzeci și cinci de ani, a obținut un modest post în administrația centrală, la Ministerul Poștelor și Telegrafului. Poate să pară o alegere curioasă pentru un tânăr atât de dotat, dar Blofeld ajunsese la o concluzie interesantă cu privire la viitorul lumii. Decisese că într-o lume tot mai comprimată, comunicațiile rapide și precise înseamnă putere. Să cunoști adevărul despre cel de lângă tine, la vreme de pace sau război înseamnă, gândea el, să iei deciziile corecte în istorie. Aceasta era adevărata sursă a reputației. A aplicat foarte bine această teorie, citind cablogramele și radiogramele care i-au trecut prin mâini la Oficiul Poștal Central și apoi cumpărând și vânzând la Bursa din Varșovia – doar ocazional, când era absolut sigur, dar atunci sume uriașe – când natura traficului poștal s-a schimbat. Polonia mobiliza pentru război și prin departamentul lui a început să curgă un fluviu de comenzi

de armament și cablograme diplomatice. Blofeld și-a schimbat tactica. Materialul era valoros, dar nu pentru el. Pentru inamic însă era neprețuit. La început cu stângăcie, apoi devenit expert, a reușit să copieze cablogramele, alegând, pentru că erau cifrate, doar pe cele cu antetul „FOARTE URGENT” sau „STRICT SECRET”. Apoi, cu mare grijă, a inventat o rețea de agenți fictivi. Erau oameni reali, dar de mică importanță, de la diverse ambasade și firme de armament cărora le era adresată corespondența – un cifrator de grad mic de la ambasada britanică, un translator care lucra pentru francezi, secretari privați – tot reali – care lucrau la firmele mari. Aceste nume erau ușor de obținut din listele personalului diplomatic, sunând la o firmă și cerând numele secretarului personal al președintelui. Vorbea ca din partea Crucii Roșii. Dorea să știe dacă nu cumva s-ar putea obține o donație din partea domnului președinte. Etcetera, etcetera. După ce a obținut toate numele și și-a botezat rețeaua TARTAR, l-a abordat discret pe atașatul militar german, arătându-i una sau două mostre ale muncii lui. A fost rapid trecut reprezentantului AMT-ului IV al Abwehrului, după care lucrurile au devenit foarte simple. Când au început să curgă banii (refuza orice fel de plată care nu era în dolari americani) – și banii curgeau din plin, pentru că explicase că are mulți agenți de plătit – a trecut la diversificarea pieței. S-a gândit mai întâi la ruși, dar a renunțat rapid la ei, ca și la cehi, pe motiv că nu plătesc sau plătesc puțin. Dar s-a orientat spre americani și suedezi, iar banii au început efectiv să-l potopească. Curând a înțeles, pentru că avea o sensibilitate de mimoză în probleme de securitate personală, că nu putea să mai dureze mult așa. Nu se putea să nu apară o scurgere, poate între serviciile secrete suedez și german, despre care știa (din bârfele contactelor lui) că în anumite teritorii conlucrează strâns; sau poate contraspionajul sau serviciile criptografice ale Aliaților îl vor descoperi mai întâi. Sau poate unul dintre agenții lui naționali murea sau era transferat fără știința lui, în timp ce el continua să-l declare sursă de informații. Oricum ar fi fost, avea deja două sute de mii de dolari, plus că războiul era prea aproape ca să se simtă în largul lui. Sosise timpul să plece în lumea largă – în zonele sigure ale ei.

Blofeld și-a jucat expert retragerea. Mai întâi și-a subțiat încet-încet rețeaua. A explicat celor interesați că măsurile de

securitate luate de englezi și francezi erau tot mai stricte. Poate o scurgere de informații – și se uita cu reproș în ochii agentului de contact – apoi secretarul acela se răzgândise, iar acela cerea prea mulți bani. Apoi s-a dus la un prieten de la Bursă și după ce i-a pecetluit buzele cu ajutorul unei mii de dolari l-a pus să-i transfere toate fondurile investite în Fondul Shell din Amsterdam, de unde au fost transferate la un depozit bancar cu parolă de la Diskonto Bank din Zürich. Înainte de pasul final, în care avea să-i spună contactului că Biroul Doi polonez e pe urmele lui, că e deconspirat, a făcut un drum la Gdynia, la arhiva bisericii unde fusese botezat și, sub pretextul că se uită după un prieten inventat, a decupat cu grijă din catastif pagina în care erau menționate nașterea și numele lui. Nu mai rămânea decât să găsească fabrica de pașapoarte care funcționează în fiecare mare port și să cumpere pașaportul unui marinar canadian, cu două mii de dolari. A plecat spre Suedia cu primul vas. A rămas în Stockholm o vreme, ca să privească lumea cu atenție și să gândească la rece probabilul curs al războiului. A plecat spre Turcia cu pașaportul lui polonez, și-a transferat banii din banca elvețiană la Banca Otomană din Istanbul și a așteptat căderea Poloniei. Când aceasta a avut loc la timpul cuvenit, a cerut statut de refugiat în Turcia și a cheltuit ceva bani cu funcționarii potriviți, pentru a nu întâmpina obstacole cu acest statut. Apoi s-a stabilit acolo. Cei de la Radio Ankara au fost fericiți să beneficieze de serviciile unui expert. În Turcia a pus bazele rețelei RAHIR, alt serviciu de spionaj pe calapodul lui TARTAR, dar mai solid construit. Blofeld a așteptat cu înțelepciune să vadă de partea cui înclină sorții și abia după ce Rommel a fost gonit din Africa s-a decis să se dea de partea Aliaților. A terminat războiul în glorie, cu decorații și onoruri din partea britanicilor, americanilor și francezilor. Apoi, cu o jumătate de milion de dolari americani în băncile elvețiene și cu un pașaport suedez pe numele de Serge Angstrom, a decis să se odihnească o vreme în America de Sud, la mâncare bună și gânduri în tihnă.

Iar acum Ernst Blofeld, nume la care considerase că e cât se poate de sigur să se întoarcă, stătea pe fotoliul din camera de pe Bulevardul Haussmann, privea în jur la fețele celor douăzeci de oameni ai lui, căutând ochi care nu se uită direct în ai lui. Ochii lui Blofeld erau niște hăuri adânci, negre, înconjurate, ca la

Mussolini, de un alb imaculat. Efectul ca de păpușă al acestei simetrii era accentuat de sprâncenele lungi și mătăsoase, cu care s-ar fi mândrit o femeie. Privirea acestor ochi de păpușă era complet relaxată, rareori lăsând să se vadă altceva decât o curiozitate nu prea intensă. Ochii trădau o încredere potolită în posesorul lor și în analizele făcute de acesta asupra situației. Pentru un inocent, ochii aceia însemnau încredere, un minunat cocon de încredere în care cel observat se putea relaxa, știind că se află pe mâini bune. Dar pe cei vinovați, ochii aceia îi despuiau de tot falsul și-i făcea transparenți, transparenți ca acvariul în care Blofeld examina, cu cea mai liniștită curiozitate, cei câțiva pești solizi, grăunțele de adevăr suspendate în vidul minciunii și voitului întuneric. Privirea lui Blofeld era un microscop, o fereastră spre un creier superb de limpede, cu o concentrare ascuțită de treizeci de ani de permanent pericol, de păstrare a avansului de un pas, o permanentă atitudine de siguranță, construită pe o viață plină de succese în tot ce se apucase să facă.

Pielea de sub ochii care supravegheau pe îndelete colegii nu era deloc umflată. Niciun semn de oboseală, boală, sau vârstă înaintată pe fața mare, albă, amabilă de sub părul negru și sârmos, tuns scurt. Linia maxilarului prezenta acea grăsime de vârstă medie, care dă prestanță, autoritate, care arăta hotărâre și independență. Doar gura, aflată sub un nas masiv, contrasta cu ceea ce altfel ar fi putut fi considerată o figură de filosof sau de om de știință. Mândre și subțiri, ca o rană prost vindecată, buzele strânse, întunecate, capabile doar de zâmbete false, urâte, sugerau dispreț, tiranie și cruzime. De o manieră aproape shakespeariană, la Blofeld totul era la scară mare.

Blofeld cântărea cam o sută douăzeci și cinci de kilograme. Pe vremuri, aceste kilograme fuseseră formate din mușchi – fusese halterofil amator în tinerețe – dar în ultimii zece ani mușchii se înmuiaseră și lăsaseră loc unei burți respectabile, savant ascunse în pantalonii încăpători și în costumele cu dublu refec. Costumul din seara asta era din piele de căprioară. Blofeld avea mâini și picioare lungi și destul de subțiri. Și le mișca repede când era cazul, dar acum le ținea liniștite. În rest, nu fuma și nu bea și nimeni nu avea cunoștință să se fi culcat cu cineva, fie femeie, fie bărbat. Nici măcar nu mânca prea mult. În privința

viciilor și a slăbiciunilor, Blofeld era o enigmă pentru toți cei care-l cunoșteau.

Cei douăzeci de bărbați care se uitau peste masă la omul acesta și așteptau răbdători să ia cuvântul erau un amestec curios de naționalități. Dar aveau anumite caracteristici comune. Toți erau în grupul de vârstă treizeci-patruzeci de ani, toți arătau extrem de bine și aproape toți – erau doi care contrastau – aveau ochi iuți, de animale de pradă, ochi de lup și de șoim gata să se repeadă asupra turmei. Cei doi care nu se încadrau în tipologie erau amândoi oameni de știință și aveau ochii visători de savant. Ei erau Kotze, fizicianul est-german care-și schimbase secretele pe o modestă pensie și o casă în Elveția și Maslov, numit înainte Kandinsky, expertul polonez în electronică, cel care în 1956 demisionase din fruntea departamentului de cercetare al firmei Philips din Eindhoven și apoi se pierduse în neagra uitare. Ceilalți optsprezece bărbați formau celule de câte trei (Blofeld adoptase sistemul în triunghi, folosit de comuniști, din motive de securitate) din șase grupuri naționale, iar, în cadrul acestor grupuri, din șase din cele mai mari organizații subversive și criminale din lume. Erau acolo trei sicilieni din eșalonul unu din Unione Siciliano, adică Mafia; trei francezi corsicani din Union Corse, societate secretă contemporană, similară cu Mafia, care conduce cam toată crima organizată din Franța; trei foști membri ai SMERȘ, organizația sovietică înființată pentru executarea trădătorilor și inamicilor statului, desființată în 1958 la ordinul lui Hrușciov și reînființată sub numele de Departamentul Special Executiv al MVD; trei dintre cei mai importanți membri ai fostului Sonderdienst al Gestapoului; trei tipi duri care demisionaseră din poliția secretă iugoslavă a mareșalului Tito și trei turci de la munte (turcii de la șes nu sunt buni de nimic), foști membri ai rețelei RAHIR a lui Blofeld și ulterior responsabili ai KRYSTAL-ului, importanta filieră a heroinei din Orientul Apropiat, care avea placa turnantă la Beirut. Acești optsprezece oameni, toți experți în conspirații, în comunicații secrete și în acțiuni, dar mai ales experți în știința de a tăcea, aveau și o supremă calitate: toți aveau o acoperire-beton. Toți aveau un pașaport legal, cu vize la zi pentru principalele țări ale lumii și un dosar absolut curat la Interpol, ca și la respectivele poliții naționale. Acest simplu fapt, cazierul imaculat după o viață întreagă de încălcare a legii, era cea mai

înaltă calificare pentru membrii SPECTRE – numit așa de la Comitetul SPEcial pentru Contrainformații, Terorism, Răzbunare și Extorcare.

Fondatorul și președintele acestei întreprinderi private, menite să aducă profituri, era Ernst Stavro Blofeld.

CAPITOLUL VI

RESPIRAȚIE CU PARFUM DE VIOLETE

Blofeld își încheie inspectarea figurilor. După cum anticipase, doar o pereche de ochi evitase să îl privească. Avusese dreptate. Rapoartele dublu verificate fuseseră complete și corecte, dar trebuiau validate de propria lui intuiție. Retrase ambele mâini sub masă. Una rămase întinsă pe coapsă, iar cealaltă o băgă într-un buzunar lateral, scoțând de acolo o sticluță din acelea în care e de obicei oțet aromat, pe care o puse pe masă, în fața lui. Deschise cu unghia căpăcelul, scoase o bombonică aromată și o băgă în gură. Era obiceiul lui pentru situațiile în care avea de spus lucruri neplăcute. Simțea nevoia să-și parfumeze respirația.

Blofeld ascunse bombonica sub limbă și începu să vorbească cu vocea lui molcomă, răsunătoare și frumos modulată.

— Trebuie să raportez membrilor ceva despre Afacerea cea Mare, Planul Omega.

Blofeld nu-și începea niciodată vorbele cu „Domnilor”, sau „Prieteni”, sau „Stimați colegi” sau altele asemenea. Erau o pierdere de timp.

— Dar înainte de a trece la acest subiect, din motive de securitate aș dori să ating ușor un alt subiect.

Blofeld făcu cu privirea un tur al mesei. Aceeași pereche de ochi îi evita iar privirea. Continuă cu un ton de povestitor.

— Comitetul Executiv va fi de acord că primii ani de experiență au fost plini de succese. Mulțumită în parte secțiunii noastre germane, am îndeplinit în total secret recuperarea bijuteriilor lui Himmler, iar pietrele le-am vândut, mulțumită secțiunii noastre turcești, în Beirut. Venit net: șapte sute cincizeci de mii de lire sterline. Dispariția seifului cu conținutul intact de la sediul MVD din Berlinul de Est nu poate fi pusă de nimeni pe seama secției noastre ruse, iar vânzarea ulterioară către CIA ne-a adus cinci sute de mii de dolari. Interceptarea celor treizeci și una de kilograme de heroină la Napoli, proprietate a filierei Pastori, apoi vânzarea către familia Firpone,

în Los Angeles, ne-a adus opt sute de mii de dolari. Serviciul Secret britanic ne-a plătit o sută de mii de lire sterline pentru mostrele de germeni pentru războiul biologic de proveniență cehoslovacă. Șantajarea cu succes a fostului Gruppenführer SS Sonntag, care trăiește la Havana, sub numele de Santos, ne-a adus un fleac de o sută de mii de dolari – din nefericire, omul nu poseda mai mult – iar asasinarea lui Peringue, specialistul francez în apă grea care a dezertat la comuniști prin Berlin, ne-a adus, mulțumită importanței cunoștințelor lui și faptului că nu a avut timp să vorbească, un miliard de franci din partea celor de la Deuxième Bureau. În sume rotunde, după cum Comitetul Executiv știe din dările de seamă, suma totală la zi, fără a număra dividendele în curs și care nu sunt cu nimic perturbate, este de aproximativ un milion și jumătate de lire sterline, sub formă de franci elvețieni și de bolivari venezueleni, în care am schimbat toți banii, din motive de prudență, căci acestea sunt în continuare valutele cele mai sigure din lume. Acest venit, după cum Comitetul va afla curând, a fost distribuit conform statutului nostru, astfel: zece la sută aport la capitalul social, zece procente pentru mine, iar restul în proporții egale de patru procente, membrilor. Profitul pe cap de membru se ridică la aproximativ șaizeci de mii de lire sterline. Această sumă este prea mică, aș putea spune, în raport cu eforturile membrilor organizației noastre. Este vorba de doar douăzeci de mii de lire, sumă care nu se potrivește deloc cu așteptările noastre, dar cred că sunteți conștienți că Planul Omega va aduce fiecăruia dintre noi o avere considerabilă și ne va permite, dacă ne-o vom dori, să dizolvăm organizația și să ne transferăm energiile în alte direcții.

Blofeld se uită spre masă și spuse cu amabilitate:

— Aveți întrebări?

Cele douăzeci de perechi de ochi – toate, de data asta – se uitară la președinte apatici, lipsiți de orice emoție. Fiecare își făcuse calculele lui, știa prea bine ce vrea. Mințile lor bune, deși cam înguste, nu produceau niciun fel de comentariu. Erau satisfăcuți, dar personalitățile îi împiedicau să afirme acest lucru. Ceea ce le spusese președintele erau lucruri cunoscute. Acum venise vremea pentru lucrurile necunoscute.

Blofeld strecură încă o bomboană aromată în gură, o împinse sub limbă și continuă:

— Deci așa rămâne. Iar acum, să revenim la ultima operațiune, încheiată acum o lună și care ne-a adus un milion de dolari.

Și ochii lui Blofeld se mutară spre membrii din stânga, spre capătul mesei. Spuse calm:

— Ridică-te, numărul șapte.

Marius Domingue, de la Union Corse, un om mândru, mătăhălos, cu ochi leneși, care purta doar haine de-a gata, cam țipătoare, probabil provenind de la Galleries Barbes din Marsilia, se ridică încet în picioare. Mâinile lui mari și butucănoase se odihneau pe pantaloni. Blofeld păru să se uite în ochii lui, dar de fapt îl interesa reacția numărului doisprezece, Pierre Borraud, aflat lângă numărul șapte. Acesta stătea cu fața direct spre Blofeld, de partea cealaltă a mesei. El evitase privirea șefului în tot timpul ședinței. Dar acum nu o mai evita. Era relaxat, era sigur. Lucrul de care se temuse trecuse.

Blofeld se adresă în continuare plenului:

— Această operațiune, dacă vă amintiți, implica răpirea fiicei de șaptesprezece ani a lui Magnus Blomberg, proprietar al hotelului Principality din Las Vegas și co-proprietar la alte întreprinderi americane, prin intermediul apartenenței lui la Banda Purpurie din Detroit. Fata a fost ridicată din apartamentul tatălui ei din Hotel de Paris din Monte Carlo și dusă peste mare în Corsica. Această parte a operațiunii a fost executată de secțiunea corsicană. S-a cerut o recompensă de un milion de dolari. Domnul Blomberg a fost de acord și, în conformitate cu instrucțiunile date de SPECTRE, banii au fost lăsați în amurg pe o plută gonflabilă în largul coastei italiene, în apropiere de San Remo. Noaptea, banii au fost recuperați de o barcă a secțiunii noastre siciliene. Numita secțiune trebuie evidențiată pentru că a detectat micul emițător ascuns în plută, pentru a aduce pe urmele noastre o unitate a Marinei Franceze. La primirea sumei de răscumpărare, în conformitate cu promisiunea noastră, fata a fost înapoiată părinților, aparent fără a fi suferit ceva, cu excepția vopsirii părului în vederea transportului din Corsica, într-o cușetă din Expresul Albastru, lucru de altfel inutil. Spun „aparent” pentru că o sursă de informații de la Comisariatul de Poliție din Nisa ne-a dezvăluit că fata a fost violată în timpul captivității din Corsica.

Blofeld făcu o pauză, pentru a rumega mai bine cuvintele. Continuă:

— Părinții susțin că a fost violată. Este posibil să fie vorba de o relație cu consimțământul ei. Nu asta este problema. Organizația noastră a promis că fata va fi înapoiată neatinsă. Fără să despic firul în patru în legătură cu ce înseamnă pentru o fată un act sexual, fie el consimțit sau nu, dar ea a fost înapoiată părinților într-o stare „alterată”, sau cel puțin uzată.

Blofeld folosea rareori gestica. Acum însă deschise palma stângă, pe care o ținea pe masă. Continuă pe același ton neutru:

— Suntem o organizație mare și foarte puternică. Nu mă interesează etica sau morala, dar membrii trebuie să fie conștienți că doresc și că recomand cu insistență ca SPECTRE să se comporte de o manieră superioară. În SPECTRE nu există altfel de disciplină decât cea liber-consimțită. Suntem o frăție strânsă, a cărei putere constă în puterea fiecărui membru. Slăbiciunea unui membru este vestitorul morții pentru întreaga structură. Cunoașteți părerea mea asupra subiectului, iar în ocaziile în care a trebuit să facem curățenie ați fost de acord cu acțiunile mele. În cazul de față, am făcut deja ceea ce am considerat necesar în privința familiei fetei. Am înapoiat jumătate de milion de dolari, cu o notă de scuze. Aceasta în ciuda faptului că folosirea emițătorului a însemnat că ei au încălcat contractul cu noi. Îndrăznesc să spun că familia nu a știut de această încălcare. A fost o obișnuită rutină polițienească, la care de altfel mă așteptam. Dar dividendul fiecăruia dintre noi din această operațiune va fi redus corespunzător. Acum, în ce-l privește pe vinovat. M-am convins că este vinovat și am decis ce trebuie întreprins.

Blofeld se uită iarăși spre masă. Ochii îi erau fixați pe numărul șapte. Corsicanul, Marius Domingue, i se uită liniștit în ochi. Știa că e nevinovat. Știa și cine e vinovat. Trupul îi era tensionat, dar nu-i era frică. Avea credință, ca ei toți, în dreptatea lui Blofeld. Nu putea înțelege de ce el a fost desemnat ținta tuturor privirilor, dar Blofeld decisese asta, iar Blofeld avea întotdeauna dreptate.

Blofeld remarcă curajul omului și înțelese și motivele acestuia. De asemenea, observă și transpirația care făcea să strălucească fața numărului doisprezece, aflat singur la capul mesei. Bun! Transpirația va îmbunătăți contactul.

Mâna dreaptă a lui Blofeld se ridică de pe coapsă, descoperi întrerupătorul și comută.

Trupul lui Pierre Borraud, prins în pumnul de fier al celor trei mii de volți, se arcui în fotoliu de parcă ar fi fost lovit în spate. Părul negru, des și aspru se ridică pe cap și rămase așa, alt semn al uluielii care se citea pe fața arzândă. Ochii îi luciră sălbatic, apoi dispărură. O limbă înnegrită pătrunse printre dinții rânjiți și rămase așa, hidoasă. De sub mâini, din mijlocul spatelui și de sub coapse, unde fuseseră ascunși electrozii, ieșeau mici norișori de fum. Blofeld puse comutatorul pe poziția inițială. Luminile din cameră, care se diminuaseră și se făcuseră portocalii, împrăștiind o lucire searbădă, supranaturală reveniră la normal. Mirosul de carne friptă și de pânză arsă se împrăștie încet. Trupul numărului doisprezece se boțise îngrozitor. Se mai auzi un ușor pocnet când bărbia atinse tăblia mesei. Totul se terminase.

Vocea egală, calmă, a lui Blofeld rupse tăcerea. Se uită la numărul șapte. Remarcă fața impasibilă rămasă neschimbată. Da, iată un om cu nervi de fier.

— Ia loc, numărul șapte, spuse Blofeld. Sunt satisfăcut de comportamentul tău.

Expresia de mândrie îl unse pe suflet pe Blofeld.

— A fost necesar să distrag atenția numărului doisprezece. Știa că este bănuit și ar fi putut avea loc vreo scenă nedorită.

Câțiva dintre cei aflați în jurul mesei dădură din cap a aprobare. Ca de obicei, raționamentul lui Blofeld era de bun simț. Nimeni nu se arătă foarte afectat sau surprins de cele întâmplate sub ochii lor. Blofeld își exersase întotdeauna autoritatea și făcuse dreptate în văzul tuturor membrilor. Mai existaseră două asemenea ocazii, ambele la întruniri similare și ambele pe motive de securitate sau disciplină, de subminare a coeziunii, a tăriei întregii echipe. În unul dintre cazuri, contravenientul fusese împușcat de Blofeld în inimă cu un ac gros, tras cu un pistol cu aer comprimat, o performanță, dacă stăm să ne gândim că se afla la douăsprezece scaune distanță. În celălalt caz, vinovatul, care ședea lângă Blofeld, în stânga acestuia, fusese sugrumat cu un fir subțire aruncat foarte firesc peste cap și apoi tras de Blofeld, după ce acesta făcuse doi pași mici. Cele două morți fuseseră juste, necesare. La fel și aceasta, a treia. Ignorând moartea de la capătul mesei, membrii se

așezară mai bine în fotolii. Venise vremea să se ocupe de afaceri.

Blofeld închise cu o pocnitură capacul sticluței și o strecură în buzunarul vestei.

— Secțiunea corsicană, spuse el cu voce înceată, va înainta recomandări pentru un înlocuitor al numărului doisprezece. Dar asta poate aștepta până la încheierea Planului Omega. În această privință, există unele amănunte care trebuie discutate. Sub-operatorul G, recrutat de secțiunea germană, a comis o eroare, o eroare serioasă, care ne afectează grav orarul. Omul acela, care este membru al Fulgerului Roșu Tong din Macao, ar fi trebuit să fie expert în conspirații. A primit ordinul de a face cartierul lui general la o anume clinică din sudul Angliei, un minunat refugiu pentru asemenea scopuri. Instrucțiunile spuneau să mențină un contact intermitent cu aviatorul Petacchi, de la aeroportul Boscombe, aflat relativ aproape, unde se antrenează escadrila de bombardament. El trebuia să raporteze la intervale regulate asupra moralului și formei fizice a aviatorului. Rapoartele lui au fost satisfăcătoare, iar aviatorul, apropo, continuă să vrea să ne fie de folos. Dar sub-operatorul G avea drept misiune și depunerea la poștă a Scrisorii în ziua Z plus unu, adică peste trei zile. Din nefericire, prostul s-a lăsat atras într-o dispută stupidă cu unul dintre ceilalți pacienți de la clinică. Drept rezultat, fără a intra în detalii, omul se află acum în Spitalul Central din Brighton, cu arsuri de gradul doi. Este scos din acțiune pentru cel puțin o săptămână, ceea ce va implica o întârziere iritantă, dar nu gravă, a Planului Omega. Au fost trimise instrucțiuni noi. Aviatorul Petacchi a primit o fiolă cu virus de gripă, suficient de puternic pentru a-l ține pe lista bolnavilor o săptămână, timp în care nu va putea să participe la zborul de test. Primul zbor îl va face după restabilire, anunțându-ne în prealabil. Data zborului lui va fi comunicată sub- operatorului G, care la acea oră va fi și el restabilit și va trimite Scrisoarea, conform Planului. Comitetul Executiv – și Blofeld aruncă iar o privire în jurul mesei – va reajusta orarele de zbor din Zona Zeta, în funcție de noul protocol de timp, reactualizat, în ce-l privește pe sub-operatorul G – aici Blofeld se uită, pe rând, la cei trei foști gestapoviști – acesta este un agent prea neserios. Secțiunea germană se va ocupa de eliminarea lui

în interval de douăzeci și patru de ore de la depunerea la poștă a Scrisorii. S-a înțeles?

Cei trei nemți răspunseră într-un glas:

— Da, domnule.

— În privința celorlalte subiecte, continuă Blofeld, totul este în ordine. Numărul unu a stabilit o acoperire solidă în Zona Zeta. Mitul vânătorului de tezaure funcționează fără greș. Omul se bucură de o încredere oarbă. Echipajul de pe iaht, format din sub-operatori aleși pe sprânceană, acceptă disciplina și regulile de securitate mai bine decât ne așteptam. A fost asigurată o bază terestră potrivită. Este îndepărtată și greu accesibilă. Aparține unui englez excentric, cu obiceiuri care cer o recluziune totală. Sosirea voastră în Zona Zeta este în continuare subiectul unei atente planificări. Garderoba vă așteaptă în zonele F și D, conform cu planurile voastre de zbor. Această garderobă va fi în concordanță, până în cele mai mici detalii, cu identitatea voastră de susținători financiari ai căutătorilor de comori care au pretins să ia și ei parte la aventură. Nu sunteți milionari opulenți, ci doar niște rentieri bogați din clasa mijlocie și oameni de afaceri care se așteaptă să dea lovitura cu această ocazie. Sunteți cu toții niște oameni cu picioarele pe pământ, care vor să-și supravegheze investiția și să fie siguri că nu se pierde niciun dublon.

Nimeni nu zâmbi.

— Sunteți toți la curent cu rolul pe care trebuie să-l jucați și am încrederea că vă veți studia rolurile cu atenție.

În jurul mesei urmară înclinări de cap în cunoștință de cauză. Toți acei bărbați erau mulțumiți că nu li se cere prea mult în materie de disimulare. Unul urma să fie un bogat proprietar de cafenele din Marsilia. (Și chiar fusese, așa că putea vorbi cu oricine despre aceste afaceri.) Altul, podgorean în Iugoslavia. (Crescuse în Bled și putea să vorbească despre stropitul viilor și recolte cu un viticultor din Bordeaux.) Iar altul a făcut contrabandă cu țigări de la Tanger. (Dar era foarte discret în privința asta.) Toți primiseră niște acoperiri care puteau sta în picioare chiar la o inspecție mai atentă.

— În ce privește antrenamentul cu tuburile de oxigen, continuă Blofeld, aș dori raportul fiecărei secțiuni.

Și Blofeld se uită la secțiunea iugoslavă, aflată în stânga lui.

— Satisfăcător.

— Satisfăcător, se auzi ecoul secțiunii germane, iar cuvântul făcu ocolul mesei.

— În toate operațiunile subacvatice, securitatea este factorul primordial, continuă Blofeld. Acest factor s-a bucurat de suficientă atenție la stabilirea orarelor de antrenament?

Afirmativ peste tot.

— Dar exercițiile cu noua armă subacvatică cu CO2?

Din nou, toate secțiunile raportară favorabil.

— Acum aș dori raportul secțiunii siciliene asupra pregătirilor în problema parașutării aurului.

Fidelio Sciacca era un sicilian slăbănog, cu aspect cadaveric și cu o față impenetrabilă. Ar fi putut fi, și chiar fusese, profesor de școală primară cu simpatii comuniste. El vorbea în fața adunării pentru că engleza lui – limba obligatorie la întrunirile Comitetului executiv – era cea mai bună din grupul lor. Spuse cu o voce atentă, didactică:

— Zona aleasă a avut parte de o îngrijită acțiune de recunoaștere. Este satisfăcătoare. Am aici – și atinse servieta pe care o ținea în poală – planurile detaliate, cu orarele, pentru informarea Președintelui și a membrilor. Pe scurt, zona desemnată, Zona T, se află pe pantele de nord-vest ale muntelui Etna, deasupra locurilor împădurite, adică între altitudinile de două mii și trei mii de metri. Este o zonă nelocuită și necultivată, acoperită cu lavă neagră, aflată mai mult sau mai puțin deasupra orășelului Bronte. În scopul parașutării aurului, echipa de recuperare va marca o zonă de aproximativ doi kilometri pătrați cu lanterne. În centrul acestei zone va fi poziționat sistemul Decca de orientare, plus un dispozitiv de navigație. Transportul de aur, pe care îl estimez prin criteriul minim la cinci avioane de tipul Mark IV cargo Comet, ar trebui să zboare la o înălțime de trei mii de metri, la o viteză de aproximativ cinci sute de kilometri pe oră. Dată fiind greutatea fiecărui pachet, vor fi necesare parașute multiple. Din cauza naturii accidentate a terenului, va fi esențială o atentă împachetare în cauciuc spongios. Parașutele și pachetele trebuie să fie acoperite cu o substanță gen Dayglo sau oricare altă substanță fosforescentă, pentru a facilita operațiunea de recuperare. Nu mă îndoiesc – iar aici sicilianul făcu un gest larg spre cinstita adunare – că instrucțiunile SPECTRE pentru parașutare vor include aceste detalii, ca și pe altele, dar va fi nevoie de asemenea de o foarte

atentă planificare și coordonare din partea celor responsabili cu zborul.

— Iar planul echipei de recuperare?

Vocea lui Blofeld era tot calmă, dar se simțea în ea un ton imperativ.

— *Il capo di mafiosi* din district este unchiul meu. Are opt nepoți, pentru care ar face absolut orice. I-am arătat fără echivoc că asociații mei cunosc totul despre nepoții lui. Omul a înțeles. În același timp, conform instrucțiunilor, i-am oferit un milion de lire sterline pentru recuperare și livrarea la depozitul din Catania. Este cea mai importantă sumă intrată vreodată în fondurile Uniunii. Capo Mafiosi a acceptat termenii. A înțeles că este vorba de jaful unei bănci și nu vrea să știe mai mult. Întârzierea care tocmai a fost anunțată nu va afecta aranjamentele cu el. Acțiunea încă va prinde perioada de lună plină. Sub-operatorul cincizeci și doi este un om foarte capabil. A primit setul Hallicraftor înmânat mie în acest scop și va asculta pe banda de 18 MHz, conform programării. Între timp, va păstra legătura cu Capo Mafiosi, cu care este rudă prin alianță.

Blofeld rămase tăcut două lungi minute. Înclină încet din cap.

— Sunt mulțumit. În ce privește pasul următor, anume transportul aurului, vom depinde de sub-operatorul 201, care este o persoană verificată și în care putem avea încredere. Vasul *Mercurial* va încărca la Catania și va ajunge prin Canalul Suez la Goa, colonia portugheză din India. Pe rută se va întâlni, în Golful Persic, cu o navă comercială proprietatea unui consorțiu de negustori de aur din Bombay. Va transfera aurul acestui vas, în schimbul valorii echivalente, la cotația curentă la bursă a aurului în stare neprelucrată, în bancnote folosite de franci elvețieni, dolari și bolivari. Această sumă uriașă de bani va fi defalcată în procentajele aferente și va fi transferată de la Goa la douăzeci și două de bănci diferite din Elveția, cu o cursă aviatică charter. Acolo, sumele vor constitui depozite bancare la termen. Cheile seifurilor vor fi înmânate membrilor după prezenta întâlnire. Din acel moment, sumele vor fi la îndemâna membrilor, evident cu condiția respectării regulilor de cheltuire a banilor și de etalare a bogăției.

Ochii calmi al lui Blofeld trecură în revistă încă o dată întreaga adunare.

— Procedura propusă este considerată satisfăcătoare?

Încuviințări precaute. Numărul optsprezece, Kandinsky, expertul polonez în electronică, luă cuvântul, vorbind fără urmă de sfială. Între acești oameni nu se punea problema de protocol sau sfială.

— Nu sunt în domeniul meu, spuse el cu seriozitate, dar nu există pericolul ca una dintre navele marinei militare implicate în afacere să intercepteze vasul *Mercurial* și să captureze aurul? Puterilor vestice le va fi limpede că aurul trebuie să părăsească Sicilia. Nu le va fi greu să stabilească patrule maritime și aeriene.

— Uiți, spuse Blofeld cu voce răbdătoare, că nici prima și nici a doua bombă nu vor fi dezamorsate înainte ca banii să fi intrat în băncile elvețiene. Nu există niciun risc în această privință. De asemenea, nu este posibilă nici altă variantă luată în calcul de mine, aceea ca vasul să fie capturat în larg de pirați independenți. Mă aștept ca puterile occidentale să trateze problema cu maximum de discreție. Orice scurgere de informații va duce la panică. Alte întrebări?

Bruno Bayer, membru al secțiunii germane, spuse cam înțepat:

— Înțeleg că numărul unu va avea controlul nemijlocit în Zona Zeta. Să înțelegem că el va avea puteri depline, delegat fiind de dumneavoastră? Altfel spus, că va fi comandant suprem pe teren?

Da, gândi Blofeld. Germanii se supuneau întotdeauna ordinelor Comandantului Suprem, cu condiția ca Hitler să aprobe asta. Spuse categoric:

— Am arătat limpede Comitetului Executiv și o repet: numărul unu este deja, prin votul vostru unanim, succesoral meu desemnat în caz de deces sau incapacitate de muncă. În ceea ce privește Planul Omega, el este Comandantul Suprem adjunct al organizației SPECTRE, iar întrucât eu rămân la Sediul Central ca să supraveghez reacțiile la Scrisoare, numărul unu va fi Comandant Suprem în teren. Sper că suntem cu totul de aceeași părere în această privință.

Ochii lui Blofeld priviră concentrați întreaga adunare. Toată lumea dădea semne că este de acord.

— Atunci, spuse Blofeld, întrunirea noastră a luat sfârșit. Voi da instrucțiuni echipei de eliminare să aibă grijă de rămășițele numărului doisprezece. Numărul optsprezece, te rog să iei

legătura cu numărul unu pe frecvența de 20 MHz. De la ora opt, banda va fi ocupată de postul de radio al poliției franceze.

CAPITOLUL VII

VĂ RUGĂM SĂ VĂ PUNEȚI CENTURILE DE SIGURANȚĂ

James Bond vână și ultimele rămășițe de iaurt din cutia de carton pe care scria „*Din lapte de capră. Proveniență*: *propria noastră fermă de capre de la Stanway, Glos. Din inima ținutului Cotswold. După o rețetă bulgărească autentică*.” Luă o ruladă Energen, o tăie cu grijă în felii – putea să crape și ar fi fost păcat – și duse feliile la gură. Mestecă fiecare îmbucătură cu mare grijă, complet. Saliva conține ptialină. Printr-o masticație completă, amidonul din hrană se poate transforma în zaharuri, furnizând energie suplimentară organismului. Ptialina este o enzimă. Alte enzime sunt pepsina, aflată în stomac, tripsina și erepsina, din intestine. Acestea și alte enzime sunt substanțe chimice care descompun hrana care trece prin gură, stomac și restul traiectului digestiv și permit absorbirea ei în sânge. James Bond era acum foarte informat și se întreba de ce nu i-a explicat nimeni toate astea mai înainte. De când plecase de la Țara aia a Ierburilor, se simțea cum nu se simțise în viața lui. Avea puteri îndoite, până și hârțogăria, pe care o considerase un calvar înainte, era acum aproape o plăcere. Mânca hârțoage pe pâine. Secțiile, după o perioadă de surpriză, acum erau tot mai iritate de procesele verbale clare care le veneau de la secția 00. Bond se trezea atât de vreme și de plin de energie, încât venea la birou mult înainte și pleca mult după orele de program, spre disperarea secretarei lui, încântătoarea Loelia Ponsonby care începea să dea semne de iritare și surmenare. Își permise chiar s-o abordeze pe domnișoara Moneypenny, cea mai bună prietenă a ei de la Cartierul General. Înghițindu-și cu greu gelozia față de Loelia Ponsonby, d-ra Moneypenny o încurajă.

— Lil, nu e nimic, i-a spus ea la o cafea la bufet. Și bătrânul a fost la fel câteva săptămâni după ce s-a întors de la nefericita aia de clinică naturistă. Parcă ar fi lucrat pentru Gandhi, sau pentru Albert Schweitzer. Apoi l-au lovit două cazuri urâte și într-o seară s-a dus din nou la Blades – ca să mai uite de neplăceri, cred eu, iar ziua următoare s-a simțit rău și de atunci este exact

cel pe care-l știam dinainte. Bănuiesc că a trecut pe cură de șampanie. Eu zic că e cea mai bună pentru bărbați, șampania asta. Arată ca dracu' după ce beau, dar măcar sunt și ei umani. Nu pot să-i sufăr când sunt curați ca lacrima.

May, comoara domestică a lui Bond, o scoțiancă mai în vârstă, veni să ia resturile micului-dejun. Bond își aprinsese o Duke of Durham, țigareta lungă, cu filtru, declarată de Consumers Union of America, autoritatea supremă în domeniu, drept țigareta cu concentrația cea mai mică de gudron și nicotină. Bond trecuse la marca respectivă de la mai aromatele, dar și mai grelele Morland Balkan cu trei inele aurii pe hârtie, pe care le fuma din adolescență. Aceste Duke nu aveau niciun fel de gust, dar măcar erau ceva mai bune decât Vanguards, noile țigări „fără tutun" din America. Acestea, în ciuda calităților igienico-sanitare indiscutabile umpleau camera cu un miros de frunze arse, iar cei care intrau în birou întrebau invariabil dacă „nu cumva arde ceva pe aici".

May tărăgăna strângerea resturilor, semn că avea să-i spună ceva. Bond ridică privirea din pagina centrală de știri din *The Times.*

— S-a întâmplat ceva, May?

Chipul lui May, cu trăsături severe, mature, roși brusc.

— Trebuie să v-o spun, domnule, răspunse ea, aproape scuzându-se.

Se uită direct în ochii lui Bond. Luă cutia de iaurt, o mototoli în mână și o lăsă să cadă pe tavă.

— Nu este treaba mea să vă spun, domnule James, dar vă otrăviți singur.

— Da, May, ai dreptate, spuse Bond vesel. Dar să știi că am redus fumatul la zece pe zi.

— Dar nu de fumatu' matale îmi e mie, prinse May curaj, arătând spre tavă, ci de terciu' ăsta.

May aproape că-și scuipă disprețul. Acum, că-și spusese păsul, May se simțea liberă să continue mai cu aplomb.

— Nu e *drect* la un om să mănânce mâncare de țânci și noroaie de-astea. Nu vă faceți teamă de vorbesc, domnule James, dar eu știu mai multe de matale decât ați vrea să știu. De câteva ori v-am adus acasă de la spital și ziceau că ați avut accident de mașină cică, da io nu-s chiar *bătârnă* și proastă cum credeți. Accidentele de mașină nu-ți fac găuri mici în umăr sau

în picior sau în altele. Am văzut eu, e cicatrice peste tot, nu vă strâmbați că nu, că le-am văzut io și nu le putea face decât glonțul. Și toate astea cu pistoale și cuțite le aveți doar când sunteți în străinătățuri. Ha!

Și May puse mâinile în șolduri și-l privi sfidător.

— Puteți să-mi ziceți că vezi-ți de treaba ta și că să-mi fac bagaju' și să plec acasă la Glen Orchy, dar înainte să mi-o ziceți aflați că dacă mai mergeți pe undeva să vă bateți și aveți doar rahaturi de-astea în burtă, vă aduce acasă în copârșeu. Asta o să facă.

Pe vremuri, James Bond i-ar fi spus lui May să se ducă la dracu' și să-l lase – tot dracului – în pace. Acum, cu o infinită răbdare și în foarte bune toane, îi ținu lui May un mic discurs despre cum e cu hrana „vie" și cu cea „moartă".

— Vezi tu, May, spuse el cu bunăvoință, toate mâncărurile astea denaturate – făină prea albă, zahăr ultrarafinat, orez alb, sare albă, albușuri de ou – toate astea sunt mâncare moartă. Fie că oricum sunt moarte, cum ar fi albușul de ou, fie că li s-a scos prin rafinare toată hrana din ele. Sunt niște otrăvuri cu efect lent, ca și prăjelile și prăjiturile, și cafeaua, și Dumnezeu știe ce mai băgam în mine. Și uită-te la mine ce minunat mă simt. Mă simt un om absolut nou de când mănânc ceea ce trebuie și am renunțat la băutură și la altele. Dorm de două ori mai bine, am de două ori mai multă energie. Nu mai am dureri de cap, nu mai mă dor mușchii, nu mai am mahmureală. Acum o lună nu era săptămână de la Dumnezeu în care să nu am o zi în care să nu pot mânca nimic la micul-dejun decât niște aspirine și ceva stridii. Și știi foarte bine că plescăiai din limbă și spuneai mereu „țțț" și cotcodăceai nemulțumită prin tot locul. Ce ai de zis la astea? termină Bond pe același ton amabil.

May era copleșită. Ridică tava și întoarse spatele. Plecă cu același spate țeapăn, semn de jignire. În pragul ușii se opri și se întoarse. Ochii îi ardeau de mânie.

— Domnule James, tot ce pot zice e că poa' să aveți dreptate și poa' să nu. Ce mă sperie rău pe mine e că nu mai sunteți ca-nainte.

Și ieși trântind ușa.

Bond suspină și ridică ziarul. Spuse cuvintele magice pe care le spun toți bărbații cicăliți: „nu înțelege că sunt alt om". Și se

întoarse la ultimele motive pentru care nu se putea ține o întrunire la vârf.

Sună telefonul, telefonul cel roșu, care avea o legătură directă cu Sediul, cu acel sunet dogit caracteristic. Bond întinse mâna după receptor, fără să-și dezlipească ochii de pe ziar. Războiul ăsta Rece e tot mai neinteresant. Nu are ce să fie atât de grozav. Probabil că-i anulează ședința de tir de după-amiază, cu noua pușcă RN.

— Bond la telefon.

Era șeful de stat major. Bond lăsă ziarul să cadă pe podea. Lipi receptorul de ureche, încercând, ca pe vremuri, să citească printre cuvinte.

— James, imediat. M. Te rog.

— Ceva de lucru pentru mine?

— Ceva de lucru pentru toți. Te arunci pe fereastră și vii aici pas săltat. Dacă ai ceva întâlniri în următoarele săptămâni, ai face bine să le anulezi. Pleci la noapte. Ne vedem aici.

Și telefonul muri.

Bond avea cea mai egoistă mașină din toată Anglia. Era un Bentley Continental Mark II, pe care un dobitoc îl proptise într-un stâlp de telegraf pe Autostrada Vestului. Bond cumpărase epava cu o mie cinci sute de lire și apoi mersese la Rolls, unde i se îndreptase șasiul și tabla și se reglaseră mecanismele. Motorul era de Mark IV, cu compresie de 9,5. Apoi Bond mersese la Mulliners cu trei mii de lire sterline (jumătate din tot capitalul lui) și aceștia scoseseră toate pieile alea de modă veche, transformând-o într-o mașină decapotabilă de două locuri, puternică. Cele două locuri erau foarte confortabile, cu piele neagră. Restul fusese făcut la repezeală, urât, din goana calului. Mașină țopârlănească. Era vopsită într-un gri urât, de cuirasat, iar tapițeria toată era de piele neagră. Dar mergea ca o pasăre, sau ca o bombă, iar Bond o iubea mai mult decât pe toate femeile din prezentul lui – evident, dacă le-ar fi putut reuni pe toate sub același acoperiș.

Dar Bond refuza să fie stăpânit de o mașină. Totuși, o mașină era un mijloc de locomoție (așa își alinta Continentalul, „Locomotiva”, „Te iau cu locomotiva mea?”) și trebuie să fii în fiecare clipă gata de transport, fără să te mai încurci de fleacuri, cum ar fi uși de garaj în care să-ți rupi unghiile sau mecanici diferiți de cei de la întreținerea lunară. Locomotiva dormea sub

cerul liber în fața apartamentului lui și i se cerea să pornească la prima cheie, în orice condiții de climă, iar după aceea să țină la drum.

Cele două eșapamente – Bond ceruse să i se pună două țevi de doi țoli, pentru că nu-i plăcea burlanul inițial al respectivului tip – păcăniră puternic, în vreme ce lunga mască argintie, cu clasicul semn octogonal în vârf, pornea nu spre șoseaua B, ci spre mica piață Chelsea, apoi pe King's Road. Era ora nouă, prea devreme pentru vârful de trafic, iar Bond îndreptă mașina rapid pe Sloane Street și tăie parcul. Era, de asemenea, prea devreme ca să fi ieșit și sticleții de la circulație la vânătoare de contravenienți, așa că putu conduce în stilul plăcut inimii lui, ajungând la Marble Arch în trei minute. Apoi fu nevoit să meargă în ritm de melc pe lângă casele de pe Baker Street și Regents Park. În zece minute de la primirea apelului de urgență, era în liftul marii clădiri pătrate, urcând la etajul opt – ultimul.

Deja mirosea starea de urgență, trecând pe coridorul mochetat. Pe coridorul acesta se afla și camera de transmisiuni, chiar lângă biroul șefului, iar de acolo se auzea cum mașinile de cifrat mitraliază materiale. Lui Bond îi trecu prin minte că e vorba de un Apel General. Ce dracu' se întâmplă aici?

Șeful de stat major stătea lângă domnișoara Moneypenny, în picioare. Tocmai îi înmâna radiogramele dintr-o mapă mare și-i dădea instrucțiuni de distribuire.

— CIA, Washington, Personal lui Dulles. Cifru Triplu X prin teleprinter. Mathis. Deuxième Bureau. Același prefix, aceeași rută. Stația F pentru Șeful Contraspionajului NATO, personal. Ruta standard prin Șeful de Secție. Aceasta personal, în mână, șefului de la MI5, plus o copie Comisarului-Șef al Poliției Metropolitane, din partea lui M. Cifru Dublu X pentru Whitehall și Portishead. În regulă? Trimite-le cât poți de repede, bravo. Mai vin și altele. Avem o zi foarte proastă.

Domnișoara Moneypenny zâmbi veselă. Îi plăceau zilele astea de tras la jug, cum le zicea ea. Îi amintea de vremurile când intrase în Serviciu ca ajutor de cifrator în Departamentul cu pricina. Se aplecă și apăsă butonul interfonului:

— A venit 007, domnule.

Șeful de stat major îi zâmbi și încercă o glumă:

— Vă rugăm să vă puneți centurile de siguranță.

Lumina roșie de deasupra ușii lui M se aprinse și Bond intră.

În birou, totul era pașnic. M stătea relaxat, într-o parte a pupitrului, privind prin fereastra largă la linia orizontului londonez. Se întoarse spre el.

— Ia loc, 007. Uită-te la astea.

Întinse mâna și-i împinse pe birou câteva fotocopii puse alandala.

— Nu te grăbi.

Își ridică pipa și începu s-o umple, cu degete neîndemânatice, din cutia aflată lângă cotul lui.

Bond luă prima fotocopie, care prezenta fața și spatele unui plic cu adresă scrisă și prăfuită în speranța găsirii unor amprente, care și fuseseră detectate pe întreaga suprafață.

M se uită în lături.

— Dacă vrei, poți să fumezi.

— Mulțumesc, domnule, tocmai încerc să mă las, spuse Bond.

M scoase un „Hm”, introduse pipa în gură, aprinse un chibrit și trase un fum lung, lung. Se așeză mai comod în fotoliu. Ochii cenușii de marinar se uitară iar pe fereastră, dar introspectiv, fără să vadă nimic afară.

Plicul, cu indicativul „STRICT PERSONAL ȘI FOARTE URGENT”, era adresat nominal primului-ministru, la adresa Downing Street nr. 10, Whitehall, Londra, SW1. Toate detaliile adresei erau corecte. Era acolo până și „PC”-ul final, care arăta că primul-ministru este consilier privat al reginei. De asemenea, și punctuația era meticulos respectată. Timbrul purta ștampila poștei din Brighton, ora fiind 8:30, ziua 3 iunie. Lui Bond îi trecu prin minte că plicul fusese depus la adăpostul întunericului și că probabil ajunsese la destinație cândva în aceeași zi, după-amiaza. Asta a fost deci ieri… Fusese folosită o mașină de scris cu un tip de literă îngroșat, elegant. Acest fapt, împreună cu plicul mare, de 13x19 cm, cu spațierea și stilul adresei, impunea un anume respect. Spatele plicului prezenta doar o mulțime de amprente. Nu era niciun sigiliu de ceară.

Scrisoarea, la fel de pedant întocmită și bine scrisă, spunea următoarele:

Domnule Prim-Ministru,

Vă rugăm să luați cunoștință prin prezenta – puteți lua cunoștință și de la Șeful Forțelor Aeriene – că

aproximativ de la ora 10 post-meridian ieri, 2 iunie, un avion britanic de bombardament, cărând două bombe atomice, nu s-a mai întors din zborul de antrenament. Avionul este un Villiers Vindicator O/NBR, de la Escadrila Experimentală nr. 5, cu baza la Boscombe Down. Numerele de identificare ale celor două bombe atomice sunt MOS/bd/654/Mk V și MOS/bd/655/Mk V, date de Ministerul Resurselor. Există și o mulțime de numere de identificare USAF, dar nu vă mai reținatenția cu ele.

Acest avion se afla într-un zbor de antrenament NATO, având un echipaj de cinci oameni, plus un observator. Avea suficient combustibil pentru a zbura timp de zece ore cu viteza de 1000 km/h, la o altitudine medie de 13.000 de metri.

Avionul, împreună cu cele două bombe atomice, este acum în posesia organizației noastre. Echipajul și observatorul sunt morți și aveți din partea noastră permisiunea să vă anunțați colaboratorii apropiați despre acest lucru, dar păstrând secretul față de public, prin explicația că avionul s-a prăbușit, un secret pe care nu am nicio îndoială că veți fi fericit să-l păstrați și care și nouă ne va fi în aceeași măsură convenabil.

Locul în care se află avionul și cele două arme atomice, deci posibilitatea recuperării lor, vi se va comunica în schimbul echivalentului a o sută de milioane de lire sterline, în aur, cu puritatea o mie, sau oricum nu mai mică de nouă sute nouăzeci și nouă. Instrucțiunile pentru livrarea aurului sunt conținute în memorandumul atașat. O condiție suplimentară pusă de noi este că recuperarea de către noi a aurului și vânzarea lui nu vor fi urmărite și că se va emite o scrisoare de grațiere pe numele organizației noastre și al tuturor membrilor ei, semnată de către dumneavoastră și președintele Statelor Unite.

Dacă veți omite acceptarea condițiilor noastre în șapte zile de la ora 5 PM GMT, de pe 3 iunie 1959 – altfel spus, până la ora 17 PM GMT, 10 iunie 1959 – vor avea loc consecințele următoare: îndată după această

dată, o proprietate aparținând Puterilor Occidentale, evaluată de noi la nu mai puțin de suma de o sută de milioane de lire, va fi distrusă. Vor fi victime umane. Dacă în patruzeci și opt de ore de la prezentul avertisment nu ni se va comunica dorința dumneavoastră de a accepta termenii noștri, va urma, fără alt avertisment, distragerea unui oraș important, dintr-o țară nedesemnată a lumii. Vor fi foarte multe victime umane. Mai mult, între cele două evenimente, organizația noastră își va rezerva dreptul de a se adresa lumii, în intervalul de patruzeci și opt de ore. Această măsură, care va crea panică generalizată în toate marile orașe, este menită să vă accelereze acțiunile.

Domnule Prim-Ministru, această comunicare este unica și ultima. Vom aștepta răspunsul dumneavoastră la ora fixată, în banda de unde scurte de 16 MHz.

Semnat,
SPECTRE
Comitetul SPEcial pentru Contrainformații, Terorism,
Răzbunare și Extorcare

James Bond reciti toată scrisoarea și o puse cu grijă pe birou, în fața lui. Trecu apoi la pagina a doua, un memorandum detaliat cu privire la livrarea aurului. „Pantele nord-vestice ale muntelui Etna din Sicilia... În funcțiune un sistem de navigație aeriană Decca... Perioadă de lună plină... Între miezul nopții și ora unu GMT... Cantități individuale de câte un sfert de tonă, împachetate în cauciuc spongios gros... minimum trei parașute per pachet... natura avioanelor și planul de zbor vor fi comunicate în banda de 16 MHz, nu mai târziu de douăzeci și patru de ore înaintea acțiunii... Orice contramăsuri vor fi considerate ruperea legăturii și vor avea drept consecință detonarea Armei Atomice numărul unu sau numărul doi, după cum va fi cazul.”

Semnătura scrisă la mașină era aceeași. Ambele pagini aveau un rând comun: „Copie pentru președintele Statelor Unite ale Americii, par avion, recomandată, trimisă simultan.”

Bond lăsă jos fotocopia în tăcere, peste celelalte. Întinse mâna spre buzunar, scoase tabachera din oțel special de țeavă de armă, care conținea doar nouă țigări. Aprinse una și trase adânc fumul în piept, scoțându-l apoi cu un sâsâit lung, gânditor.

M își roti scaunul și se aflară față în față.

— Ei bine?

Bond observă că ochii lui M, atât de plini de viață și de limpezi acum trei săptămâni, erau acum obosiți și cu vinișoare roșii. Avea și de ce! Spuse:

— Dacă avionul acela și armele chiar lipsesc, cred că nu este o cacealma, domnule. Oamenii sunt serioși. Cred că e adevărat.

— Așa crede și Consiliul de Război, spuse M. Așa cred și eu. Făcu o pauză. Da, avionul și bombele lipsesc. Iar numerele de inventar ale bombelor sunt corecte.

CAPITOLUL VIII

PURICII MARI AU PURICI MICI

— Putem face ceva, domnule? întrebă Bond.

— Al dracului de puțin, practic nimic. Nimeni nu a auzit vreodată de acești SPECTRE. Știm că există un fel de unitate independentă care lucrează în Europa, așa știu și americanii, iar Mathis recunoaște acum că Goltz, specialistul francez în apă grea care a fugit anul trecut, a fost asasinat de către ei, pentru o sumă serioasă, ca rezultat al unei oferte venite din senin. Nu s-au menționat niciodată nume, totul s-a făcut prin radio, aceeași frecvență de 16 MHz pomenită și în scrisoare, prin secția de comunicații de la Deuxième. Mathis a acceptat oferta. Indivizii și-au făcut treaba foarte curat. Mathis a plătit – o geantă plină cu bani, lăsată la un panou Michelin pe șoseaua națională unu. Dar nimeni nu se poate lăuda că știe pe cineva din SPECTRE. Atunci când noi sau americanii am negociat cu ei, a fost pe foarte multe rute ocolitoare, oamenii sunt cu adevărat profesioniști și oricum ne interesa produsul finit, nu cine ne face treaba. Ne-a costat o grămadă de bani, dar a meritat. Dacă e vorba de același grup, sunt foarte serioși, și i-am spus asta primului-ministru. Dar nu asta e problema acum. Avionul și cele două bombe au dispărut, exact cum scrie în scrisoare. Toate detaliile sunt absolut corecte. Vindicator se afla într-un zbor de antrenament NATO, deasupra sudului Irlandei și a Atlanticului.

M întinse mâna spre un dosar pântecos și întoarse câteva pagini.

— Da, a fost un zbor de șase ore, cu decolarea de la Boscombe Down la ora opt dimineața și întoarcerea la două după-amiaza. Echipajul era format din cinci oameni ai RAF, la care se adăuga un observator NATO, un italian numit Petacchi, Giuseppe Petacchi, șef de escadrilă în Forțele Aeriene Italiene, detașat la NATO. Se pare că e un bun pilot, dar i se cercetează acum trecutul. Omul a fost trimis aici într-un obișnuit schimb de experiență. Piloții cei mai buni din NATO vin de mai multe luni ca să se antreneze cu Vindicator și cu comenzile de lansare a

bombelor. Se pare că avionul era destinat forțelor NATO de atac strategic. Oricum, și aici M întoarse încă o foaie, avionul s-a văzut pe ecranul radar până ce a ajuns la vest de Irlanda, la o altitudine de treisprezece mii de metri. Apoi, contrar ordinelor de zbor, a coborât la zece mii de metri și s-a pierdut în traficul civil transatlantic. Comandamentul de Bombardament a încercat să ia legătura cu el, dar sau nu s-a putut, sau nu s-a vrut preluarea legăturii. Presupunerea imediată a fost că Vindicator a lovit unul dintre avioanele transatlantice și a urmat oarece panică. Dar nicio companie nu a raportat că ar fi avut probleme, nici măcar că ar fi văzut avionul.

M se uită la Bond peste masă.

— Și cu asta, basta. Pur și simplu a dispărut.

— Americanii l-au prins în sistemul lor de avertizare?

— Am pus întrebarea asta. E singurul nostru indiciu până acum. Se pare că s-a observat la opt sute de kilometri est de Boston intrarea unui avion pe una din rutele spre Idlewild. Avionul a virat spre sud. Dar zona e foarte aglomerată, cu traficul spre Montreal dinspre Bermude, Bahamas și America de Sud. Așa că operatorii de la Sistemul de Avertizare au tras concluzia că e un avion BOAC sau un Transcanada.

— Se pare că s-au pregătit bine, ascunzându-se pe culoarele civile. Oare avionul s-ar fi putut întoarce spre nord, sau în mijlocul Atlanticului, sau să se fi dus în Rusia?

— Da, sau o putea lua și spre sud. Există o zonă mare, la opt sute de kilometri de ambele țărmuri, care nu e acoperită de niciun radar. Mai mult, se putea întoarce în Europa pe oricare dintre cele două sau trei coridoare aeriene. De fapt, putea să meargă oriunde în lume, asta e problema.

— Dar este un avion uriaș. Are nevoie de piste de aterizare speciale. Trebuie să fi aterizat undeva. Nu poți ascunde un avion atât de mare.

— Așa este. Toate acestea sunt evidente. Până la miezul nopții, RAF a verificat toate aeroporturile din lume, unul n-a scăpat, care ar fi putut primi un asemenea avion. Negativ. Dar CAS spune că poate foarte bine să aterizeze forțat, de exemplu în Sahara, sau în alt deșert, sau în apele puțin adânci de litoral.

— Nu ar exploda bombele în asemenea situație?

— Nu. Sunt absolut sigure până la amorsare. Se pare că nici chiar o prăbușire, cum a fost cea a unui B-47 în Carolina de

Nord, în 1958, nu va declanșa decât detonatorul de TNT, dar nu bomba propriu-zisă, nu plutoniul.

— Și cum se gândesc cei din SPECTRE să declanșeze bombele?

M deschise brațele.

— Ne-au explicat asta la Consiliul de Război. N-am înțeles nimic, dar se pare că o bombă atomică arată ca oricare altă bombă. Funcționează cam așa: în bot ai TNT obișnuit, la coadă ai plutoniul. Între cele două e un gol în care se pune un detonator, care e un fel de priză. Când bomba lovește solul, TNT-ul pornește detonatorul, care la rândul lui activează plutoniul.

— Deci oamenii aceia trebuie să o lanseze din aer ca să explodeze?

— Se pare că nu. Vor avea nevoie de un om care să înțeleagă cum merge, cu bune cunoștințe de fizică. Dar tot ce trebuie să facă e să deșurubeze botul, care este de fapt detonatorul TNT-ului și să pună acolo un mecanism cu ceas care să declanșeze TNT-ul, fără să fie nevoie să fie aruncat din aer. Asta ar provoca explozia atomică. În plus, nu e ceva masiv. Totul încape în ceva de două ori mai mare decât o geantă de golf, dar, evident foarte greu. Dacă-ți oferi câteva ore, ca să poți pleca de acolo, la aproape două sute de kilometri distanță, s-a rezolvat.

Bond băgă mâna în buzunar după altă țigară. Era imposibil și totuși iată, e aici. Lucrul de care se temeau și Serviciul și alte agenții secrete ale lumii. Anonimul într-o haină de ploaie, cu o valiză grea – sau poate o geantă de golf. O lasă la bagaje sau într-un parc, în tufișuri, sau într-o mașină, în centrul unui oraș mare. Nu ai cum să rezolvi problema asta. Iar în câțiva ani, spun experții, nici măcar atât. Orice națiune mititică o să fie în stare să facă bombe atomice în propria ogradă, ca să zicem așa. Se pare că se știe totul despre cum se face obiectul acesta. Întotdeauna, mai greu a fost cu prototipurile – cum ar fi primele arme cu praf de pușcă, sau primele tancuri, sau primele mitraliere. Azi sunt la fel de simple pentru toată lumea pe cât sunt arcul și săgețile. Mâine sau poimâine, arcul și săgeata vor fi bombele atomice. Iar acesta este primul caz de șantaj atomic. Dacă acești indivizi din SPECTRE nu vor fi opriți, nimeni nu ne garantează că un savant criminal, dotat cu un set chimic

complet și niște utilaje n-o s-o facă din nou. Dacă nu-i putem opri la timp, nu avem încotro și vom plăti. Asta gândea Bond.

— Așa stau lucrurile, comentă M. Din toate punctele de vedere, inclusiv cel politic, nu că ar conta prea mult. Dar nici primul-ministru și nici președintele nu vor rezista nici cinci minute dacă se întâmplă ceva rău. Fie că plătim, fie că nu, consecințele vor fi inimaginabile. De aceea este absolut imperios să-i găsim pe acești oameni. Cu asta au fost de acord și primul-ministru și președintele. Toți oamenii serviciilor de informații care sunt de partea noastră lucrează la operațiunea asta. I s-a dat numele Operațiunea Thunderball.[3] Avioane, vase, submarine și evident un buget nelimitat. Putem avea orice, oricând ne dorim. Cabinetul a întrunit deja personal specializat într-o cameră de operațiuni. Acolo va ajunge și cea mai nesemnificativă informație. Americanii au făcut același lucru. Nu se poate evita complet scurgerea de informații. Se presupune că se va stârni panică datorită dispariției avionului cu tot cu bombe, dar se iau în calcul și consecințele politice. Doar scrisoarea va rămâne absolut secretă. Toată munca obișnuită de detectiv – amprente, Brighton, hârtia de scris – va fi efectuată de Scotland Yard și de FBI, apoi de Interpol. Vom fi ajutați de toate serviciile secrete ale țărilor NATO. Se va folosi doar un segment din hârtie, cu cuvinte nevinovate. Toate acestea se vor face separat de căutarea avionului. Va fi considerată o problemă de spionaj de cea mai mare importanță. Nimeni nu va trebui să poată face legătura între cele două anchete. MI5 se va ocupa de trecutul tuturor membrilor echipajului și de observatorul italian. Va fi o parte firească a căutării avionului. În ce privește Serviciul nostru, vom verifica, împreună cu CIA, în toată lumea. Allen Dulles a mobilizat toți oamenii pe care-i are, ca și mine. Tocmai am emis un apel general. Acum, tot ce putem face e să stăm liniștiți și să așteptăm.

Bond mai aprinse o țigară, al treilea păcat în doar o oră. Spuse, punând cât mai puțină pasiune în voce:

— Și ce rol aș avea eu în afacerea asta, domnule?

M se uită vag la Bond, ca și cum l-ar fi văzut pentru prima oară. Apoi întoarse fotoliul, privind iar în gol pe fereastră. În cele din urmă, spuse cu o voce prietenească:

[3] Fulgerul globular (n. tr.).

— 007, ca să-ți spun toate astea mi-am călcat cuvântul dat primului-ministru. Am jurat să nu-i spun nimănui ceea ce tocmai ți-am spus. Am decis să o fac pentru că am o idee, un indiciu și aș vrea ca ideea asta să fie urmată de – și M ezită – un om demn de încredere. Mie mi se pare că singurul indiciu, foarte mărunt, provine de la radarul acela american. Recunosc că e foarte îndoielnic, dar cred că avionul a părăsit culoarul de zbor est-vest deasupra Atlanticului și a luat-o spre sud, spre Bermude și Bahamas. Am decis să merg pe calea asta, deși restul lumii nu se interesează deloc de ea. Am petrecut ceva timp studiind hărțile Atlanticului de Vest și m-am aventurat să mă pun în locul celor de la SPECTRE – sau mai degrabă în locul minții care a conceput totul, pentru că e clar că există o minte în spatele tuturor lucrurilor, șeful de la SPECTRE, corespondentul meu, ca să zic așa. Și am ajuns la anumite concluzii. Am decis că e ideal pentru bomba numărul unu, ca și pentru numărul doi, ca ținta să fie în America, mai degrabă decât în Europa. Mai întâi, pentru că americanii sunt mult mai conștienți decât noi, în Europa, de pericolul nuclear și deci mai susceptibili de a fi convinși dacă se pune problema folosirii bombei numărul doi. Instalații care valorează peste o sută de milioane de lire sterline sunt mai numeroase în America decât în Europa, iar în cele din urmă e și bănuiala că SPECTRE este o organizație europeană. Asta se vede din stilul scrisorii și din hârtie, care, apropo, este olandeză, ca și din precizia diabolică a planificării. Mie mi se pare mai probabil să fi fost aleasă o țintă americană decât una europeană. Mergând pe această direcție și presupunând că avionul n-a putut ateriza nici în America, nici în largul coastelor americane – au un sistem radar mult prea bun – m-am uitat în zonele învecinate potrivite pentru așa ceva. Am decis că e vorba de arhipelagul Bahamas, cu insule din care multe sunt nelocuite, înconjurate de ape puțin adânci și cu fund de nisip, dotate doar cu un radar rudimentar, pentru zborurile civile și folosit de localnici. Mai spre sud, spre Cuba, Jamaica și Caraibe, nu sunt ținte serioase și sunt și prea departe de coasta americană. Mai spre nord, spre Bermude, aceleași dezavantaje. Dar cea mai apropiată insulă din Bahamas este la doar trei sute de kilometri de coasta americană, adică la șase-șapte ore de mers cu o barcă rapidă.

Bond îl întrerupse:

— Dacă așa stau lucrurile, domnule, de ce nu au trimis scrisoarea lor în primul rând președintelui american, și nu primului nostru ministru?

— Pentru acoperire. Ca să ne determine să facem exact ceea ce facem: căutăm în toată lumea, nu într-o porțiune a ei. Și pentru impactul maxim. SPECTRE și-a dat seama că sosirea scrisorii exact când fierbem datorită pierdem bombardierului este o lovitură în plexul solar. Ar fi putut, au gândit ei, să ne facă să scoatem banii fără să ne mai gândim la altceva. Următoarea etapă a operațiunii lor, atacarea țintei numărul unu, va fi pentru ei o acțiune foarte neplăcută. Vor fi mult mai expuși. Interesul lor este să-și ia banii și să încheie operațiunea cât mai repede posibil. Pe asta trebuie să mizăm. Trebuie să-i împingem cât mai aproape de folosirea bombei numărul unu cât țin pe noi curelele și să sperăm că se vor trăda cumva în următoarele șase zile. Șansele sunt mici, dar îmi pun toate speranțele în intuiția mea și M se foi iar în fotoliu – și în tine.

Se uită fioros la Bond.

— Întrebări? Comentarii? Dacă nu, pornește. Ai locuri rezervate pentru New York la toate zborurile de acum până la miezul nopții. Cel mai bine într-un BOAC. M-am gândit inițial să zbori cu un Camberra al RAF, dar sosirea ta ar face prea multă vâlvă. Ești un tânăr bogat, care vrea să cumpere un teren bun în arhipelag. Va fi o justificare foarte bună pentru toate investigațiile pe care le faci. Ei bine?

— Da, domnule, spuse Bond, ridicându-se în picioare. M-aș fi dus într-un loc mai interesant, de pildă în spatele Cortinei de Fier. Nu știu de ce, dar am impresia că este o operațiune mult mai mare decât ar putea susține o unitate mică. Dacă ar fi să pariez, aș pune banii pe ruși. Au pus mâna pe avionul experimental și pe bombe (în mod sigur le voiau) și acum ne aruncă praf în ochi cu toată povestea asta cu SPECTRE. Dacă ar mai funcționa SMERȘ, aș spune că ei și-au băgat nasul. E clar stilul lor. Dar poate că stațiile din Est vor prinde ceva indicii în direcția asta. Mai aveți ceva, domnule? Cu cine voi coopera în Nassau?

— Guvernatorul știe că vii. Au o forță de poliție bine antrenată. Cred că CIA ne va trimite un om bun, dotat și cu aparatură de comunicații. Au mai multe mașinării de-astea decât noi. Tu ia o mașină de cifrat Triplu-X. Vreau să cunosc

toate detaliile pe care le întâlnești. Mi le trimiți mie personal. S-a înțeles?

— S-a înțeles, domnule.

Bond se îndreptă spre ușă și se strecură afară. Nu mai era nimic de spus. Cea mai mare afacere cu care s-a întâlnit vreodată Serviciul, iar el, Bond, este trimis în exil undeva departe de miezul lucrurilor, în ultimele rânduri ale corului. Nu dădea prea mulți bani pe „intuiția” lui M. Se resemnă cu ideea că n-o să-i strice să facă plajă și cu aceea că o să privească spectacolul de pe tușă.

•

La ieșirea lui Bond din clădire, având cu el aparatul de cifrat în husa elegantă de piele, părând un aparat de filmat scump, purtat pe umăr, omul în Volkswagen-ul bej se opri din scărpinatul pieptului pe sub cămașă și se asigură, pentru a zecea oară, că țeava lungă a pistolului lui de calibru 45 se mișcă liber în teaca de piele de sub braț, porni mașina și băgă în viteză. Era la douăzeci de metri în spatele mașinii lui Bond. Habar nu avea ce este clădirea aceea impunătoare. Obținuse foarte simplu adresa lui Bond de la recepționera de la Țara Ierburilor și îndată ce ieșise din spitalul din Brighton începuse urmărirea lui atentă. Mașina era închiriată sub un nume fals. După ce-și îndeplinise misiunea, trebuia să se ducă la Aeroportul din Londra și să ia primul zbor spre orice țară de pe Continent. Dar contele Lippe avea un temperament sanguin. Trebuia să regleze niște conturi cu acest Bond. Era un om nemilos, răzbunător și eliminase la viața lui mulți țipi obraznici și, probabil, periculoși. Rațional că dacă SPECTRE află de acest lucru, nu va ridica obiecții. Convorbirea telefonică auzită din întâmplare în prima zi la clinică îi arăta că fusese deconspirat, puțin, dar fusese, și că este posibil să i se fi aflat apartenența la Fulgerul Roșu Tong. De aici la SPECTRE era un drum lung, dar sub-operatorul G știa că odată descoperit un fir, lucrurile se deșiră ca un ciorap vechi. În afară de asta, trebuia să i-o plătească. Contelui Lippe nu-i plăcea să rămână dator.

Bond intrase în mașină. Trântise deja ușa. Sub-operatorul G văzu fumul albastru ieșind în vârtej din cele două țevi de eșapament. Se puse în mișcare.

De cealaltă parte a străzii, la cam o sută de metri în spatele Volkswagen-ului, numărul șase SPECTRE își puse vizorul pe ochi

și ambală motocicleta de 500cc Triumf, băgă în viteză și acceleră. Se strecură elegant printre mașini (fusese pilot de încercare la DKW, după război) și merse constant în spatele roții din spate a Volkswagen-ului, fără a putea fi văzut prin geamul din spate. Nu avea nicio idee de ce sub-operatorul G urmărea Bentley-ul acela, nici cui îi aparținea Bentley-ul. Misiunea lui era să-l omoare pe șoferul Volkswagen-ului. Băgă mâna în săculețul de piele pe care-l ținea pe umăr și scoase de acolo grenada grea – de două ori mai grea decât grenadele militare – și așteptă ca traficul să-i ofere ocazia de a fugi.

Sub-operatorul G căuta o ocazie asemănătoare. De asemenea, se uită și la spațiile dintre stâlpii felinarelor, pentru cazul că traficul s-ar fi aglomerat și ar fi fost nevoit să părăsească strada. Mașinile din față se răriseră. Apăsă accelerația până la podea și îndreptă Colt-ul spre dreapta, conducând cu mâna stângă. Ajunse în dreptul aripii din spate a Bentley-ului, apoi în lateral. Profilul șoferului era o țintă fixă. Mai aruncă o privire scurtă în față și ridică pistolul.

Păcănitul motorului răcit cu aer al Volkswagen-ului îi atrase atenția lui Bond și-l făcu să întoarcă privirea. Acest lucru îi salvă maxilarul la primul foc, prin micșorarea suprafeței țintei. Dacă ar fi accelerat, al doilea glonț l-ar fi lovit, dar un instinct salutar îl îndemnă să apese pe frână și în același timp să-și aplece capul atât de repede, încât bărbia lovi butonul claxonului, făcându-l aproape knock-out. Instantaneu, în locul celei de-a treia împușcături se auzi bubuitul unei explozii, iar resturile geamului, care deja era spart, năpădiră peste el. Bentley-ul se oprise, cu motorul blocat. Frânele scrâșneau. Urmară strigăte și claxoane nervoase. Bond întoarse capul și-l ridică prudent. Volkswagen-ul, cu o roată încă rotindu-se, stătea așezat într-o rână, lateral și în fața Bentley-ului. Cea mai mare parte a capotei fusese smulsă. Înăuntru și pe jumătate întinse pe carosabil, un oribil amestec luminat de flăcări. Flăcările mistuiau vopseaua scorojită. Începuse să se strângă lume. Bond se adună și ieși repede din mașină, strigând:

— Înapoi! O să explodeze rezervorul!

Aproape în același timp se auzi un bubuit puternic și flăcările țâșniră în toate direcțiile, scoțând un nor de fum negru. În depărtare se auzeau sirene. Bond se strecură prin mulțime și o

porni rapid înapoi spre sediu. În minte i se învălmășeau tot felul de gânduri.

Ancheta îl făcu pe Bond să piardă două avioane spre New York. După ce focul a fost stins, rămășițe de om și bucățele de mașină și de bombă au fost transportate la morgă, dar nu s-au putut recupera decât pantofii, seria pistolului, fibre și zdrențe de haine și numărul mașinii. Cei de la agenția de închirieri nu-și aminteau decât de un tip cu ochelari întunecați, cu un permis de conducere pe numele Johnston și o grămadă de bancnote de cinci lire. Mașina fusese închiriată cu trei zile înainte, pentru o săptămână. Mulți își aminteau de motociclist, dar se pare că vehiculul lui nu avea plăcuță de înmatriculare la spate. Motociclistul dispăruse cu toată viteza spre Baker Street. Purta ochelari. Avea o înălțime medie. Nimic altceva.

Bond nu era în stare să ajute ancheta cu nimic. Nu văzuse șoferul Volkswagen-ului, din cauza capotei prea joase. Văzuse doar o mână și fulgerarea unui foc.

Serviciul Secret a cerut o copie a raportului poliției, iar M a solicitat ca aceasta să fie trimisă la camera de operațiuni Thunderball. L-a văzut din nou pe Bond, pentru scurt timp și l-a privit puțin mustrător, de parcă ar fi fost vina lui pentru cele întâmplate. Apoi îi spuse lui Bond să nu se mai gândească la afacerea asta – probabil urmarea unuia din cazurile lui din trecut. Chestiunea principală era acum Operațiunea Thunderball. Bond făcea bine să o ia odată din loc.

Când Bond părăsea clădirea pentru a doua oară, începuse să plouă. Unul dintre mecanicii de la garajul aflat în spatele clădirii făcuse tot ce putuse și scosese toate cioburile din mașină și pe cele din habitaclu, și pe cele prinse încă în rama Bentley-ului, dar Bond oricum a ajuns acasă ud până la piele. Și-a lăsat mașina la garajul din apropiere, a telefonat la Rolls și la compania de asigurări (a mers prea aproape de un camion care transporta traverse de oțel, probabil pentru beton armat. Nu, nu văzuse numărul camionului, lucrurile astea se întâmplă atât de repede.) Apoi se duse acasă și făcu o baie, schimbându-se în costumul lui tropical bleumarin, împachetă cu grijă – o valiză mare și o geantă mare pentru echipamentul de scufundări – și se duse în bucătărie.

May arăta destul de pocăită. Părea gata să-i țină încă un discurs, dar Bond ridică mâna.

— Nu-mi mai spune nimic, May. Ai avut dreptate. Nu-mi pot face meseria doar cu suc de morcovi. Trebuie să plec într-o oră și am nevoie de niște mâncare adevărată. Fii fată bună și fă-mi și mie o omletă. Din patru ouă. Cu patru felioare din minunata costiță cu aromă de ienupăr, dacă mai avem, cu pâine prăjită cu unt pe ea – cum le faci tu, nu din pâine integrală, și o cană mare de cafea, cu concentrația dublă. Și adu-mi și tava cu băuturi.

May se uită la el, ușurată dar intrigată.

— Domnule James, ce s-a întâmplat?

Bond râse de expresia ei uluită.

— Nimic, May. Doar că mi-a trecut prin cap că viața e prea scurtă. Am o grămadă de timp ca să mă ocup de calorii după ce ajung în Rai.

Bond o lăsă pe May clătinând din cap și scoțând țțț-uri la blasfemiile lui și se duse să se ocupe de armament.

CAPITOLUL IX

REQUIEM MULTIPLU

Din punctul de vedere al celor din SPECTRE, Planul Omega decursese exact după cum profețise Blofeld, iar fazele I până la III inclusiv fuseseră îndeplinite la timp și fără vreo hurducătură.

Giuseppe Petacchi, răposatul Giuseppe Petacchi, fusese bine ales. La vârsta de optsprezece ani fusese copilot pe un Focke-Wulf 200 din patrula anti-submarine de pe Adriatica, unul dintre foarte puținii piloți italieni aleși pe sprânceană care primiseră permisiunea să piloteze aceste avioane germane. Grupul fusese dotat cu ultimele mine cu senzor de presiune de producție germană, încărcate cu noul exploziv Hexogen, dar tocmai atunci Aliații urcau în susul cizmei peninsulei italiene. Petacchi și-a dat seama imediat care-i este viitorul și și l-a modelat în conformitate. Într-o patrulă de rutină, își împușcase pilotul și navigatorul, cu mare grijă, cu câte un glonte de calibrul 38 în ceafă și dusese avionul la rasul apei, ca să evite antiaeriana, până în portul Bari. Apoi își scosese cămașa și o fluturase în semn de predare, așteptând să vină RAF să-l preia. A fost decorat și de englezi și de americani pentru eroica faptă și a primit și zece mii de dolari din fondurile speciale, pentru că prezentase Aliaților mina cu senzor de presiune a germanilor. Serviciilor de informații ale Aliaților le spusese o poveste foarte colorată, cum că fusese un rebel încă de la înrolarea în Forțele Aeriene. La terminarea războiului, era unul dintre eroii Rezistenței. De aici încolo, viața a fost ușoară: pilot, apoi căpitan la Alitalia, când aceasta a început să zboare din nou, urmând gradul de colonel în noile Forțe Aeriene Italiene. A urmat detașarea lui la NATO și numirea printre cei șase italieni aleși să facă parte din Forțele Strategice. Dar avea treizeci și patru de ani și își dădea seama că s-a cam săturat de zburat. Nu era peste măsură de flatat că face parte din vârful de lance al apărării NATO. Pentru partea cu eroismul era vremea să lase tinerii. În plus, toată viața avusese pasiunea să posede lucruri – lucruri bătătoare la ochi, interesante și scumpe. Avusese mai tot

ce-și dorise – tabachere din aur, un Rolex Oyster Perpetual Chronometer cu brățară flexibilă de aur, o grămadă de haine ultimul răcnet și toate fetele pe care și le dorise (fusese căsătorit pentru scurtă perioadă, dar înregistrase un eșec). Acum dorea – și de obicei obținea ce-și dorea – un Maserati 3 500 GT carosat de Ghia, pe care-l văzuse la Salonul Auto de la Milano. Dar mai voia și să IASĂ. Să scape de coridoarele vopsite vernil ale NATO, să iasă din forțele aeriene și să ajungă într-o lume nouă, cu un nume nou. Iar Rio de Janeiro i se părea perfect pentru asta. Dar toate astea necesitau un pașaport nou, o grămadă de bani și *organismo,* vitalul *organismo*.

Iar acest „organismo” se ivise și venea exact cu darurile după care tânjea atâta Petacchi. Se ivise sub forma unui italian numit Fonda, care la vremea aceea era numărul patru în SPECTRE și care făcea dosare de caz personalului NATO, via cluburile de noapte și restaurantele din Versailles și Paris, căutând exact un asemenea om. Îi trebuise o lună întreagă de pregătiri minuțioase pentru a pregăti nada și a o apropia încet-încet de pește. La prezentarea ofertei, nr. 4 rămăsese stupefiat de lăcomia cu care fusese înghițită nada. A mai urmat o întârziere, necesară ca SPECTRE să verifice personajul, ca nu cumva să fie vreun agent dublu, dar în cele din urmă i se oferise propunerea definitivă. Petacchi urma să ia parte la un zbor de antrenament al lui Vindicator și să deturneze avionul. (Niciun cuvânt despre armele atomice. Propunerea venea din partea unui grup revoluționar cubanez, care voia să atragă atenția asupra existenței și scopurilor lui, printr-o spectaculoasă publicitate. Petacchi a ascultat într-o doară povestea ticluită. Nu-i păsa nici cât negru sub unghie cine vrea avionul, câtă vreme îl plăteau.) În schimb, Petacchi primea un milion de dolari, un pașaport pe ce nume și ce țară voia el și transferul imediat de la locul tranzacției la Rio de Janeiro. S-au discutat și perfectat multe detalii, dar la ora opt a zilei de doi iunie, când Vindicator rula pe pistă și apoi zbura peste Capul St Alban, Petacchi era tensionat, dar plin de optimism.

Pentru zborurile de antrenament se fixează câteva scaune în interiorul spațios al fuzelajului, chiar în spatele uriașei cabine. Petacchi a stat liniștit timp de o oră întreagă, privind la cei cinci membri ai echipajului lucrând în fața multitudinii de cadrane și instrumente. Când i-a venit lui rândul să piloteze, era deja

mulțumit de metoda găsită pentru a scăpa de toți cinci. O dată ce era pus în funcțiune pilotul automat, nu mai avea de făcut decât să rămână treaz și să se asigure din când în când că zboară la exact nouă mii șapte sute cincizeci de metri, puțin deasupra culoarului aerian transatlantic. Urma un moment delicat, în care trebuia să treacă de pe culoarul est-vest pe cel nord-sud, spre Bahamas, dar totul fusese pregătit în detaliu, fiecare mișcare necesară fiind scrisă în carnețelul pe care-l purta în buzunarul de la piept. Aterizarea avea să-i ceară nervi tari, dar cine nu-și călește nervii pentru un milion de dolari?

Petacchi își consultă Rolexul pentru a zecea oară. Acum! Verifică și testă masca de oxigen scoasă din panoul etanș din lateral și o așeză lângă el, la îndemână. Apoi scoase din buzunar micul cilindru cu bandă roșie și-și reaminti de câte deșurubări e nevoie pentru a deschide supapa. Puse cilindrul înapoi în buzunar și intră în cabină, la ceilalți.

— Salutare, Seppy, cum îți place zborul?

Pilotului îi plăcea italianul. Participaseră împreună la una sau două bătăi zdravene în Bournemouth.

— Place, normal.

Petacchi puse niște întrebări, verifică pe sistemul de ghidare cursul, apoi văzu viteza relativă a curenților de aer și altitudinea. Toată lumea din cabină era relaxată, aproape că moțăia. Mai avea cinci ore. Da, a ratat *La nord prin nord-vest*[4] la Odeon. Dar dacă se grăbea, îl prindea la Southampton. Petacchi se ridică în picioare, cu spatele la compartimentul hărților, în care se aflau planurile de zbor și jurnalul de bord. Băgă mâna dreaptă în buzunar, pipăi supapa și roti capacul de trei ori. Scoase cilindrul și-l strecură în spatele lui, printre cărți.

Petacchi se întinse și căscă.

— Gata, e timpul să dăm cu porcu', spuse el șmecherește.

Avea talent la învățat asemenea expresii și le rostea foarte ușor.

Navigatorul râse:

— Cum se zice pe italienește „să dai cu porcul"?

Petacchi îi zâmbi vesel. Ieși prin trapa deschisă, își puse masca de oxigen și trecu indicatorul de control la 100% oxigen, pentru a evita pătrunderea de aer din exterior. Apoi se făcu comod și așteptă.

[4] Celebru film de suspans al lui Alfred Hitchcock (n. tr.).

I se spusese că va dura mai puțin de cinci minute. Așa a și fost: în cam două minute, cel mai apropiat de compartimentul hărților, navigatorul, se prinse de gât și căzu în față, horcăind oribil. Operatorul radio lăsă să-i cadă căștile și încercă să meargă, dar la al doilea pas deja era căzut în genunchi. Se prăbuși într-o rână. Copilotul și inginerul de bord se chirciră amândoi pe scaunele lor. Încercară firav să se prindă unul de altul, dar căzură și ei, cu brațele larg deschise. Pilotul bâjbâi cu mâna spre microfonul de deasupra lui, spuse ceva de neînțeles, încercă să se ridice în picioare și se întoarse încet. Ochii lui, cuprinși deja de moarte, păreau să se uite țintă prin ușă în ai lui Petacchi, după care pilotul căzu peste trupul copilotului.

Petacchi se uită la ceas. Patru minute fix. Să le mai dau un minut, să moară de tot. La trecerea minutului, scoase din buzunar o pereche de mănuși de cauciuc, le trase pe mâini și, apăsându-și masca de oxigen pe față și trăgând după el tubul flexibil, întinse mâna în compartimentul hărților și închise supapa cilindrului cu cianură. Verifică sistemul de navigație și ajustă presiunea din cabină, pentru a scăpa de gazul otrăvitor. Apoi se întoarse în scaunul lui și așteptă cincisprezece minute.

I se spusese că cincisprezece minute sunt suficiente, dar în ultimul moment se hotărî să mai lase zece minute. Apoi, tot cu masca de oxigen, intră iar în cabină și începu să tragă cadavrele în fuzelaj, încet, pentru că masca de oxigen nu-i permitea să respire profund. După ce goli cabina, scoase din buzunarul pantalonilor o fiolă cu cristale, îi rupse capul și împrăștie cristalele pe podea. Se puse în genunchi și se uită la cristale. Acestea își păstrară culoarea albă. Scoase masca de oxigen și trase cu precauție mici înghițituri de aer. Niciun miros. Dar când preluă controlul avionului și începu să coboare spre culoarul de zboruri civile și apoi spre vest-nord-vest, ca să intre chiar în culoar, păstră masca pe față.

Uriașul avion străbătea noaptea ca o șoaptă. Cabina luminată de ochii galbeni ai cadranelor era liniștită și caldă. În tăcerea asurzitoare din cabina unui avion cu reacție în zbor se auzea doar ușorul bâzâit al unui ventilator. În vreme ce verifica sistemele, fiecare comutator se auzea ca o împușcătură de pistol de calibru mic.

Petacchi verifică iar sistemul de navigație, confruntându-l cu busola giroscopică, apoi verifică fiecare rezervor de combustibil,

ca să vadă dacă alimentarea e constantă. Una dintre pompe necesita o ajustare. Sistemul de țevi nu era supra-încălzit.

Satisfăcut, Petacchi se așează confortabil în scaunul pilotului și înghiți o tabletă de benzedrină, gândindu-se la viitor. Una dintre căștile căzute pe podeaua cabinei începu să bâzâie tare. Petacchi se uită la ceas. Evident! Controlul Traficului de la Boscombe încerca să ia contactul cu Vindicator. Nu răspunsese la trei dintre apelurile transmise din jumătate în jumătate de oră. Cât timp va trece până ce Controlul Traficului va alerta Serviciul de Salvare Marină, Comandamentul de Bombardament și Ministerul Aerului? Urmau verificări și răs-verificări la Centrul de Salvări de Sud. Probabil că le va mai trebui o jumătate de oră, iar la vremea aceea el va fi departe, deasupra Atlanticului.

Casca tăcu. Petacchi se ridică din scaun și se uită la ecranul radarului. Îl privi un timp, fără să remarce altceva decât „clipitul” ocazional al avioanelor care treceau pe sub el. Oare zborul lui pe deasupra coridorului aerian va fi remarcată de cineva? Puțin probabil. Radarul de pe avioanele comerciale are un câmp de detectare limitat la un con îndreptat în față. Aproape sigur nu va fi reperat decât la traversarea liniei de care se ocupă Sistemul de Avertizare Timpurie, care însă îl va considera un avion comercial care zboară puțin deasupra culoarului de zbor normal.

Petacchi se întoarse în scaunul pilotului și verifică iar cu minuțiozitate cadranele. Schimbă puțin cursul, ca să vadă cum răspunde avionul la comenzi. În spatele lui, corpurile de pe podeaua fuzelajului se scuturară. Avionul răspundea perfect. Era ca și cum ai conduce o mașină extraordinar de silențioasă. Petacchi visă o clipă că e la volanul unei Maserati. Ce culoare o să fie? Mai bine să nu fie obișnuitul alb, nici ceva care să sară în ochi. Ceva bleumarin, cu o bandă roșie subțire pe capotă. Ceva liniștit și respectabil, potrivit cu noua lui identitate liniștită și respectabilă. Ar fi fost frumos să concureze cu ea pe pistă sau în raliuri – poate chiar la celebrul 2 000 mexican. Dar ar fi fost prea periculos. Dacă o să câștige, îi apare fotografia în ziare! Nu. Va trebui să renunțe la asemenea gânduri. O să conducă mașina cu viteză doar când o să vrea să impresioneze o fată. Fetele astea se întind ca pe tavă într-o mașină rapidă. Oare de ce? Ce le convinge? Poate că mașina, sau mâinile puternice, bătute de soare, ale omului de la volan? Dar funcționa întotdeauna. După

zece minute cu două sute patruzeci de kilometri la oră, o cotești în pădure și o întinzi pe iarbă cu picioarele tremurânde și moi.

Petacchi se scutură de visuri. Se uită iar la ceas. Vindicator era deja dat dispărut de patru ore. La o mie de kilometri pe oră, cu siguranță acoperise o grămadă de drum. Acum ar fi trebuit să se vadă pe radar linia țărmului Americii. Se ridică să vadă. Da, acolo, la opt sute de kilometri, era linia litoralului, ca pe hartă, cu umflătura aceea care era Bostonul și cu estuarul râului Hudson. Nu era nevoie să-și verifice poziția cu navele meteorologice Delta sau Echo, aflate undeva sub el, pentru că era exact pe cursul stabilit. Curând urma să schimbe cursul de pe culoarul est-vest.

Petacchi se întoarse în scaun, mai înghiți o tabletă de benzedrină și consultă harta. Puse mâna pe comenzi, privind lumina feerică a busolei giroscopice. Acum! Întoarse încet manșa, îl aduse cu botul în direcția dorită și apoi îndreptă deriva, după care reprogramă pilotul automat. Zbura direct spre sud, era ultima lui etapă, doar trei ore. Venise vremea să se îngrijească de aterizare.

Petacchi scoase carnețelul. „A se avea la babord luminile de la Grand Bahama, iar la tribord Plaja Palmierilor. Veți fi gata să recepționați semnale de navigație din partea iahtului Numărului Unu: punct-punct-linie; punct-punct-linie, aruncați combustibilul, pierdeți din altitudine, ajungeți la trei sute de metri în ultimul sfert de oră, micșorați viteza și coborâți și mai mult. Așteptați lumina roșie a balizei și pregătiți-vă pentru apropierea finală. Flapsurile doar la altitudinea indicată, la viteza de o sută patruzeci de noduri. Adâncimea apei va fi de doisprezece metri. Veți avea suficient timp ca să ieșiți prin trapa de salvare. Veți fi luat la bordul iahtului Numărul Unu. Dimineața următoare, la opt treizeci, veți avea un zbor Bahamas Airways spre Miami, apoi puteți lua Braniff sau Real Airlines pentru restul drumului. Numărul Unu vă va da banii în bancnote de dolari sau cecuri la purtător. Numărul Unu va avea banii sub ambele forme, ca și un pașaport pe numele de Enrico Valli, director de companie.”

Petacchi își verifică poziția, cursul și viteza. Mai avea doar o oră. Era trei noaptea GMT, nouă după-amiaza la Nassau. Începuse să se ivească luna plină, iar stratul de nori de la trei mii de metri părea un câmp de zăpadă. Petacchi aprinse luminile de poziție de pe fuzelaj și aripi. Cercetă cum stă cu

combustibilul: șapte mii cinci sute de litri, cu tot cu rezervele, din care avea nevoie pentru restul drumului, șase sute patruzeci de kilometri, doar de două mii. Trase de maneta de golire a tancurilor de rezervă și evacuă dintr-un foc aproape patru mii de litri. Avionul, pierzând greutate, urcă puțin. Rectifică altitudinea la nouă mii șapte sute cincizeci de metri. Mai avea douăzeci de minute și trebuia să-și înceapă lunga coborâre...

•

Străbătu plafonul de nori, trecu de momentele de zbor orb și văzu, departe sub el, luminile slabe de la South și North Bimini, care făceau palid concurență lunii pline pe marea liniștită. Nu se vedea niciun val înspumat. Raportul meteo recepționat de la Vero Beach, de pe Continent, avusese dreptate: „ușori curenți din nord-est, vizibilitate bună, nu se prevede o schimbare imediată". Iar un raport recepționat de la mai slabul Radio Nassau confirma. Marea părea solidă și netedă ca o suprafață de oțel. Deci totul urma să fie bine. Petacchi trecu pe Canalul 67, pentru a primi ajutorul de navigație din partea Numărului Unu. Avu un moment de panică: nu nimerise frecvența din prima. Apoi, slab, dar distinct: punct-punct-linie, punct-punct-linie. Venise timpul coborârii. Petacchi începu să micșoreze viteza, apoi opri cele patru motoare. Avionul cel mare începu coborârea lină. Altimetrul radio începu să emită sunete de alarmă amenințătoare. Petacchi se uită la instrument și apoi la marea de argint viu de sub el. Avu un moment de pierdere a orizontului, din cauza reflexiei luminii lunii în apă. Apoi trecu peste o mică insulă întunecată, iar altimetrul indica șase sute de metri. Încetă coborârea lină și păstră altitudinea.

Acum baliza Numărului Unu se auzea tare și limpede. Curând văzu și străfulgerările roșii. Iat-o, la cam zece kilometri drept în față. Petacchi îndreptă încetișor în jos botul avionului. În orice clipă de acum! Ce ușor e! Degetele se jucară delicat cu comenzile, delicat, ca și cum ar fi atins punctele sensibile ale unei femei. O sută cincizeci de metri, o sută douăzeci, nouăzeci, șaizeci... se vedeau slab luminile iahtului, reflectate în apă. Mergea exact în direcția luminii intermitente a balizei. Dacă o lovește? Ce dacă? Încet-încet, în jos. Fii gata să oprești totul dintr-odată. Burta avionului primi un șoc. Sus nasul! Prăbușire! Salt în aer. Prăbușire, din nou.

Petacchi își desprinse degetele încremenite pe comenzi și se uită mut pe geam la spuma valurilor mititele. Dumnezeule, chiar a făcut-o! El, Giuseppe Petacchi, a reușit!

Gata, e vremea aplauzelor, e vremea recompenselor!

Avionul se așeza încet pe valuri. Din motoarele intrate la apă începu să iasă un abur gros. Din spatele lui veni scrâșnetul de metal rupt. Prăbușirea rupsese coada. Petacchi se întoarse în fuzelaj. Apa i se învârtejea în jurul picioarelor. Printr-una din crăpăturile dinspre coadă se vedea luciul lunii. Petacchi rupse capacul de metal subțire al mânerului ieșirii de urgență dinspre babord și apăsă cu putere. Ușa căzu în afară, iar Petacchi păși pe aripă.

Barca de salvare, o iolă, se apropiase și era deja lângă avion. În ea se aflau șase oameni. Petacchi începu să dea din mâini și să strige încântat. Unul dintre ei îi răspunse ridicând mâna. Fețele lor, albe ca laptele sub lumina lunii, îl priveau în liniște, cu curiozitate. Iar Petacchi se gândi: ce oameni, ce serioși, puși pe treabă. Așa și trebuia. Își înghiți strigătele de triumf și luă și el o mină gravă.

Barca ajunse lângă aripa acum aproape intrată și ea la apă, iar unul dintre oameni urcă pe aripă și veni spre el. Era scund și solid, cu o privire foarte directă. Mergea atent, cu picioarele depărtate și cu genunchii flexați, ca să-și păstreze echilibrul. Avea mâna stângă înfiptă în centură.

Petacchi spuse fericit:

— Bună seara, bună seara. Vă livrez un avion în bună stare. Se gândise multă vreme la gluma asta. Vă rog să semnați de primire.

Și întinse mâna.

Omul venit din barcă îi luă mâna și-l trase spre el, într-o îmbrățișare strânsă. Capul lui Petacchi rămase în urma mișcării bruște și ochii lui văzură în lumina lunii stiletul care imediat pătrunse prin beregată, străpungând cerul gurii și oprindu-se în creier. Nu-și dădu seama de nimic. Doar un moment de surpriză, o durere ascuțită și apoi o explozie de lumină strălucitoare.

Asasinul ținu pumnalul o clipă în gâtlejul lui Petacchi, simțindu-i bărbia în dosul palmei, apoi lăsă cadavrul încet pe aripă și scoase arma. Clăti grijuliu cuțitul în apa mării și șterse lama de spatele lui Petacchi. Apoi puse pumnalul în teacă și duse cadavrul lângă ușa de evacuare.

Asasinul se întoarse la barca de salvare, la vârful aripii, și ridică degetul mare. Dintre ceilalți, patru își puseseră deja echipamentul subacvatic. Cu o ultimă ajustare a tuburilor de oxigen, se lăsară stângaci peste bordul bărcii, unul câte unul, stârnind o grămadă de bule de aer. După scufundarea ultimului, mecanicul rămas în barcă lăsă în apă un uriaș reflector. Îl aprinse și dintr-odată marea și corpul avionului care încă se scufunda fură cuprinse de o lumină lăptoasă. Mecanicul băgă motorul în viteză și porni barca. Se opri la douăzeci de metri, în afara zonei de absorbție a avionului care încă se scufunda. Opri motorul. Băgă mâna în haina marinărească și scoase un pachet de Camel. Îi întinse o țigară și asasinului, care o rupse în două. Una dintre jumătăți o puse după ureche, iar pe cealaltă o aprinse.

Asasinul era un om care-și controla strict viciile.

CAPITOLUL X

DISCO VOLANTE

La bordul iahtului, Numărul Unu lăsă jos vizoarele de noapte și scoase din buzunarul de la piept al hainei din piele de rechin alb o batistă Charvet. Își tamponă ușor fruntea și tâmplele. Mirosul de mosc al tutunului Schiaparelli îl liniștea, amintindu-i că există și partea plăcută a vieții, cu Dominetta, care tocmai se așeza la masă – la Nassau, toată lumea ținea obiceiurile spaniole, iar cocteilurile nu se terminau înainte de zece – cu acei oaspeți frivoli, dar simpatici. Se mai gândi și la primele jocuri începute deja la cazino, la dansatorii de calypso care tropăiau pe ringurile de dans din barurile și din cluburile de noapte de pe Bay Street. Puse batista înapoi în buzunar. Dar și aici era bine. Minunată operațiune! Mergea precum ceasornicul! Se uită la ceas. Zece și un sfert. Avionul întârziase o jumătate de oră – greu să aștepți o jumătate de oră – dar aterizarea fusese perfectă. Vargas își făcuse treaba perfect cu pilotul italian – cum îi zice...? – așa că acum erau în întârziere doar cu un sfert de oră. Dacă grupul de recuperare nu va fi obligat să folosească aparatele oxiacetilenice ca să scoată bombele, curând va fi gata. Dar nu are rost să-ți închipui că nu vor apărea obstacole. Mai aveau opt ore bune de întuneric. Cu calm, metodic, eficient, în ordinea aceasta. Calm, metodă, eficiență. Numărul Unu părăsi puntea și coborî în cabina radio. Acolo mirosea a sudoare și tensiunea plutea în aer. Ceva de la turnul de control din Nassau? Vreun raport despre un avion care zboară la joasă altitudine? Ceva despre o posibilă prăbușire în mare, lângă Bimini? Bine, atunci continuați supravegherea radio și dați-mi-l pe Numărul Doi. Repede, vă rog. Chiar acum e la sediu.

Numărul Unu își aprinse o țigară și se uită la creierul uriaș al iahtului, măturând eterul, ascultând, căutând. Operatorul manipula scalele cu degete ca de insectă, oprindu-se, verificând, trecând în revistă toate sunetele lumii și ajustând ușor volumul de fiecare dată. La una din opriri, nu a mai

continuat căutarea. Ridică degetul mare. Numărul Unu vorbi în sfera închipuită dintr-o mică plasă metalică, ce răsărea din căști.

— Aici Numărul Unu.

— Numărul Doi, ascult.

Vocea era găunoasă. Cuvintele îi adăugau ceva sec și o atenuau. Dar era sigur vocea lui Blofeld. Numărul Unu o cunoștea mai bine decât pe cea a tatălui său.

— Succes. Zece și cincisprezece. Faza următoare la zece patruzeci și cinci. Continuăm. Terminat.

— Mulțumesc. Terminat.

Radioul amuți. Tot schimbul de cuvinte durase sub patruzeci și cinci de secunde. Pe acea lungime de bandă, la acea oră, nu putea exista niciun fel de risc de interceptare.

Numărul Unu traversă cabina cea mare a iahtului și intră în cală. Cei patru oameni ai echipei B, cu echipamentul subacvatic lângă ei, fumau. Chepengul subacvatic de lângă chila vasului era deschis. Lumina lunii, reflectată de nisipul alb de sub vas, lucea prin cei doi metri de apă. Lângă cei patru era o grămadă de prelate vopsite în culori de camuflaj. Numărul Unu spuse:

— Totul merge foarte bine. Echipa de recuperări e la lucru. N-ar trebui să mai dureze mult. Dar căruciorul și sania?

Unul dintre cei patru ridică degetul mare.

— Sunt aici, pe nisip. O să meargă mai repede.

— Așa e.

Numărul unu arătă spre o macara improvizată legată la marginea bordului.

— Macaraua a ținut bine la întindere?

— Lanțul ăla poate ține și o greutate dublă.

— Pompele?

— În regulă. Vor goli cala în șapte minute.

— Bun. Nu vă grăbiți. Avem înainte o noapte întreagă.

Numărul Unu urcă scărița de fier și ajunse pe punte. Nu mai avea nevoie de vizoarele de noapte. La două sute de metri în tribord nu se vedea nimic în afara iolei ancorate deasupra unui licăr submarin. Baliza de marcaj fusese ridicată la bord. Micul generator care asigura energia pentru farul de o putere apreciabilă scotea un zornăit puternic. Putea fi auzit de departe pe marea aceea liniștită, dar niște acumulatori ar fi fost prea grei și s-ar fi consumat mult înainte de venirea luminii. Generatorul era un risc calculat, dar un risc mic. Cea mai

apropiată insulă era la opt kilometri distanță și era nelocuită. Doar dacă îi trecuse prin cap cuiva să facă acolo un picnic. Iahtul se oprise și căutase locul de întâlnire. Se luaseră toate măsurile de precauție. Minunata mașinărie funcționa perfect și silențios. Singurul lucru de care trebuia să-și mai facă griji era faza următoare. Numărul Unu intră prin ușiță pe puntea acoperită și se aplecă asupra hărții de navigație iluminate.

Emilio Largo, Numărul Unu, era un om mare, vădit puternic și arătos, în jurul a patruzeci de ani. Era din Roma și chiar arăta ca un roman, dar nu din Roma de azi, ci din cea de pe monedele antice. Fața mare, longilină, era foarte bronzată, iar în lumina difuză se vedeau clar nasul puțin coroiat și bărbia care trăda că se bărbierise cu meticulozitate înainte de a începe operațiunea din acea după-amiază. În contrast cu ochii căprui duri, aproape nemișcați în orbite, gura, cu buzele groase puțin curbate în jos, parcă aparținea unui satir. Urechile ascuțite completau o senzație de animalitate care sigur făcea prăpăd printre femei. Singura slăbiciune care trăda fața de centurion erau favoriții și părul dat pe spate, prea cochet, pomădat, arătând parcă ar fi fost pictat pe țeastă. Nu se ghicea pic de grăsime pe scheletul solid – Largo luptase sub culorile Italiei pentru aurul olimpic și era un înotător de clasă mondială în stilul crawl. Cu doar o lună în urmă câștigase campionatele de schi nautic de la Nassau. Mușchii i se profilau pe sub haina din piele de rechin cu o croială complicată. Iar mâinile – de două ori mai mari decât normal, chiar și pentru un om de o asemenea statură – subliniau impresia atletică. Aceste mâini parcurgeau acum harta cu o riglă și un compas și arătau, ieșite din mânecile albe, ca niște animăluțe maronii scăpate de la stăpân.

Largo era un aventurier, un lup scăpat în turmă. Cu două sute de ani în urmă, ar fi fost un pirat, dar nu unul dintre cei veseli și ferice din cărți și filme, ci unul ca Barbă Neagră, însetat de sânge, care-și tăia cărare printre oameni ca să ajungă la aur. Dar Barbă Neagră fusese mult prea brutal și necioplit, lăsând în urma lui povești de groază. Largo era altfel. În acțiunile lui își folosea mintea ascuțită și finețea rafinată, care-l salvaseră întotdeauna de răzbunarea turmei decimate. Asta se întâmplase după război, când fusese șeful pieței negre din Napoli, apoi în cei cinci ani foarte fructuoși de contrabandă la Tanger și alți cinci ani de lovituri la magazinele de bijuterii de pe Riviera

Franceză. Iar ultimii cinci ani, la SPECTRE. Întotdeauna căzuse în picioare. Întotdeauna se aflase cu acel pas vital în fața celor de pe urmele lui. Era exemplul perfect de escroc gentleman – om de lume, mare crai, trăitor pe picior mare, cu intrare asigurată în cafenelele mari de pe patru continente. Era – spunea el – ultimul supraviețuitor, și era fericit de asta, al unei familii romane faimoase pe vremuri, a cărei avere o moștenise. De asemenea, se bucura de lipsa unei neveste, de un cazier fără pată, nervi de oțel, inimă de gheață și lipsa de milă a unui Himmler. Era omul perfect pentru SPECTRE, ca și omul perfect – în calitate de playboy bogat de Nassau – pentru a fi ales Comandant Suprem al Planului Omega.

Un membru al echipajului bătu la ușiță.

— Ne-au semnalat că sania și căruciorul sunt pe drum.

— Mulțumesc.

În atmosfera fierbinte, în emoțiile oricărei acțiuni, Largo crea întotdeauna o atmosferă de calm. Oricât de mult ar fi fost în joc, oricât de mari pericolele și oricât de mare urgența și necesitatea unor decizii rapide, el era întruchiparea calmului, a odihnei, a unei inerții de judoka. Era un act de voință, îndelung antrenat. Descoperise că acest lucru are un efect extraordinar asupra complicilor lui. Îi făcea dependenți de el și își asigura supunerea. Faptul că el, omul înțelept și viclean, se arăta neafectat de veștile lor foarte proaste – sau foarte bune, ca în acest caz – însemna că deja știe că lucrurile merg conform planului. Când erai cu Largo, știai întotdeauna ce urmează. Puteai să te bazezi pe el, niciodată nu-și pierdea cumpătul. Așa că acum, deși vestea era formidabilă, Largo mai trase o linie imaginară cu compasul, de dragul subordonatului lui. Apoi puse compasul jos și ieși din camera climatizată în noaptea călduroasă.

Spre iolă șerpuia o dâră luminoasă slabă. Era un cărucior subacvatic de două persoane, identic cu cele folosite de italieni în timpul războiului și cumpărat, cu îmbunătățiri, de la Ansaldo, firma care inventase submarinul monoplace. Trăgea după el o sanie submarină, un fel de platformă submersibilă, folosit pentru recuperarea și tragerea pe fundul apei a obiectelor grele. Viermele de lumină se pierdu în lumina reflectorului submarin și, câteva minute mai târziu, reapăru, îndreptându-se spre iaht. Ar fi fost cât se poate de firesc ca Largo să vrea să fie de față la sosirea celor două arme atomice. În mod obișnuit, nu făcea

asemenea lucruri. Lumina micului far apăru la timpul prevăzut și ajunse în dreptul vasului. Sania urma să fie ridicată cu ajutorul uriașei macarale improvizate, camuflată în culorile terenului submarin, cu nisipul lui alb și petele de coral. Epava avionului urma să fie acoperită cu bucăți de coral, prinse cu ajutorul unor cleme de metal, astfel încât să nu fie descoperită de prima furtună mai puternică. Largo îi văzu cu ochii minții pe cei opt oameni care lucrau în adâncuri, o muncă îndelung exersată, în atâtea simulări. Se miră de efortul de ingeniozitate depus în acest Plan Omega. Acum, toate lunile de pregătiri, de eforturi, erau răsplătite.

Urmă o fulgerare de lumină la suprafața apei, apoi încă una și încă una, nu departe de iolă. Echipa ieșea la suprafață. Luna se reflecta din timp în timp pe geamurile vizoarelor. Înotară până la barcă. Largo se uită dacă au ieșit toți opt. Se ridicară cu greutate pe scara scurtă de la marginea bărcii. Mecanicul și Brandt, asasinul neamț, îi ajutară să scoată echipamentul. Reflectorul subacvatic fu stins și tras la bord. Ticăitul motorului generatorului fu înlocuit de zumzăitul înfundat al motoarelor Johnson ale bărcii. Iola se îndreptă în viteză spre iaht. După legarea fermă de vas și verificarea cuplelor, iahtul scoase un scâncet electric și motorul porni. Toți pasagerii erau la bord.

Lângă Largo se ivi căpitanul, un tip mare, posac, osos, care fusese dat afară din Marina Canadiană pentru beție și nesubordonare. Devenise sclavul lui Largo din clipa în care acesta îl chemase într-o zi în camera de operațiuni și-i spărsese un scaun în cap. Era singurul tip de disciplină de care știa. Acum, căpitanul spuse:

— Cala e OK. Putem pleca?

— Ambele echipe sunt mulțumite?

— Ei zic că da. Nu se vede nimic.

— Trebuie mai întâi să ai grijă să-și primească whisky-ul. Zi-le să se odihnească. Vor ieși din nou peste cam o jumătate de oră. Spune-i lui Kotze că avem ceva de vorbit. Și fii gata să ridici ancora peste cinci minute.

— OK.

Ochii lui Kotze, fizicianul, luceau în lumina lunii. Largo remarcă un ușor tremur, parcă ar fi avut febră. Îi spuse vesel:

— Ei bine, prietene, ce zici de jucăriile tale? Magazinul ți-a trimis tot ce-ți doreai?

Buzele lui Kotze tremurau. Era pe punctul de a plânge de emoție. Spuse cu voce pițigăiată:

— E colosal! Nu ai idee. Arme ca astea nu am visat în viața mea. Și sunt atât de simple și de sigure! Și un copil ar putea să le manipuleze, fără probleme.

— Macaralele au fost destul de puternice? Ai destul loc ca să-ți faci treaba?

— Da, evident, își plesni Kotze palmele entuziasmat. Nu sunt niciun fel de probleme, niciuna măcar. Detonatoarele vor fi scoase foarte repede. Schimbarea lor cu sistemul de temporizare va fi foarte simplă. Maslov e deja la legarea firelor. Folosesc șuruburi de plumb, sunt mult mai ușor de utilizat.

— Dar cele două prize de care mi-ai vorbit, cele două sisteme de declanșare? Sunt sigure? Unde le-au găsit scufundătorii?

— Erau într-o cutie capitonată de sub scaunul pilotului. Le-am verificat. Foarte simple, ușor de folosit când e cazul. Evident, vor fi ținute separat. Erau băgate și în teci de cauciuc absolut etanșe. Exact ce ne trebuie. Am verificat.

— Nu există pericolul de iradiere?

— Acum nu. Totul este închis în cutii de plumb.

Kotze ridică din umeri.

— Poate am prins ceva radiații când lucram cu monștrii ăia, dar purtam costumul special. Știu ce am de făcut și am să urmăresc semnele posibile.

— Kotze, ești un om curajos. Eu nu m-aș apropia de obiectele alea decât dacă aș fi nevoit. Pun prea mare preț pe viața mea sexuală. Ești mulțumit? Nu ai probleme? Nu s-a uitat nimic în avion?

Kotze se reculese. Fusese cuprins de entuziasm la aflarea veștii, ușurat că toate problemele tehnice sunt sub controlul lui. Dar acum se simțea gol, obosit. Se eliberase de toată tensiunea acumulată în ultimele săptămâni. După atâta planificare amănunțită, după atâtea pericole, dacă știința lui se dovedea insuficientă? Dacă nenorociții ăia de englezi au pus vreun sistem nou de siguranță, vreo comandă secretă, de care el nu știa nimic? Dar când desfăcuse, cu instrumentele lui de bijutier, păienjenișul de protecții, fusese năpădit de un sentiment de triumf. Nu, nicio problemă. Totul era cum trebuie și ce urma era o simplă rutină. Așa că răspunse obosit:

— Nu, nu sunt probleme. Totul e aici. Mă duc să-mi termin treaba.

Largo se uită după personajul subțirel care se depărta pe punte. Mari tâmpiți savanții ăștia. Nu văd în fața ochilor decât știința lor. Kotze nu-și putea da seama de riscurile care existau încă. Pentru el, folosirea unor șuruburi, însemna că treaba e gata. Restul nu era decât pierdere de vreme. O să fie ușor să scape de el. Dar asta mai târziu. Merita păstrat, pentru cazul că armele ar fi trebuit folosite. Dar altfel era un omuleț aproape isteric, care te irita. Lui Largo nu-i plăceau asemenea oameni în preajmă. Chiar îl deprimau. Miroseau a ghinion de departe. Lui Kotze i se găsise ceva de lucru în sala motoarelor. Așa îl țineau ocupat și, mai ales, nu-l vedeau.

Largo urcă pe puntea de comandă. Căpitanul era la cârmă, o cârmă neobișnuită, din aluminiu, având doar jumătatea de cerc inferioară. Largo spuse:

— OK, să mergem.

Căpitanul întinse mâna spre șirul de butoane de lângă el și apăsă pe unul pe care scria PORNIT AMBELE. De la mijlocul vasului se auzi un zumzăit înfundat. Pe panou clipi o lumină, care arăta că ambele motoare funcționează normal. Căpitanul apăsă maneta schimbătorului pe poziția AMBELE ÎNAINTE ÎNCET și iahtul începu să se miște. Căpitanul trecu la AMBELE ÎNAINTE MAXIM, iar iahtul începu să tremure. Se uită la turometru. La douăzeci de noduri, arăta cinci mii de turații pe minut. Apăsă maneta care elibera uriașa scafă de oțel de sub cocă. Turația rămase aceeași, dar acul vitezometrului arăta dublarea vitezei: patruzeci de noduri. Acum iahtul pe jumătate zbura, pe jumătate plana pe luciul apei, coca vasului menținându-se la suprafață, susținută deasupra de patru picioare pe skiuri. În apă nu mai intrau decât o parte din cârmă și două picioare subacvatice. Era o senzație înălțătoare, iar Largo avu obișnuitul frison în asemenea cazuri.

Iahtul, *Disco Volante,* era un vas din acelea numite „aripă portantă”. Fusese construit pentru Largo, din fondurile SPECTRE, de constructorul italian Leopoldo Rodrigues, din Messina, singura firmă din lume care adoptase cu succes sistemul Shertel-Sachsenberb pentru uzul comercial. Cu o cocă dintr-un aliaj de aluminiu și magneziu, două motoare Daimler-Benz în patru timpi cu supra-alimentare prin două turbine Braun-Boveri,

Disco Volante putea deplasa cu o viteză de cincizeci de noduri peste o sută de tone, având capacitatea de a merge cu această viteză aproximativ șase sute cincizeci de kilometri. Costase două sute de mii de lire sterline, dar era singurul vas din lume care avea viteza, cala și spațiul pentru pasageri, ca și esențialul pescaj mic necesare pentru misiunea din apele din Bahamas.

Constructorii mai adăugaseră încă niște rafinamente, apreciate cum se cuvine de SPECTRE. Având pescaj redus și stabilitate mare, aceste vase, numite de italieni *aliscafos,* nu determină schimbări ale câmpului magnetic și nici nu creează unde de presiune – ambele caracteristici de mare folos pentru cazul că *Disco Volante* ar fi vrut, în vreun moment al carierei sale, să scape detectării.

Cu șase luni înainte, *Disco* trăsese la Florida Keys, venind din Atlanticul de Sud. Fusese o senzație în apele Floridei și apoi în Bahamas și își adusese o mare contribuție la faima lui Largo, cel mai popular „milionar” într-un colț al lumii în care colcăie milionari care „au de toate”. Iar călătoriile rapide și misterioase ale lui cu *Disco,* cu tot felul de scufundători și ocazional cu un vehicul Lycoming cu două locuri, montat pe acoperișul suprastructurii, iscaseră tot felul de semne de întrebare. Încet-încet, Largo lăsă să transpire secretul – prin „indiscreții” la dineuri și cocteiluri, îngrijit confirmate și de membrii echipajului prin barurile de pe Bay Street. Era vorba de căutarea unei comori foarte importante. Exista o hartă lăsată de un pirat, care arăta poziția unui galion plin-ochi cu aur, dar acum acoperit de corali. Galionul fusese localizat. Largo nu aștepta decât sfârșitul sezonului turistic de iarnă pentru a-și chema din Europa finanțatorii, care erau co-acționari la întreprinderea lui, și putea începe munca. Și într-adevăr, cu două zile în urmă, la Nassau veniseră acționarii, pe diverse rute, ba dinspre Bermude, ba de la New York, via Miami. Tipi plictisiți de viață, oameni de afaceri cu capul plin de griji, amuzați de jocul ăsta inedit, un fel de vacanță de două săptămâni la soare, ca să afle în cele din urmă că de fapt în epavă nu se află niciun dublon. În seara aceea, cu toți vizitatorii la bord, motoarele lui *Disco* porniseră să murmure exact când se aștepta toată lumea să plece, exact când se lăsa întunericul. Ajunși în larg, motoarele intraseră în regim de putere maximă, iar iahtul se pierduse în direcția sud-est, exact

cum se așteptau cunoscătorii, îndreptându-se spre un vestit loc de căutat comori.

La urma urmei, în sud se aflau acele insule printre care încercau să se strecoare în drumul lor spre casă vasele spaniole cu aur, ca să păcălească pirații și flotele franceză și engleză. Aici, se credea, se aflau rămășițele lui *Porto Pedro,* scufundată în 1668, cu patru sute cincizeci de tone de lingouri de aur. Tot acolo s-ar fi aflat și *Santa Cruz,* pierdută în 1694, cu aproape o mie de tone de aur, ca și *El Capitan* și *San Pedro,* fiecare cu câte patru sute-șase sute de tone de aur.

În fiecare an porneau spre sudul arhipelagului vânătorii de comori. Nimeni nu avea habar cât se recuperase din comorile acelea, dar toată lumea știa de lingoul de argint de treizeci și două de kilograme descoperit de doi oameni de afaceri lângă Gorda Cay în 1950, expus de atunci permanent la Oficiul pentru Dezvoltare din Nassau. Așa că toată lumea din Bahamas știa că pe undeva pe acolo se găsesc comori și toți cei care au auzit bubuitul motoarelor lui *Disco* au clătinat semnificativ din cap.

Dar *Disco,* ajuns la o distanță sigură, puțin înainte de răsăritul lunii, descrisese un cerc larg și se îndreptase spre vest, spre punctul de întâlnire pe care acum tocmai îl părăsea. Era la o sută de mile marine de Nassau, două ore de navigație, dar avea să ajungă acolo abia în zori, când lumea îl va vedea sosind dinspre sud.

Largo se ridică și se aplecă peste masa hărților. Verificaseră traseul respectiv de mai multe ori. Dar fazele I și II merseseră atât de bine, încât era cazul să fie foarte atenți la faza III. Da, totul mergea bine. Erau exact pe curs. Cincizeci de mile. Vor fi acolo într-o oră. Îi spuse căpitanului să păstreze direcția și se îndreptă spre cabina radio. Era aproape unsprezece și un sfert; era timpul comunicațiilor.

Mica Insulă a Câinilor nu era mai mare decât două terenuri de tenis. Era o ridicătură de corali morți, pe care nu creșteau decât un soi de afini și niște palmieri, de te întrebai unde-și înfigeau rădăcinile în acel nisip, udați fiind doar de ocazionalele ploi. Acolo se afla și Piatra Câinelui, loc periculos, pe care vasele de pescuit îl ocoleau de departe. La lumina zilei, spre est se vedea Insula Andros, dar noaptea sigur nu te vedea nimeni.

Disco încetini și apoi opri la mică distanță de stâncă. Sosirea vasului iscă niște vălurele sparte repede de stâncă. Ancora

lunecă tăcut cei zece metri și se opri pe fund. În cală, Largo și echipa de evacuare de patru oameni așteptau deschiderea trapei subacvatice.

Toți cei cinci aveau echipament subacvatic. Largo transporta doar o lanternă subacvatică puternică. Ceilalți se împărțiseră în două echipe de câte doi oameni. Purtau între ei o plasă, în vreme ce bălăngăneau picioarele cu labe de broască. Cele două plase conțineau două cutii de cauciuc, lungi de cam doi metri.

Apa intră în compartiment și-i înghiți pe cei cinci oameni. Ieșiră prin trapă, cu Largo în față și cele două perechi urmându-l la intervale precis programate.

Largo nu aprinse lanterna din prima clipă. Nu era necesar și ar fi atras niște pești proști și curioși, care încurcau, sau poate chiar un rechin sau o baracudă, care nu mai prezentau niciun pericol, dar Largo se temea că vreunul din oameni se va speria prea tare, în ciuda asigurărilor lui.

Înotară în lumina slabă a lunii, întinsă pe toată marea. La început, sub ei nu era decât un vid lăptos, dar apoi se arătară fundul coralier și insula. Vălurelele, ca niște voaluri albe, clipoceau printre polipii coralieri morți, făcându-i și mai enigmatici. Exact aceste enigmatice lucruri de sub apă erau cele care-ți dădeau fiori pe șira spinării. De aceea Largo se decisese să conducă în persoană echipa de transport. Acolo, în marea deschisă, cu reflectorul și cu avionul cunoscut, totul părea o cameră mai mare. Dar aici era cu totul altceva. Pentru lumea aceea gri-albă era nevoie de un înotător care trecuse prin pericolele-fantomă de mii de ori. Acesta era motivul principal pentru care Largo conducea echipa. Cel de-al doilea era că el trebuie să știe unde sunt cele două dispozitive, în caz că va fi nevoit vreodată să le recupereze el în persoană.

Partea de jos a insulei fusese erodată de valuri, așa că de jos părea un fel de ciupercă groasă. Sub umbrela de coral se afla o fisură largă, o rană în tulpina ciupercii. Largo ajunse la ea și acolo aprinse lanterna. Lumina galbenă dezvălui viața tumultuoasă de pe fund, echinide, arici de mare, iarbă de mare, o antenă colorată de langustă, pești-fluture, pești-înger, un cuplu de omizi de mare, un iepure de mare.

Largo coborî picioarele pe fundul apei, își recăpătă echilibrul și lumină peretele coralier spre care se îndreptară cele două echipe. Apoi le făcu semn să intre în fisura care se căsca

misterios, neatinsă de lumina lunii. Peștera subacvatică avea cam zece metri lungime. Largo conduse în ea echipele, una după alta, într-o cămăruță care pe vremuri ar fi putut găzdui o altfel de comoară. Din cameră se ridica o fisură până la suprafață, din care probabil că pe furtună ieșea un jet de apă. Pescarii care s-ar fi aventurat pe aici pe timp de furtună ar fi putut jura că din centrul insulei iese apă. Deasupra nivelului apei, în peșteră, oamenii lui Largo prinseseră în piroane două grinzi, pe care puteau așeza cele două bombe atomice, prinse în curele de piele, ca să nu fie deloc mișcate, nici pe furtună. Largo examină rezultatul și fu mulțumit. Armele vor fi acolo dacă va avea vreodată nevoie de ele. Între timp, sigur radiația nu va părăsi acest adăpost de piatră, la o sută de mile de Nassau, dar el, vasul și oamenii lui vor fi curați ca lacrima.

Cei cinci oameni se întoarseră calmi la vas și intrară prin sasul submarin. Motoarele porniră, fundul vasului se ridică lin, iar frumosul *Disco* părea o gondolă suspendată deasupra apei.

Largo se eliberă de echipament și se îndreptă spre cabina radio, având doar un prosop în jurul mijlocului. Ratase apelul de la miezul nopții. Acum era unu și un sfert, iar pentru Blofeld șapte și un sfert dimineața.

Largo se gândi la asta în timp ce se făcea legătura. Probabil că Blofeld stătea în fața aparatului, aproape sigur neras, cu o grămadă de cești de cafea în jurul lui. Largo aproape că mirosea cafeaua aceea. Acum Blofeld o să-și permită să ia un taxi să meargă la baia turcească de pe Rue Aubert, locul în care își risipea el tensiunile. Acolo, măcar, putea să doarmă.

— Aici Numărul Unu.

— Numărul Doi, recepție.

— Faza trei terminată. Faza trei terminată. Sunt numărul unu, am avut succes. Terminat.

— Sunt mulțumit.

Largo scoase căștile de pe cap. Gândi pentru sine: „Și eu! Suntem la mai mult de trei sferturi din drum. Acum nu ne mai poate opri decât diavolul în persoană.”

Merse în cabina de comandă și-și turnă cu grijă un pahar din băutura lui favorită: *crème de menthe frappé,* cu o boabă de cireașă în vârf.

O sorbi delicat și mâncă fructul. Apoi mai scoase din sticlă o bobiță, o băgă în gură și urcă pe punte.

CAPITOLUL XI

DOMINO

Fata în MG-ul de două locuri de un albastru-safir țâșni pe panta de pe Parliament Street, iar la intersecția cu Bay Street execută o admirabilă trecere de la a patra la a doua, cu o scurtă etapă în viteza a treia. Aruncă o privire rapidă la dreapta, estimă corect viteza calului care trăgea trăsura frumos colorată și țâșni iar. Calul își trase capul indignat, iar vizitiul ridică picioarele, lovind cu ele uriașul clopot de Bermude. Dezavantajul minunatului sunet de clopot de Bermude e că nu poate cu niciun chip să reprezinte furia, oricât ai vrea. Fata îi făcu un semn vesel cu mâna bronzată și goni până în față la Pipa Păcii, un fel de Dunhills din Nassau.

Fără să se mai obosească să deschidă ușa joasă a MG-ului, fata ridică un picior bronzat și apoi pe celălalt peste portieră, lăsând să se vadă niște coapse la fel de bronzate pe sub rochia albă de bumbac, aproape până la mijloc, și lunecă pe trotuar. Trăsura o ajunsese deja din urmă. Vizitiul trase de frâie. Dar frumusețea și veselia fetei îl înmuiară pe loc.

— Domnișorico, aproape i-ai ras botu’ la calu’ meu. Ai grijă și fii mai atentă.

Fata își înfipse mâinile în șolduri. Nu-i plăcea să fie admonestată de nimeni.

— Lasă-mă cu calu’ matale! Lumea are lucruri importante de făcut pe aici. Ar trebui să vă trimită pe amândoi pe câmp, să nu mai tăiați calea altora, îi răspunse ea tăios.

Negrul bătrân deschise gura, se gândi puțin și spuse împăciuitor:

— OK, don’șoară.

Plecă bombănind. Apoi se întoarse să se uite la diavolița aia, dar ea dispăruse deja în magazin.

— Fainã fătucă, spuse el în barbă, punându-și calul în regim de trap.

Douăzeci de metri mai încolo, James Bond fusese martor la întreaga scenă. Avea aceeași părere despre fată. Dar el mai și

știa cine e fata. Grăbi pasul și intră în acel rai al tutunului, în binecuvântata răcoare a magazinului.

Fata stătea în fața tejghelei și se certa cu vânzătorul:

— Vă spun că nu vreau tutun super. Vreau doar o țigară atât de dezgustătoare, încât să mă las de fumat. Nu aveți țigări să se lase lumea de fumat? Uitați-vă la alea – și fata arătă spre rafturile pline. Nu găsiți niciuna cu gust oribil?

Dar omul era obișnuit cu toți turiștii țăcăniți și nu părea deloc atacat. Nu scoase din el decât un „păi, doamnă” și arătă îmbietor spre rafturi.

Bond îi spuse fetei fără alte prezentări:

— Ar trebui să alegeți dintre două mărci pe cea care vă place cel mai puțin.

Ea îi adresă o privire sfredelitoare.

— Iar dumneata ai fi…

— Mă numesc Bond. James Bond. Sunt autoritatea numărul unu mondială în materie de lăsat de fumat. Mă las de fumat foarte des. Ați avut noroc să mă aflu prin preajmă.

Fata îl măsură din cap până în picioare. Nu-l mai văzuse prin Nassau. Era un bărbat înalt de un metru optzeci și părea în jur de treizeci și cinci de ani. Avea o frumusețe bărbătească și ochi gri-bleu limpezi, care acum o observau sardonic cum îl cântărește. Pe obrazul drept avea o cicatrice mai albă decât bronzul nu prea pronunțat, semn că e venit destul de recent în insule. Purta un costum ușor, bleumarin, o cămașă crem și o cravată neagră de mătase. În ciuda căldurii, arăta foarte proaspăt, iar singura lui concesie față de tropice era o pereche de sandale negre puse pe picioarele goale.

Era, evident, o tentativă de agățare. Omul avea o față atrăgătoare și în același timp autoritară. Fata decise să intre în joc. Dar nu avea de gând să-i netezească prea tare calea. Îi spuse cu răceală:

— Bine. Spune-mi.

— Singura cale de a te lăsa de fumat e să te oprești, nu să începi iarăși. Dacă vrei să te prefaci că te-ai lăsat o săptămână sau două, n-are niciun rost să-ți faci porție. N-o să te mai gândești la nimic altceva, o să fii obsedată. De câte ori sună pendula sau se întâmplă altceva, o să bagi o țigară în gură, cu lăcomie. Cealaltă cale e să ai țigări sau prea slabe, sau prea tari.

Cred că pentru tine sunt potrivite cele slabe, spuse Bond și comandă vânzătorului: Un cartuș de Dukes, king-size, cu filtru.

Bond le înmânã fetei:

— Încearcă-le pe astea. Cu complimentele lui Faust.

— Păi, nu pot... Adică...

Dar Bond plătise deja cartușul, plus un pachet de Chesterfield pentru el. Luă restul și o urmă în afara magazinului. Se opriră sub prelata din față. Căldura de afară era crâncenă. Din cauza străzii prăfoase, care reflecta orbitor soarele, țineau ochii întredeschiși.

— Mi-a teamă că fumatul se potrivește foarte bine cu ceva de băut, spuse Bond. Ai de gând să renunți la ambele, una după alta?

Ea se uită buimăcită la Bond.

— Nu știu, e atât de brusc domnule... Bond. Bine. Aici e prea cald. Știi „La Praful de Pușcă”, dincolo de Fort Montague?

Bond remarcă privirea pe care o aruncase rapid în susul străzii.

— Nu e rău. Hai, te iau cu mine. Ai grijă la metal. Face bășici.

Pe Bond îl ardea până și teaca de piele albă a pistolului. Dar chiar să-i fi luat foc costumul, nu i-ar fi păsat. Era la prima ieșire în oraș și o găsise deja pe fata asta. Bond se ținu de bordul de piele, pentru că fata pornise în trombă și acum deja o cotea pe Frederick Street și apoi pe Shirley.

Bond găsi puțin timp să se uite la ea. Purta o pălărie de gondolier din paie, înclinată spre năsuc. Panglicile albastre fluturau în spate. Pe panglica din față scria: DISCO VOLANTE A MEA. Cămașa ei cu mâneci scurte, din mătase, cu dungi verticale albastru-pal cu alb, îi amintea vag lui Bond de o zi însorită la o regată la Henley. Nu purta inele sau alte bijuterii, cu excepția unui ceas de aur mai degrabă bărbătesc, cu cadranul negru. Sandalele fără tocuri erau din piele albă de căprioară, în ton cu geanta și cu centura. Bond știa o grămadă de lucruri despre ea din înregistrările de la Imigrări, unul dintre cele cam o sută de dosare pe care le studiase în dimineața aceea. Se numea Dominetta Vitali. Se născuse în Bolzano, în Tirolul Italian și probabil că avea pe jumătate sânge austriac. Avea douăzeci și nouă de ani și era de profesiune „actriță”. Sosise cu șase luni în urmă și era de la sine înțeles că e metresa proprietarului iahtului, un anume Emilio Largo, și el italian. Bond se ferea să

folosească cuvinte de genul „târfă”, „curvă”, „prostituată”, dacă respectiva femeie nu era o profesionistă care te aștepta la colț de stradă sau pensionara vreunui bordel. Când comisarul de poliție Harling i-o descrisese ca fiind o „târfă italiană”, Bond păstrase rezerva de rigoare. Păstrase rezerva și după ce același lucru i-l spusese și Pitman, șeful de la Imigrări și Vamă. Acum știa că avusese dreptate. Fata era doar independentă, autoritară și plină de personalitate. Probabil că-i plăcea viața liberă, în bogăție, veselă, dar pentru Bond era exact tipul potrivit de fată. Probabil că se culca cu bărbați – cu ce altceva să se culce? – dar asta se făcea în condițiile ei, nu în condițiile lor.

Femeile sunt adesea șoferi meticuloși și siguri, dar rareori găsești o femeie care să conducă cu adevărată artă. În general, Bond le trata ca pe niște pericole potențiale, și le lăsa o grămadă de spațiu de manevră când le întâlnea în trafic, gata pentru orice. Pentru el, cel mai mare risc în trafic îl reprezentau patru femei într-o mașină. Femeile nu pot să păstreze tăcerea în mașină. Iar când două femei vorbesc, trebuie să se uite una la alta. Nu le este niciodată de ajuns schimbul de informații prin cuvinte. Trebuie să vadă expresia celeilalte, poate pentru a-i citi gândurile din spatele acestor cuvinte, sau să-i analizeze reacțiile la propriile ei cuvinte. Două femei pe locurile din față ale mașinii își vor distrage reciproc atenția de la drumul care se întinde în față, iar patru femei dublează acest pericol, pentru că șoferița nu trebuie doar să audă și să vadă pe partenera din față. Ea trebuie să știe ce discută și cele din spate.

Dar fata asta conducea ca un bărbat. Era complet concentrată asupra drumului și asupra a ceea ce se putea ivi în oglinda retrovizoare, accesoriu rareori folosit de femei, dacă nu vor să-și aranjeze fața. Și, la fel de rar la o femeie, se vedea pe ea că se bucură de senzația dată de răspunsul mașinii, de schimbarea exactă a vitezelor și de folosirea frânelor.

Nu vorbea cu Bond și nici nu părea conștientă că se află acolo. Asta-i permise să continue studierea ei fără sfială. Avea o figură veselă, de tipul mai-du-te-dracului, care, gândi Bond, în focul iubirii va deveni animalică. În pat se va lupta și va mușca și dintr-odată se va topi într-o înfocată predare a armelor. Aproape că vedea gura aceea cu dinți albi și frumoși curbată de dorință și apoi de plăcere. Din profil, ochii erau doi cărbuni, cum vezi la unele păsări, dar Bond îi văzuse în magazin, din față.

Erau fioroși, erau de un căprui foarte închis și transmiteau același mesaj cu cel al gurii. Profilul, cu nasul mic, drept și ușor cârn, bărbia hotărâtă și linia colțuroasă a maxilarului, era poruncitoare, exprima autoritate – ceva ce asociezi în general cu o prințesă imaginară. Dar două caracteristici modificau puritatea liniilor: o tunsoare gen Brigitte Bardot, care scăpa de sub pălăria de paie într-o debandadă adorabilă și două gropițe adânci, dar care nu se puteau vedea decât în cazul unui anume tip de zâmbet sardonic, de care Bond încă nu avusese parte. Nu era prăjită de soare, nu avea acea uscăciune datorată expunerii excesive la soare, care face chiar și pielea foarte tânără să arate ca pergamentul. Pe sub bronzul auriu se simțea căldura obrajilor, care sugerau sănătoase gene țărănești din Alpii Italieni. Iar sânii, ridicați, cu un V profund între ei, sugerau exact același lucru. Impresia generală, trase Bond concluzia, e de fată senzuală, optimistă, plină de voință – o minunată iapă arabă pur-sânge care nu suportă decât un călăreț cu coapse de oțel și mâini mătăsoase, și chiar și atunci se cabrează și mușcă un pic. Doar în aceste condiții va accepta frâul și șaua. Bond decise că i-ar plăcea să-și încerce puterile cu ea. Dar asta mai trebuia să aștepte, pentru că deocamdată în șa se afla alt bărbat. Mai întâi trebuie descălecat respectivul. Și, oricum, ce-și pierde el timpul cu toate astea. Avea altă treabă de făcut. Și încă ce treabă!

MG-ul parcurse într-o clipită Shirley Street și ajunse pe Eastern Road, urmând apoi linia coastei. Dincolo de intrarea în port se vedeau stâncile Insulei Athol. Pe lângă ei trecea un vas de pescuit oceanic, cu două antene înalte. Aproape de țărm trecea o motonavă, bubuind, apoi o fată care făcea schi nautic, un plăcut slalom printre valuri. Ziua era minunată și inima lui Bond părăsi pentru moment indecizia și descurajarea generate de o misiune care i se părea, încă din prima clipă aici, o imensă pierdere de timp.

Bahamas, un șir de o mie de insule și insulițe întinse pe opt sute de kilometri pe direcția sud-est, chiar din estul Floridei și până în nordul Cubei, de la latitudinea de douăzeci și șapte de grade la aceea de douăzeci și unu de grade nord, care au fost, cel puțin în ultimele trei sute de ani, invadate de pirați. Aici au tras toți faimoșii pirați ai Atlanticului de Vest, iar turismul contemporan profita din plin de această mitologie romantică. Pe marginea șoselelor se puteau citi panouri de genul: „Turnul lui

Barbă-Neagră, 1,5 km”, sau „Debarcaderul Praf de Pușcă. Fructe de Mare. Băuturi autohtone. Grădină umbroasă. Prima la stânga”.

La stânga se făcea un dram în nisip. Fata coti pe el și trase în fața unui vechi depozit de piatră, actualmente în ruină. De acesta era lipită o casă făcută din bârne și vopsită în roz, cu ferestre albe și o ușă albă, de care atârna o plăcuță de han reprezentând un butoiaș de praf de pușcă, în culori vii. Fata îndreptă mașina spre un umbrar. Ieșiră din mașină și intrară într-o sală de mese cu fețe de masă în carouri roșii și albe, din care trecură pe o terasă tăiată într-o stâncă. Terasa era umbrită de migdali tunși sub formă de umbrele. Fură imediat ochiți de un chelner într-un halat pătat de supă, care-i conduse la o masă răcoroasă de pe marginea terasei, cu vedere la mare. Bond se uită la ceas și spuse:

— E exact miezul zilei. Ce preferi? O băutură mai slabă sau mai tare?

— Mai slabă, răspunse fata. Iau o Bloody Mary dublă cu mult sos Worcester.

— Atunci ce zici tu că e o băutură tare? Eu iau o vodcă cu apă tonică și niște bitter.

— Sigur, domnu’, spuse chelnerul și dispăru.

— Pentru mine, băutură tare înseamnă vodca cu gheață. Sucul de roșii o înmoaie rău.

Trase cu piciorul un scaun și își întinse picioarele la soare, își scoase sandalele și apoi se lăsă satisfăcută pe spătar.

— Când ai sosit pe insulă? Nu te-am mai văzut. Acum, la sfârșit de sezon, cunoști pe mai toată lumea.

— În dimineața asta. Din New York. Am venit să caut niște terenuri. Mi-a trecut prin minte că e mai bine acum, în extrasezon. Cu toți milionarii ăștia, prețurile sunt exorbitante. Cred că or să le mai scadă acum, că au plecat. De cât timp ești aici?

— Cam de șase luni. Am venit cu un iaht, *Disco Volante.* Cred că l-ai văzut, e ancorat în larg. Probabil că ai zburat peste el când ai aterizat la Windsor.

— Aha. Deci o iubire îndelungată. Sau e al tău? Arată superb.

— E al unei rude.

Privi direct în ochii lui Bond.

— Și locuiești la bord?

— O, nu. Avem o proprietate pe plajă. Mai precis, am ocupat-o și gata. Locul se numește Palmyra. Mai știu unul, e în partea cealaltă a insulei. E al unui englez. Cred că vrea să-l vândă. E foarte frumos și departe de turiști. Se numește Lyford Key.

— Da, sună pe placul meu.

— Noi plecăm cam într-o săptămână.

— O, spuse Bond, privind-o în ochi. Îmi pare rău.

— Dacă tot vrei să flirtezi, nu o face atât de evident.

Fata izbucni brusc în râs. Gropițele nu mai dispăreau.

— Nu asta am vrut să spun… Dar am tot ascultat șase luni de zile ce-mi spun toți ăștia, bogătanii, și am devenit cam încrezută. Nu găsești unul sub șaizeci de ani aici. Tinerii nu-și pot permite. Orice femeie care nu are buză-de-iepure sau mustață – ba cred că poate să aibă și mustață – îi dă cu roatele în sus. Probabil le place. Pe țapii ăștia cu bifocale pe nas orice fată îi aprinde.

Fata râse la un gând venit brusc.

— Cred că și tu ai același efect asupra femeilor bătrâne, cu pince-nez și pleoape albastre.

— Mănâncă legume fierte la prânz?

— Da, și beau suc de morcovi sau de prune.

— Nu ajung pe la așa ceva. Eu mănânc supă de scoici.

Ea se uită la el intrigată.

— Se pare că știi multe despre Nassau.

— Că supa de scoici e afrodiziacă? Să știi că nu numai la Nassau zboară ideea asta. E peste tot pe unde există scoici.

— Adevărat?

— Insularii o mănâncă în noaptea nunții. Asupra mea nu mi-am dat seama să fi avut vreun efect

Se uită puțin dezamăgită la el.

— De ce? Ești căsătorit?

— Nu. Dar tu?

— Nu, nici eu.

— Atunci trebuie să încercăm o supă de asta într-o zi, să vedem ce efect are.

— Ești ceva mai tare ca milionarii ăia. Încearcă ceva mai bun.

Veniră băuturile. Fata băgă un deget în pahar, ca să omogenizeze sosul Worchester. Bău jumătate de pahar și întinse mâna după cartușul de Duke, îl desfăcu și pescui cu ajutorul

unghiei un pachet. Scoase o țigară, o mirosi prudentă și o aprinse cu bricheta lui Bond. Spuse, fără entuziasm:

— Nu e foarte rea. Măcar fumul e fum. De ce ziceai că ești expert în lăsatul de fumat?

— Pentru că am renunțat de multe ori.

Dar Bond decisese că e timpul s-o cam termine cu pălăvrăgeala.

— Cum se face că vorbești engleza atât de bine? Ai un accent italienesc.

— Da. Mă numesc Dominetta Vitali. Dar am fost trimisă la școală în Anglia. La Colegiul de Doamne Cheltenham. Apoi m-am înscris la RADA[5], ca să învăț actoria. Actoria în stil englezesc. Părinții mei au considerat că așa trebuie să facă o lady. Apoi au murit într-un accident de tren. M-am întors în Italia, ca să pot trăi. Engleza mi-am amintit-o, dar restul... am uitat tot, râse ea cu amărăciune. În teatrul italian nu ajungi departe dacă poți să mergi pe scenă păstrându-ți echilibrul.

— Dar ruda asta cu iahtul, spuse Bond, uitându-se la mare, nu era acolo ca să aibă grijă de tine?

— Nu.

Răspuns scurt. Dar fata simți nevoia să mai spună ceva.

— Nu e chiar o rudă. E un fel de prieten apropiat, un înger păzitor.

— Înțeleg.

— Trebuie să vii să ne vizitezi pe iaht. Se numește Largo, Emilio Largo. Probabil ai auzit de el, e un fel de căutător de comori.

Fata simțise nevoia să spună mai multe.

— O, adevărat?

Era rândul lui Bond să se mire.

— Sună interesant. Evident, mi-ar plăcea să-l cunosc. Ce face? Câștigă ceva?

— Se pare că are o hartă, dar e foarte secretos. Când merge să facă cercetări, eu trebuie să stau la mal. Mulți au pus bani grei în afacerea asta, un fel de acționari. Tocmai au sosit. Plecăm peste vreo săptămână și cred că au pregătit totul. Adevărata vânătoare poate începe în orice moment.

— Cum sunt acționarii? Par cu capul pe umeri? Problema cu căutătorii de comori e că sunt alții care vin să le ia urma sau, la

[5] Royal Academy of Dramatic Arts (n. tr.).

fel de rău, corabia e atât de mult acoperită de corali, încât nu poți ajunge la ea.

— Da, par ca lumea. Foarte bogați și foarte plicticoși. Teribil de serioși când apare la orizont ceva atât de romantic, cum e căutarea de comori. Par să petreacă mai tot timpul cu Largo. Fac planuri și complotează, cred eu. Niciodată nu se duc la plajă, nu fac niciodată baie. Parcă nici nu-și doresc să se bronzeze. N-am văzut mare lucru din ei. Din câte îmi dau seama, niciunul dintre ei n-a mai fost până acum la Tropice. Oameni de afaceri mărginiți. Largo dă pentru ei o petrecere la Casino, seara asta.

— Și tu ce faci toată ziua?

— Bântui. Fac ceva cumpărături pentru iaht, conduc mașina, fac baie pe plajele altora, când lipsesc de acasă... Am echipament subacvatic. Îmi place sub apă. Iau cu mine vreun pescar sau un om din echipaj. Cei din echipaj sunt mai buni, toți știu să înoate pe sub apă.

— Ce coincidență! Și eu am făcut puțin înot subacvatic. Mi-am adus și echipamentul. Îmi arăți și mie recifele într-o zi?

Fata se uită la ceas.

— S-ar putea. Dar acum e vremea să plec.

Se ridică.

— Mulțumesc pentru băutură. Mi-e teamă că nu te pot duce înapoi, pentru că merg în direcția opusă. Cere să-ți cheme un taxi.

Fata își strecură picioarele în sandale.

Bond o urmă prin restaurant la mașină. Fata băgă cheia în contact și porni motorul. Bond mai riscă o bestelire:

— Sper să ne vedem la Casino, Dominetta.

— Poate.

Fata băgă în viteză fără alte discuții. Decisese că vrea să-l mai vadă. Îi spuse:

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi mai spune Dominetta. Nimeni nu-mi spune așa. Toți îmi zic Domino.

Îi adresă un zâmbet scurt, dar un zâmbet complet, îi zâmbise și cu ochii. Ridică o mână în semn de salut. Roțile din spate scuipară o ploaie de nisip și pietricele, iar mașinuța albastră o luă pe drumeag spre șoseaua principală. Se opri la intersecție și apoi sub ochii lui Bond, o luă la dreapta, spre Nassau.

Bond zâmbi.

— Dată dracului, spuse el.

Și se întoarse în restaurant ca să-și plătească consumația și să ceară să i se trimită un taxi.

CAPITOLUL XII

OMUL DE LA CIA

Taxiul îl ducea pe Bond la aeroport, în celălalt capăt al insulei, pe Interfield Road. Omul de la CIA trebuia să sosească la unu și cincisprezece, cu cursa Pan American. Îl chema Larkin, F. Larkin. Bond spera să nu fie un tip musculos, fost absolvent de colegiu, tuns ca la armată și dornic să scoată în evidență incompetența britanicilor, înapoierea micii lor colonii și lipsa de profesionalism a lui Bond, pentru a crește în ochii șefului său de la Washington. Dar Bond spera că, în orice caz, va aduce echipamentele pe care le solicitase înainte să plece de la Londra prin intermediul departamentului A, care colabora cu CIA. Acesta era cel mai avansat emițător-receptor pentru agenții de teren. Nu funcționa pe bază de cablu, se putea conecta imediat cu Londra și Washington și cu cel mai modern roentgenometru Geiger portabil, fiind operațional atât pe apă, cât și pe uscat. După părerea lui Bond, una dintre principalele calități ale CIA era echipamentul lor ultramodern și nu se jena să-l împrumute de la ei.

New Providence, insula pe care se află Nassau, capitala Bahamasului, este o fâșie nisipoasă, mărginită de unele dintre cele mai frumoase plaje din lume. Dar, în afară de plaje, nu găsești decât un peisaj deșertic, lemn otrăvitor și un lac mare, cu apă sărată, în capătul vestic există păsări, flori tropicale și palmieri importați în plină maturitate din Florida. În frumoasele grădini ale milionarilor de pe coastă există păsări, flori tropicale. Dar în mijlocul insulei nu îți atrage nimic privirea, în afară de degetele scheletice ale pompelor morii de vânt care se înalță deasupra pinilor. De aceea, Bond își petrecuse drumul până la aeroport trecând în revistă evenimentele dimineții.

Sosise la șapte dimineața și se confruntase cu ADC-ul guvernatorului – o mică eroare de securitate – și fusese dus la Royal Bahamian, un hotel mare, de modă veche, căruia i se aplicase de curând un lustru de eficiență americană și facilități turistice – apă la gheață în camera lui, un coș cu fructe

împachetat în celofan, „cu complimente din partea directorului” și un sul de hârtie igienică lângă WC. După un duș și un mic dejun călduț, turistic pe balconul care dădea spre frumoasa plajă, se dusese la reședința guvernatorului la ora nouă, la o întâlnire cu comisarul de poliție, șeful Vămii și al Biroului de Imigrări și adjunctul guvernatorului. A fost exact cum își imaginase că va fi. URGENȚELE ȘI SECRETELE avuseseră un impact superficial și i se promisese cooperarea deplină în toate aspectele misiunii sale, deși, în realitate, întreaga afacere fusese considerată o problemă ridicolă, ceva care nu trebuia să tulbure nici rutina obișnuită a micuței și somnolentei colonii, nici confortul și fericirea turiștilor. Rodick, adjunctul guvernatorului, un tip prudent, mediocru, cu mustață roșcată și pince-nez strălucitor, plasase problema într-un context cât se poate de rațional.

— Știi, domnule comandor Bond, după părerea noastră – am dezbătut pe deplin toate posibilitățile, din toate unghiurile, cum ar spune prietenii noștri americani – este de neconceput ca un avion mare, cu patru motoare să se fi ascuns undeva, pe teritoriul coloniei. Singura pistă capabilă să adăpostească un asemenea avion – nu-i așa, Harling – se află aici, la Nassau. În privința amerizării, i-am contact prin radio pe toți administratorii insulelor mari și toți ne-au dat răspunsuri negative. Cei care se ocupă de radar, la stațiile meteorologice…

Bond îl întrerupsese în momentul acela.

— Aș putea ști dacă ecranul radar este permanent în funcțiune? Am impresia că aeroportul este foarte aglomerat ziua, dar noaptea, traficul aerian este foarte redus. Ar fi posibil ca radarul să nu fie urmărit cu atenție noaptea?

Comisarul de poliție, un tip plăcut, cu aspect milităros, de vreo patruzeci de ani, cu butoni de argint și insignă care străluceau pe uniforma sa bleumarin ca atunci când scuipatul și lustruitul reprezintă o activitate principală pe care are cine s-o facă, spuse după o chibzuire îndelungată:

— Cred că domnul Bond are dreptate în această privință. Comandantul aeroportului recunoaște că nu prea sunt atenți când nu au nimic programat. Nu are suficient personal și majoritatea sunt bineînțeles, localnici. Sunt oameni buni, dar nu se ridică la nivelul aeroportului londonez. Iar radarul de la stația

meteo este doar un GCA, cu orizont și gamă reduse – folosit mai ales pentru vase.

— Da, așa este.

Adjunctul guvernatorului nu voia să se lase atras într-o discuție despre radare și despre meritele forței de muncă din Nassau.

— Aveți dreptate. Domnul Bond va investiga și singur situația. Am primit o cerere din partea ministrului – titlul răsună pompos – să furnizăm o situație detaliată cu cei sosiți recent pe insulă, precizând indivizii suspicioși și așa mai departe, nu-i așa, domnule Pitman?

Șeful Vămii și al Biroului de Imigrări, un tip suplu, din Nassau, cu ochi ageri, căprui și o atitudine îndatoritoare, zâmbi plăcut:

— Nu s-a înregistrat nimic neobișnuit, domnule. Amestecul obișnuit de turiști, oameni de afaceri și localnici care se întorc acasă. Ni s-a cerut să furnizăm detalii pentru ultimele două săptămâni. Atinse servieta din poala sa. Am aici toate formularele de imigrări. Poate că domnul Bond va dori să le răsfoiască împreună cu mine.

Ochii căprui îi aruncară o privire lui Bond.

— Toate marile hoteluri au detectivi proprii. Aș putea, probabil, să-i furnizez și alte detalii în această privință. Toate pașapoartele au fost verificate, ca de obicei. Nu s-a înregistrat niciun incident și niciunul dintre acești oameni nu era pe lista noastră neagră.

— Aș putea să vă pun o întrebare? interveni Bond.

Adjunctul guvernatorului aprobă din cap cu entuziasm.

— Bineînțeles, întrebați orice doriți. Doar pentru asta ne aflăm aici.

— Caut un grup de oameni. Probabil zece, sau chiar mai mulți. Este posibil să stea mereu împreună. Ar putea fi chiar douăzeci sau treizeci. Cred că ar trebui să fie europeni. Au probabil un vas sau un avion. Este posibil sa fie aici de câteva luni, sau doar de câteva zile. Am înțeles că Nassau este vizitat de diverse categorii – oameni de afaceri, asociații turistice, grupări religioase și Dumnezeu mai știe câte altele. Se pare că închiriază mai multe camere în același hotel și țin întruniri timp de o săptămână. Se petrece ceva de genul acesta în clipa de față?

— Ce ne puteți spune, domnule Pitman?

— Sigur, avem o mulțime de astfel de întruniri. Sunt foarte agreate de Departamentul de Turism.

Șeful Biroului de Imigrări îi zâmbi conspirativ lui Bond, ca și când i-ar fi destăinuit un secret bine păstrat.

— Dar, în ultimele două săptămâni, am avut doar un Grup Moral de Reînarmare la Emerald Wave și pe cei de la Tiptop Biscuit, la Royal Bahamian. Acum au plecat. Au fost niște întruniri cât se poate de respectabile, ca de obicei.

— Tocmai asta este, domnule Pitman. Oamenii pe care-i caut, care este posibil să fi aranjat furtul avionului, își vor da toată silința să pară și să se comporte cât mai respectabil. Nu trebuie să căutăm niște escroci. Cred că trebuie să fie niște tipi importanți. Există pe insulă vreun grup de oameni de acest gen?

— Sigur, zise șeful imigrărilor, zâmbind cu gura până la urechi. Avem vânătoarea noastră anuală de comori.

Adjunctul guvernatorului râse disprețuitor.

— Ia-o încet, domnule Pitman. Doar nu vrei să-i amestecăm în povestea asta. Altfel, Dumnezeu știe unde vom ajunge! Nu pot crede că domnul Bond ar fi interesat de niște bogătași zănatici.

Comisarul de poliție zise cu îndoială în glas:

— Problema este, domnule, că au un iaht și un mic avion. Am auzit că în ultima vreme au venit o mulțime de investitori. Ori, aceste lucruri se leagă cu ce a spus domnul Bond. Recunosc că este ridicol, dar acest om, Largo, este destul de respectabil pentru cerințele domnului Bond, iar oamenii lui nu ne-au făcut niciodată probleme. Este ciudat că nu s-a îmbătat nimeni de pe vas, în șase luni.

Bond se agățase de acest fir anemic și-l urmărise încă două ore – în clădirea vămii și în biroul comisarului – și, drept rezultat, se dusese în oraș, să-l vadă pe Largo, pe cineva din grupul lui, sau să tragă cu urechea la ce se bârfește. Alt rezultat fusese acela că o studiase bine pe Domino Vitali.

Și acum?

Taxiul ajunsese la aeroport. Bond îi spuse șoferului să aștepte și intră în sala lungă de așteptare exact când era anunțat zborul lui Larkin de la Tannoy. Știa că se va întârzia, ca de obicei, cu formalitățile vamale și de imigrare. Așa că se duse la magazinul de suveniruri și cumpără un număr din *New York Times.* Titlurile sale discrete făceau încă aluzie, în mod obișnuit, la pierderea lui Vindicator. Poate că aflaseră, de asemenea, de pierderea

bombelor atomice, pentru că Arthur Krock scrisese un articol serios despre aspectele securității și alianței NATO. Bond îl parcursese pe jumătate, când o voce calmă îi spuse la ureche:

— 007? Eu sunt 000.

Bond se întoarse. El era! Felix Leiter!

Leiter, colaboratorul lui de la CIA la cele mai palpitante cazuri din cariera lui Bond zâmbi și vârî cârligul de oțel care-i ținea loc de mână dreaptă, sub brațul lui Bond.

— Ușurel, prietene. Dick Tracy le va spune tuturor când plecăm de aici. Bagajele au sosit. Să mergem!

— Ia te uită, tu erai! zise Bond. Știai că o să te întâlnești cu mine?

— Sigur, CIA știe tot.

La intrare, Leiter își luă bagajul destul de voluminos, îl puse în taxiul lui Bond și-i spuse șoferului să-l ducă la Royal Bahamian. Un bărbat care stătea lângă o mașină Ford Consul obișnuită se apropie de el.

— Domnul Larkin? Sunt de la compania Hertz. Aceasta este mașina pe care ați comandat-o. Sperăm că este ceea ce vă doriți. Ați specificat că doriți ceva neconvențional.

Leiter aruncă o privire indiferentă spre mașină.

— Pare în regulă. Voiam doar o mașină, atâta tot, nu ceva sport, cu loc doar pentru o blondă cu o geantă de burete. Am venit să mă ocup de proprietăți, nu să mă distrez.

— Îmi puteți arăta permisul dumneavoastră de la New York? Este în ordine. Vă rog să semnați aici... și vă spun care este numărul permisului dumneavoastră de la Diner’s Club. Când plecați, lăsați mașina unde doriți. Nu trebuie decât să ne anunțați. O luăm noi. Vă urez o vacanță plăcută, domnule.

Se urcară în mașină, Bond la volan. Leiter spuse că trebuia mai întâi să se obișnuiască puțin cu prioritatea de stânga și, oricum, era curios să vadă dacă Bond își îmbunătățise stilul față de ultima oară.

Când ieșiră din zona aeroportului, Bond îi spuse:

— Hai, dă-i drumul, spune-mi! Ultima oară când ne-am întâlnit, erai la Pinkerton. Care e scorul?

— A fost o babilonie. Ai fi zis că a izbucnit războiul. Știi, James, când ai lucrat pentru CIA, ești pus automat pe lista de rezervă la plecare. Asta dacă nu au ai fost admonestat că ai aruncat cartea de coduri în flăcări sau ceva de genul acesta. Se pare că șeful

meu, Allen Dulles, nu a avut destui oameni la dispoziție când președintele a dat alarma pentru incendiu. Așa că eu și alți douăzeci am fost chemați de urgență – „lăsați totul baltă și prezentați-vă în douăzeci și patru de ore”. Am crezut că au debarcat rușii! Pe urmă mi-au spus să-mi iau costumul de baie, cazmaua și lopata și să vin aici, la Nassau. Am profitat de ocazie, bineînțeles. I-am întrebat dacă nu ar trebui să-mi îmbunătățesc dexteritatea la canastă și să iau niște lecții de charleston. Pe urmă m-au lămurit că voi face echipă cu tine. Atunci m-am gândit că se petrece ceva, dacă afurisitul ăla de șef al tău, N sau M, te-a trimis aici cu vechiul tău echipament. Prin urmare, am luat dispozitivul solicitat de tine, mi-am împachetat arcul cu săgeți în loc de cazma și lopată și iată-mă-s! Așa a fost. Acum este rândul tău să-mi povestești, fir-ai tu să fii! Ce mult mă bucur să te văd!

Bond îi depănă toată povestea, punct cu punct, din clipa în care fusese chemat în biroul lui M. Când ajunse la incidentul cu împușcăturile de lângă sediul său, Leiter îl opri.

— Tu ce părere ai, James? Mie mi se pare o coincidență ciudată. Te-ai încurcat în ultima vreme cu nevasta cuiva? Seamănă mai mult a Chicago, decât a Picadilly.

Bond îi răspunse serios:

— Este lipsit de sens și pentru mine și pentru ceilalți. Singurul care ar putea să-mi poarte sâmbetele în ultima vreme este un nebun pe care l-am cunoscut într-o clinică, unde am fost internat din motive medicale.

Spre bucuria lui Leiter, Bond îi dădu detalii despre cura sa în „Țara Ierburilor”.

— Mi-am dat seama că este membru al organizației chineze Tong, una dintre societățile lor secrete, Fulgerul Roșu Tong. O fi auzit probabil că m-am interesat de el la telefon. Pe urmă, a fost cât pe ce să mă omoare. Ca să mă revanșez, m-am străduit să-l prăjesc de viu.

Bond îi dădu detalii.

— Liniștit loc, „Țara Ierburilor” ăstora. Chiar mă mir ce mult te poate afecta sucul de morcovi.

— Unde era acest azil de nebuni?

— La Washington. Este un loc modest, în comparație cu al vostru. Nu departe de Brighton.

— Iar scrisoarea a fost trimisă de la Brighton.

— Nu cred că are nicio legătură.

— Eu aș avea altă explicație. Niște oameni de-ai noștri au aflat că luna plină ar fi de mare ajutor dacă s-ar fura un avion noaptea și ar trebui să aterizeze pe întuneric. Dar avionul a fost luat la cinci zile după luna plină. Să presupunem că tipul pe care l-ai prăjit a fost cel care a trimis scrisoarea și să presupunem, de asemenea, că a fost obligat să întârzie trimiterea scrisorii până s-a refăcut. Șefii lui ar fi trebuit să se supere, nu?

— Cred că da.

— Și să presupunem că au ordonat să fie lichidat și că ucigașul trebuia să scape și de tine, ca se termine cu toată povestea. Din câte îmi spui, i-ai făcut-o destul de rău! Dacă am presupune toate astea, ar avea sens, nu?

Bond râse plin de admirație.

— Cred că ai luat-o razna. Este o explicație bună pentru un film comic, dar asemenea lucruri nu se petrec în realitate.

— Nici avioanele cu bombe atomice nu sunt furate în realitate. Nu mai ești la fel de ager, James. Câți oameni ar crede dacă le-ai povesti o parte din cazurile în care am fost amestecați amândoi? Lasă prostiile cu realitatea! Nu există așa ceva!

Bond îi răspunse cât se poate de serios:

— Uite ce este, Felix. O să-ți spun ce o să fac. Povestea ta are destul miez, așa că o să i-o transmit diseară lui M, să vedem dacă cei de la Scotland Yard pot să-i dea de capăt. Ar putea verifica la clinică și la spitalul din Brighton, dacă acolo a fost dus. Ar fi un punct de pornire. Problema este, că, oriunde ar ajunge, din tipul acela nu au rămas decât pantofii și mă îndoiesc că îl vor prinde pe cel de pe motocicletă. Mi s-a părut o treabă de profesionist.

— De ce nu? Cei care au furat avionul par a fi profesioniști. Este planul unor profesioniști. Totul se potrivește. Ia legătura cu șeful tău și nu te rușina să-i spui că a fost ideea mea. Colecția mea de medalii nu s-a mai împrospătat de când m-am pensionat.

Opriră în fața hotelului Royal Bahamian și Bond dădu portarului cheile mașinii. Leiter se înregistră la recepție și urcară în camera lui unde comandară două Martini duble cu gheață și ceva de mâncare.

Dintre felurile pretențioase, prezentate „Pentru dumneavoastră”, cu multă considerație și tipărite cu caractere

gotice ornamentale, Bond alese un cocteil de fructe de mare, urmat de pui dezosat țărănesc, *sauté au Cresson,* descris cu caractere italice drept „pui fraged de fermă, rumenit, tăvălit în unt și dezosat, ca să fie mai comod pentru dumneavoastră. Prețul: 5,35 dolari”. Felix Leiter optă pentru hering baltic cu smântână, urmat de „Mușchi de vită garnisit cu rondele de ceapă franțuzească (acest fel este selectat de maestrul nostru bucătar din cea mai bună carne de vită, macerată perfect pentru a fi pe gustul dumneavoastră.) Prețul: 5,65 dolari”.

După ce discutară amândoi pe îndelete despre meniul exagerat de pompos de la hotelurile turistice și, mai ales, despre engleza folosită pentru a descrie alimentele care fuseseră congelate mai mult ca sigur cel puțin șase luni, au ieșit pe balcon să vorbească despre ce aflase Bond de dimineață.

După o jumătate de oră și încă un martini dublu, li s-a adus mâncarea care era prost pregătită și nu merita mai mult de cinci șilingi. Au mâncat nemulțumiți, în liniște. În cele din urmă, Leiter trânti cuțitul și furculița.

— Ăsta este un hamburger și încă unul prost pregătit. Aceste rondele de ceapă nu au văzut niciodată Franța, ca să nu mai spunem – zise el, înțepându-le cu furculița – că nu sunt nici măcar rondele. Sunt ovale! Apoi se uită agresiv la Bond. Gata, spune ce e de făcut de aici înainte!

— Principala hotărâre este să mâncăm în altă parte pe viitor. Iar acum vom face o vizită la o discotecă.

Bond se ridică de la masă.

— După aceea, va trebui să ne hotărâm dacă acești oameni vânează ceva de opt sau de o sută de milioane de lire sterline și să raportăm ce progrese am făcut.

Bond făcu semn spre cutiile din colțul camerei.

— Am închiriat câteva camere la ultimul etaj al sediului poliției din oraș. Comisarul este un tip serviabil și serios. Acești polițiști coloniali sunt capabili, iar el îi întrece pe toți. Putem monta la ei stația radio. Vom lua legătura cu Londra chiar diseară. Tot diseară este o petrecere la Cazino. Vom merge și acolo, să vedem dacă recunoaștem pe cineva. Primul lucru care trebuie verificat este dacă iahtul e sau nu suspect. Am putea folosi aparatul ăla Geiger?

— Sigur, funcționează perfect.

Leiter se apropie de cutie, luă una și o deschise. Apoi se întoarse cu ceva care semăna cu un aparat foto Rollerflex într-un suport portabil de piele.

— Haide, dă-mi o mână de ajutor.

Leiter își scoase ceasul și își prinse ceea ce părea a fi alt ceas, fixând aparatul pe umărul stâng.

— Trage-mi firele de la ceas pe mânecă și bagă-mi-le în haină. Așa. Aceste două prize mici se conectează în găurile din buzunar și cutie. Ai înțeles? Acum este în stare de funcționare.

Leiter se dădu înapoi să se admire.

— Un om cu un aparat foto și un ceas.

Apoi deschise aparatul.

— Vezi, lentilele sunt perfecte. Are și buton pe care să apeși, în caz că vrei să te prefaci că faci poze. Dar în interior este o valvă metalică, un circuit și baterii. Acum uită-te la ceas, pentru că este un ceas.

Îl băgă sub ochii lui Bond.

— Singura diferență constă în faptul că este un mecanism de ceas foarte mic și că limba mică măsoară radioactivitatea. Firele de pe mânecă îl conectează la mașinărie. Văd că mai porți și acum vechiul tău ceas cu cadran fosforescent. Voi ocoli camera, să măsor radioactivitatea mediului. Este foarte important. Toate lucrurile emană o anumită cantitate de radiații. O să mă uit din când în când la ceas – se poate crede că sunt un tip nervos și am o întâlnire. Aici, lângă baie, tot acest metal emană ceva și ceasul meu înregistrează, dar este o cantitate foarte mică. Nu mai este nimic altceva în cameră. Am stabilit nivelul fondului de radiații, pe care va trebui să-l scad când încep să mă încălzesc. Acum mă apropii de tine și aparatul meu este la numai câțiva centimetri de mâna ta. Poftim, uită-te! Pune-ți ceasul lângă contor. Vezi! Limba mică a început să se miște. Dacă îndepărtezi ceasul, se liniștește. Cadranul fosforescent este de vină. Îți amintești că, de curând, una dintre companiile producătoare de ceasuri a retras de pe piață un ceas de pilot pentru că cei de la Direcția de Energie Atomică au protestat? Și acum se petrece același lucru. Au considerat că acest ceas de pilot emană prea multe radiații și este dăunător pentru cel care-l poartă. Sigur, acum este un caz special, zise Leiter. Majoritatea tipurilor de aparate de acest gen te atenționează sonor și, dacă te interesează uraniul, porți căști pentru a încerca să depistezi

zăcământul subteran. Pentru această misiune nu avem nevoie de un aparat atât de sensibil. Dacă ne apropiem de locul unde sunt ascunse aceste bombe cu uraniu, limba asta o să sară de pe cadran. Ai înțeles? Și acum hai să închiriem o ambarcațiune ieftină și să facem o plimbare.

CAPITOLUL XIII

„MĂ NUMESC EMILIO LARGO”

Ambarcațiunea ieftină era șalupa hotelului, o vedetă cu motor Chrysler, care costa douăzeci de dolari pe oră. O luară spre vest față de port, trecând pe lângă Silver Cay, Long Cay și Insula Balmoral, ocolind capul Delaporte. La cinci mile depărtare de coasta presărată cu proprietăți sclipitoare, despre care conducătorul șalupei le-a spus că ar costa o sută cincizeci de lire metrul pătrat pe plajă, ocoliră Old Fort Point și ajunseră la strălucitorul vas alb-bleumarin dublu ancorat în apele adânci din apropierea recifului. Leiter fluieră uimit și spuse pe un ton admirativ:

— Ce bărcuță! Mi-ar plăcea și mie să am una ca asta, să mă joc cu ea în casă.

— Este italienească, zise Bond. A fost construită de firma Rodrigues din Messina. Se numește *Aliscafos.* Are o pernă de aer sub carenă. Când pornește, se ridică și simți că zboară. Doar elicele și câțiva metri de pupă stau în apă. Comisarul de poliție spune că prinde cincizeci de noduri când marea este calmă. Nu este un vas cu care să te avânți în larg, dar unele modele au o capacitate de până la o sută de pasageri. Se pare că acesta a fost proiectat pentru vreo patruzeci. Restul este ocupat de cabinele căpitanului și spațiul de depozitare. A costat, probabil, în jur de un sfert de milion de dolari.

Conducătorul șalupei interveni:

— În Bay Street se spune că va participa la căutare în următoarele zile. Toți participanții au venit acum câteva zile. O noapte întreagă a făcut recunoașterea finală. Se pare că această comoară ar fi în Exhuma sau în insula Watling. Cred că știți că acolo a debarcat prima oară Columb pe această parte a Atlanticului. În jur de 1490 și ceva. Dar poate fi oriunde. A circulat mereu zvonul că ar fi o comoară în aceste insule – chiar și în Insula Crooked. În orice caz, vasul a navigat spre sud. Am auzit cu urechile mele, până când zgomotul motoarelor s-a pierdut în depărtare.

Omul scuipă discret într-o parte.

— Trebuie să fie o comoară serioasă. Altfel nu ar folosi un vas atât de costisitor și nu ar arunca atâția bani. Se spune că fiecare călătorie costă peste cinci sute de lire sterline.

— În care noapte au făcut recunoașterea finală?

— La două zile după ce a sosit. A plecat pe la șase.

Hublourile vasului îi priveau cum se apropie. Un marinar care lustruia alama punții îi zărise deja. Bond îl văzu vorbind la un difuzor. Un bărbat înalt, în pantaloni albi apăru pe punte și se uită la ei cu un binoclu. Îi strigă ceva marinarului care veni în capătul scării. Când șalupa lor se apropie, omul își făcu mâinile pâlnie și strigă:

— Cu ce treabă ați venit? Ați fixat o întâlnire?

— Sunt Bond, James Bond de la New York. Am venit cu avocatul meu să mă interesez de Palmyra, proprietatea domnului Largo.

— O clipă, vă rog.

Marinarul dispăru și se întoarse însoțit de bărbatul în pantaloni albi și maiou fără mâneci. Bond îl recunoscu din descrierea poliției. Omul îi strigă vesel:

— Vino la bord!

Apoi îi făcu semn marinarului să-i ajute să fixeze șalupa. Bond și Leiter se urcară pe scară.

Largo întinse mâna.

— Mă numesc Emilio Largo. Dumneavoastră sunteți domnul Bond, iar dânsul...

— Este domnul Larkin, avocatul meu de la New York. Eu sunt englez ca naționalitate, dar am proprietăți în America.

Dădură mâna.

— Îmi pare rău că vă deranjez, domnule Largo, dar este vorba de Palmyra, proprietatea pe care cred că ați închiriat-o de la domnul Bryce.

— Da, sigur.

Dinții lui albi, frumoși, zâmbiră binevoitori.

— Să mergem în cabină, domnilor. Mă scuzați că nu sunt îmbrăcat cum trebuie pentru a vă primi.

Mâinile mari, bronzate, netezir hainele și gura se strâmbă nemulțumită.

— Vizitatorii mei se anunță de obicei, dar, dacă îmi veți scuza ținuta...

Largo nu mai termină ce avea de spus și-i conduse pe un culoar îngust cu niște trepte de aluminiu, care duceau în cabina principală. Podeaua cu covor de cauciuc scârțâi sub picioarele lor.

Era o cabină mare, frumoasă, cu lambriuri de mahon, un covor roșu frumos și scaune confortabile de club, din piele bleumarin. Soarele care strălucea prin obloanele venețiene ale hublourilor dădeau o tentă cenușie camerei cu aspect sobru, masculin. Masa lungă din centru era plină de hârtii și hărți, dulapurile cu uși de sticlă conțineau echipament de pescuit, puști și alte arme, iar într-un colț atârna un costum de scafandru din cauciuc negru. Aerul condiționat făcea o răcoare plăcută în cabină și Bond simți cum cămașa umedă i se dezlipește de piele.

— Vă rog, domnilor, luați loc.

Largo dădu la o parte hârtiile și hărțile de pe masă, ca și când ar fi fost lipsite de importanță.

— Doriți țigări? zise el, așezând între ei o cutie mare de argint. Cu ce băutură să vă servesc?

Zicând aceasta, se îndreptă către unul dintre dulapuri.

— Ceva rece și, probabil, nu prea tare. Un punch Planter? Gin și apă tonică. Am și diverse sortimente de bere. Probabil că v-a fost cald în șalupă. Dacă aș fi știut, aș fi trimis barca să vă aducă.

Cerură amândoi un tonic simplu.

— Îmi pare rău că am dat buzna așa, domnule Largo, zise Bond. Nu știam că vă putem contacta telefonic. Am sosit abia dimineață și, cum nu avem decât câteva zile la dispoziție, ne-am gândit să ne apucăm de treabă. Mă interesează să achiziționez un teren aici.

— Serios?

Largo puse pe masă paharele și sticlele cu tonic și se așeză. Alcătuiau un grup confortabil.

— Ce idee bună! Minunat loc. Sunt aici de șase luni și mi-ar plăcea să stau pentru totdeauna. Dar prețurile pe care le cer... Largo ridică mâinile. Cei din Bay Street sunt niște pirați, iar milionarii sunt și mai răi. Dar ați făcut bine că ați venit la sfârșitul sezonului turistic. Poate că unii proprietari sunt dezamăgiți că nu au vândut și nu vor fi atât de lacomi.

— Așa m-am gândit și eu.

Bond se sprijini de spătarul scaunului și își aprinse o țigară.

— Mai bine zis, așa m-a sfătuit avocatul meu, domnul Larkin.

Leiter clătină din cap pesimist.

— S-a interesat și a aflat că valorile proprietăților de aici sunt astronomice.

Bond se întoarse politicos spre Leiter, să-l atragă în conversație.

— Nu-i așa?

— Da, domnule Largo. Sunt prețuri mai mari chiar și decât în Florida. Sunt complet exagerate. Nu aș sfătui niciun client de-al meu să investească aici.

— Da, sigur.

Era evident că Largo nu dorea să fie implicat în aceste probleme.

— Ați spus ceva de Palmyra. Aș putea să vă ajut cu ceva în această privință?

— Am înțeles că vi s-a concesionat proprietatea, domnule Largo. Se zvonește că în curând veți pleca. Sigur, sunt doar niște zvonuri. Doar știți cum se bârfește pe aceste insule mici. Dar este genul de casă pe care-l caut și cred că proprietarul, domnul Bryce, ar vinde-o, dacă ar obține un preț bun. Aș vrea să vă întreb dacă am putea s-o vizităm. Sigur, când sunteți plecat. Oricând v-ar conveni.

Largo zâmbi și întinse mâinile.

— Sigur, dragul meu, oricând dorești. Nu este nimeni, decât nepoata mea și câțiva servitori. Iar ea este plecată mai tot timpul. Dă-i un telefon. O s-o anunț. Este, într-adevăr, un loc încântător, cu un design superb. Bine ar fi ca toți cei bogați să aibă asemenea gusturi.

Bond se ridică în picioare și Leiter îi urmă exemplul.

— Sunteți extrem de amabil, domnule Largo. Acum vom pleca. Poate o să ne întâlnim din nou în oraș. Aș vrea să luăm prânzul împreună. Dar – Bond vorbi plin de admirație și lingușeală – cu un asemenea iaht nu cred că vă vine să trageți la mal. Cred că este unic în această parte a Atlanticului. Parcă circula între Veneția și Triest. Îmi amintesc că am citit undeva despre el.

Largo zâmbi încântat.

— Da, așa este. Asemenea ambarcațiuni sunt și pe lacurile italiene, pentru transportul de pasageri. Acum sunt cumpărate și

în America de Sud. Sunt bine proiectate pentru apele de coastă. Când perna de aer intră în funcțiune, se scufundă doar un metru și jumătate.

— Presupun că spațiul este o problemă, nu?

— Toți oamenii au slăbiciunea, deși nu toate femeile, să-și iubească proprietățile materiale, zise Largo, vanitos. Cred că veți constata că nu este așa. Aveți cinci minute la dispoziție? În momentul de față suntem cam aglomerați. Ați auzit, fără îndoială, de vânătoarea noastră de comori, nu?

Se uită atent la amândoi, ca și când s-ar fi așteptat să fie luat peste picior.

— Dar acum nu vom discuta despre asta. Sunt sigur că nu credeți în așa ceva. Dar toți asociații mei sunt la bord. Cu echipaj cu tot, suntem patruzeci. Veți vedea că nu stăm deloc înghesuiți.

Largo făcu semn spre ușa din spate.

Felix Leiter nu era prea încântat.

— Doar știi că la cinci ne întâlnim cu domnul Harold Christie, domnule Bond!

Dar agentul se grăbi să-i risipească îngrijorarea.

— Domnul Christie este un om încântător. Nu o să se supere dacă întârziem câteva minute. Mi-ar plăcea să vizitez vasul, dacă aveți timp să ni-l arătați, domnule Largo.

— Să mergem! Nu va dura decât câteva minute. Domnul Christie este prietenul meu, va înțelege.

Se duse la ușă și o deschise.

Bond se așteptase la acest gest de politețe, așa că spuse hotărât:

— Luați-o înainte, domnule Largo. Așa o să ne spuneți când să lăsăm capul în jos.

Largo se supuse cât se poate de amabil.

Oricât de moderne ar fi, ambarcațiunile arată cam la fel – coridoare spre camera motoarelor, șiruri de uși de cabine, din câte le spuse Largo, băi mari, comune, bucătăria, unde doi indieni veseli în smokinguri albe râdeau de glumele lui Largo despre mâncare și păreau încântați de interesul vizitatorilor, uriașa cameră a motoarelor unde inginerul-șef și ajutorul lui, amândoi germani, se pare, ofereau entuziasmați informații despre puternicele motoare Diesel și explicau principiile hidraulice ale pernei de aer – era exact ca atunci când vizitai

orice alt vas și spuneai ceea ce trebuie echipajului, folosind superlativele corespunzătoare față de proprietar.

Spațiul mic de după punte era ocupat de un avion cu două locuri, vopsit în bleumarin și alb, ca să se asorteze cu iahtul, cu aripile pliate și motorul sclipind în soare, o barcă de vreo douăzeci de oameni și o macara electrică pentru manevrarea lor. Bond calculă capacitatea vasului și spuse:

— Sunt cabine și în cală?

— O folosim doar pentru depozitare și rezervoarele de combustibil, bineînțeles. Este un vas costisitor. Trebuie să transportăm tone de combustibil. Problema balastului este importantă la acest gen de nave. Când se ridică prora, combustibilul se deplasează. Avem nevoie de rezervoare laterale mari pentru a corecta acest inconvenient.

În timp ce vorbea fluent și la obiect, Largo îi conduse înapoi. Bond interveni când erau în dreptul camerei de comunicații radio.

— Spuneați că aveți legătură directă cu uscatul. Ce altă aparatură mai folosiți? Presupun că emițătorul Marconi obișnuit, cu unde scurte și lungi. Pot să mă uit? Stațiile radio m-au fascinat întotdeauna.

— Poate altă dată, dacă nu vă supărați, zise Largo politicos. Operatorul recepționează neîntrerupt mesaje meteo. Sunt foarte importante pentru noi în momentul de față.

— Da, sigur.

Se urcară pe pod, unde Largo le explică pe scurt comenzile și apoi îi conduse pe punte.

— Asta a fost, zise Largo. Vasul *Disco Volante* – „Farfuria Zburătoare”. Pot să vă asigur că zboară într-adevăr. Sper că veți veni cu domnul Larkin într-o scurtă croazieră într-una din zile. Deocamdată, după cum ați aflat, probabil, suntem cam ocupați, zise el zâmbind secretos.

— Palpitantă povestea asta cu comoara. Credeți că aveți șanse?

— Așa ne place să credem, spuse Largo, modest. Aș vrea să vă povestesc mai multe dar, din păcate, buzele mele sunt pecetluite. Sper că mă înțelegeți.

— Da, sigur, trebuie să vă protejați acționarii. Regret că nu sunt și eu unul dintre ei, ca să vă pot însoți. Presupun că nu mai aveți nevoie de încă un investitor.

— Nu, din păcate. Lista este completă. Mi-ar fi plăcut să vă avem printre noi.

Largo întinse mâna.

— Văd că domnul Larkin s-a tot uitat agitat la ceas în timpul plimbării noastre. Nu este cazul să-l facem să aștepte pe domnul Christie. A fost o plăcere să vă cunosc, domnule Bond. Și pe dumneavoastră la fel, domnule Larkin.

Apoi, după ce mai schimbară câteva politețuri, coborâră scara, se îmbarcară în șalupa care îi aștepta și plecară. Domnul Largo le mai făcu o dată cu mâna, înainte să dispară.

Rămaseră la pupa, departe de cel care conducea șalupa. Leiter clătină din cap.

— Rezultatul este negativ. A reacționat în apropierea sălii motoarelor și a camerei unde este stația radio, dar asta este normal. A fost cât se poate de normal. Ce impresie ți-a făcut?

— La fel cum spui. A reacționat normal. Pare a fi ceea ce spune că este și se comportă ca atare. Nu prea am văzut echipajul, dar cei care ne-au ieșit în cale, erau fie marinari obișnuiți, fie niște actori desăvârșiți. Mi-au atras atenția doar vreo două lucruri. Nu era nicio ușă de acces în cală, deși ar fi putut să fie o trapă sub covorul de pe culoar. Dar întrebarea este cum ajungi la magazia de care vorbea? Și mi s-a părut că toată cala vasului ocupă un loc exagerat de mare, oricât de puțin mă pricep la arhitectura navală. O să verific actele vamale, să vedem cât combustibil transportă. Alt lucru ciudat este că nu l-am văzut pe niciunul dintre acționarii aceia. Era în jur de ora trei când am urcat la bord. Probabil că majoritatea își făceau siesta, dar este practic imposibil să se fi retras toți nouăsprezece. Ce fac atâta timp în cabinele lor? Și încă un mic amănunt. Ai remarcat că Largo nu a fumat și nu era nici urmă de fum de țigară în tot vasul? Foarte ciudat ca niciunul dintre cei patruzeci de bărbați de la bord să nu fie fumător. S-ar putea spune că nu este o coincidență, ci mai degrabă disciplină. Adevărații profesioniști nu beau și nici nu fumează. Dar recunosc că este o prezumție exagerată. Ai remarcat navigatorul Decca și sonarul? Sunt echipamente destul de scumpe amândouă. Destul de firești pe un iaht mare, bineînțeles, dar m-aș fi așteptat ca domnul Largo să le fi scos în evidență, când ne-a prezentat puntea de comandă. Cei bogați sunt mândri de jucăriile lor. Dar nu facem decât să căutăm nod

în papură. Aș fi spus că nu se ocupă cu treburi necurate, dacă nu ar fi problema spațiului care nu ni s-a arătat. Povestea cu combustibilul și balastul mi s-a părut cam trasă de păr. Tu ce părere ai?

— Sunt de acord cu tine. Nu am văzut cel puțin jumătate din vas. Dar și acest fapt are o explicație foarte plauzibilă. Poate că avea echipamente secrete pentru vânătoarea de comori, pe care nu voia să le arate nimănui. Îți amintești de vasul acela comercial din Gibraltar, în timpul războiului? Scafandrii italieni îl foloseau drept bază. Avea o ușă mare în cală, sub linia de plutire. Presupun că nu are ceva asemănător.

Bond îl privi aspru pe Leiter.

— *Olterra,* o pată neagră pentru spionajul aliat pe toată durata războiului.

Se opri.

— *Disco* a fost ancorat în apa de doisprezece metri. Să presupunem că au îngropat bombele în nisip, sub vas. Aparatul tău Geiger le-ar putea repera?

— Mă îndoiesc. Am un model subacvatic și am putea da târcoale la lăsarea întunericului, dar nu ți se pare că exagerăm? Nu prea avem motive să mergem pe acest fir. Largo este un tip influent, cu mutră de pirat. Probabil că este un escroc în materie de femei, da' ce dracu' avem împotriva lui? Ai cerut informații despre el, despre acționarii lui și membrii echipajului?

— Da, am trimis o telegramă guvernatorului. Am spus că este urgent. Până diseară ar trebui să primim răspunsul. Dar uite ce este, Felix, se încăpățână Bond, este un vas al naibii de rapid cu un avion și patruzeci de oameni la bord, despre care nu știe nimeni nimic. Niciun alt grup sau individ din zonă nu pare suspect. Totul este în ordine și povestea pare plauzibilă. Dar să presupunem că totul este un fals foarte reușit, așa cum și trebuie să fie, de fapt, la o miză atât de mare. Haide să privim lucrurile și din alt punct de vedere. Toți așa-zișii acționari au sosit la timp, pe trei iunie. În noaptea aceea, *Disco* pleacă și nu se întoarce până dimineață. Să presupunem că a întâlnit avionul undeva, în ape puțin adânci. Să presupunem, de asemenea, că a luat bombele și le-a ascuns – de exemplu, în nisip, sub vas. În orice caz, într-un loc sigur și convenabil. Dacă am presupune toate acestea, ce ai avea de spus?

— Nu mare lucru, deocamdată, James.

Leiter ridică din umeri.

— Dar cred că este de ajuns pentru a considera că am dat de un fir.

Râse sardonic.

— Oricum, aș prefera să mă împușc, decât să raportez așa ceva diseară. Dacă tot o să ajungem de râsul lumii, măcar s-o facem fără să ajungă la urechile șefilor noștri. La ce te-ai gândit? Ce plan ai în continuare?

— În timp ce stabilim comunicațiile, o să mă interesez la vamă. Pe urmă o sunăm pe fata aceea și facem în așa fel încât să ne invite să bem ceva, ca să putem arunca o privire casei de la mal a lui Largo – Palmyra aceea. Pe urmă, zise Bond, uitându-se cu încăpățânare la Leiter, o să împrumut un tip capabil de la comisarul poliției, ca să-mi dea o mână de ajutor, o să-mi iau un tub de oxigen și o să dau târcoale vasului *Disco* cu tine și celălalt aparat Geiger al tău.

Leiter îi răspunse sardonic.

— Iar te ambalezi! Bine, James, o să accept, de dragul vremurilor trecute. Dar ai grijă să nu te înțepe în nas vreun animal marin. Am văzut că mâine se dau lecții gratis charleston la Royal Bahamian. Trebuie să fim în formă. Din câte văd, aceasta nu pare a fi o acțiune demnă de jurnalul meu de amintiri.

•

Când se întoarse la hotel, pe Bond îl aștepta un mesager din partea guvernatorului. Îl salută politicos, îi dădu un plic și-l puse să semneze. Era o telegramă de la Biroul Colonial, „în atenția personală a domnului guvernator.” Textul era codificat pentru Bond. Telegrama spunea: „ÎN ARHIVELE NOASTRE NU FIGUREAZĂ NIMIC, REPET, NIMIC DESPRE ACESTE NUME. STOP. TOATE STAȚIILE NE-AU DAT RĂPUNSURI NEGATIVE DESPRE OPERAȚIUNEA THUNDERBALL DESPRE CARE V-AȚI INTERESAT. STOP. Mesajul era semnat „PRISMA”, ceea ce însemna că fusese aprobat de M.

Bond îi dădu telegrama lui Leiter, care o citi imediat și se grăbi să comenteze:

— Înțelegi ce vreau să spun? Trebuie să ne descurcăm singuri. Ne vedem mai târziu la barul Pineapples la un Martini sec și o jumătate de măslină. O să trimit o carte ilustrată la

Washington, să le cer să-mi trimită câteva UNDE. Ne vom drămui singuri timpul.

CAPITOLUL XIV

MARTINI ACRU

Bond își petrecu jumătate din programul din seara aceea la telefon. Domino Vitali îi spuse că nu putea vizita casa în noaptea respectivă. Unchiul ei și câțiva prieteni veneau pe țărm. Dar ar putea să se întâlnească la Casino. Va cina la bordul vasului *Disco* în drum spre Casino. Dar cum o să-l poată recunoaște? Nu avea deloc memoria figurilor. Nu ar putea să poarte o floare la butonieră, sau alt semn distinctiv?

Bond râsese și o asigurase că totul va fi în ordine. O s-o țină minte după ochii ei frumoși. Erau de neuitat. După ce puse receptorul în furcă, simți brusc nevoia s-o vadă din nou.

Dar deplasarea vasului îi schimbă planurile în bine. Va fi mult mai ușor să-l recunoască în port. Va avea mai puțin de înotat și va putea să se bage sub apă, protejat de poliția portuară. De asemenea, cu ancorajul gol, îi va veni mai ușor să supravegheze zona unde a stat. Dar, dacă Largo deplasa iahtul atât de nonșalant, însemna că bombele, în caz că existau într-adevăr, erau ascunse în ancoraj? Iar dacă existau, *Disco* veghea asupra lor, mai mult ca sigur. Bond hotărî să amâne decizia finală, până obținea informații mai multe și mai exacte despre cala vasului.

Rămase în camera lui și compuse un raport negativ către M. Nu era un răspuns promițător. Să amintească ceva de firul de care dăduse? Nu, până nu avea ceva mai concret. În spionaj, presupunerile, dorința de a fi pe placul cuiva erau foarte primejdioase. Bond își imagina reacția de la Whitehall, unde comisia de acțiune a operațiunii *Thunderball* se întrunise deja, avidă după vești. M ar spune prudent:

— Cred că am dat de un fir în Bahamas. Nu este nimic sigur, dar omul meu nu se prea înșală. O să verific, să vedem dacă avem într-adevăr ceva.

Zvonul va circula imediat.

— M deține informații. Un agent de-al lui crede a că dat de un fir. Bahamas! Cred că ar fi mai bine să-l anunțăm pe prim-ministrul.

Bond se cutremură. Ar ploua cu mesaje asupra lui.

— Elucidează cazul. Transmite toate detaliile. Premierul solicită toate amănuntele.

Nu ar mai avea liniște. Leiter ar fi în aceeași situație cu CIA. S-ar declanșa un adevărat balamuc. Iar apoi, drept rezultat al crâmpeielor de bârfe și speculații transmise de Bond ar fi admonestat imediat:

— Sunt surprins că ai luat în serios asemenea dovezi neînsemnate. Pe viitor, rezumă-te la fapte.

Și apoi, degradarea finală:

— Deoarece ai avut bănuieli nefondate, viitoarele tale mesaje trebuie să fie la obiect și contrasemnate de reprezentantul CIA.

Bond își șterse fruntea. Deschise cutia cu mașina de cifrat, codifică textul, îl verifică din nou și se duse la sediul poliției, unde Leiter stătea la aparatul său de transmisie, transpirat de atâta concentrare. Peste zece minute, Leiter își scoase căștile și i le dădu lui Bond. Își șterse fața cu o batistă deja udă.

— Mai întâi am avut numai paraziți și a trebuit să folosesc lungimea de undă de urgență. Acolo am descoperit că au pus un maimuțoi la celălalt capăt – dintre aceia care sunt în stare să scrie operele complete ale lui Shakespeare, dacă-i lași.

Flutură furios cele câteva pagini de grupuri cifrate.

— Acum trebuie să le descifrez pe toate astea. Au fost trimise probabil de la contabilitate, ca să văd cât va trebui să plătesc în plus la impozit pentru această călătorie însoritǎ.

Se așeză la masă și începu să bată la mașina de scris.

Bond își transmise repede scurtul mesaj. Parcă vedea cum este imprimat pe benzi într-una din sălile aglomerate de la etajul al optulea. Apoi era transmis șefului cu precizarea „Pentru M personal. Copie pentru Secția 00 și înregistrări”. Pe urmă, altă fată se va grăbi pe culoar cu formularele galbene prinse într-un dosar. Se întrebă dacă o fi vreun semnal pentru el și semnă. Apoi îl lăsă pe Leiter și se duse în biroul comisarului.

Harling stătea la biroul lui, fără haină și dicta unui sergent de poliție. Când îl văzu pe Bond, îi spuse sergentului să plece, împinse spre agent o cutie cu țigări și își aprinse și el una. Apoi îi zâmbi întrebător.

— Ai făcut progrese?

Bond îi spuse că grupul Largo nu i se păruse suspect și că-l vizitaseră pe Largo la bordul vasului *Disco,* având la ei un

roentgenometru, care nu înregistrase nimic suspect. Dar Bond tot nu era mulțumit. Îi spuse comisarului ce voia să afle despre capacitatea rezervoarelor vasului și despre poziția lor exactă. Comisarul dădu din cap serviabil și ridică receptorul. Ceru să vorbească cu sergentul Molony, de la poliția portuară. După ce termină de vorbit, îi explică:

— Verificăm tot combustibilul. Este un port mic, plin de ambarcațiuni de mic tonaj, vase de pescuit în larg și așa mai departe. Ar fi un dezastru să izbucnească un incendiu. Vrem să știm ce transportă fiecare și unde se află respectiva încărcătură pe vas. În caz că ar trebui intervenit pentru stingerea incendiului sau am vrea să scoatem în grabă un vas din port.

Ridică din nou receptorul.

— Sergent Molony?

Repetă întrebările lui Bond, ascultă, mulțumi și puse receptorul la loc în furcă.

— Are maximum două mii două sute șaptezeci de litri de motorină. S-a alimentat cu această cantitate în după-amiaza de 2 iunie. Conține, de asemenea, o sută optzeci de litri de ulei de ungere și patru sute cincizeci și cinci de litri de apă potabilă – toată această cantitate este depozitată la mijlocul vasului, înainte de sala motoarelor. Asta vă interesa?

Însemna că Largo îl mințise când îi vorbise de rezervoarele laterale și de problema balastului. Sigur, este posibil să fi vrut să ascundă aparatura de vânat comori de ochii vizitatorilor săi, dar mai era *ceva* la bord pe care voia să-l ascundă. Și, cu toată parada lui de om deschis, era clar că domnul Largo, deși putea fi un căutător de comori, era un martor pe care nu te puteai bizui. Acum Bond se lămurise. Trebuia să arunce o privire în cala vasului. Poate că era exagerat să se gândească la o asemănare cu *Olterra* de care-i amintise Leiter, dar cine știe…

Bond îi transmise temerile sale comisarului și-i spuse unde va staționa *Disco* în noaptea aceea. Apoi se interesă dacă avea un om de încredere care să-l ajute în căutarea lui subacvatică și un tub cu oxigen disponibil.

Harling îl întrebă politicos dacă era înțelept. Nu cunoștea exact legile încălcării unei proprietăți private, dar oamenii i se păreau niște cetățeni cumsecade, care cheltuiau o mulțime de bani. Largo se bucura de popularitate peste tot. Orice scandal,

mai ales dacă era implicată poliția, va crea mari necazuri în colonie.

— Vă rog să mă scuzați, domnule comisar, zise Bond cu fermitate. Vă înțeleg punctul de vedere. Dar sunt niște riscuri pe care trebuie să mi le asum. O să-mi văd de treabă. Cred că instrucțiunile ministrului au destulă autoritate. Dacă dumneavoastră considerați necesar, pot obține ordine clare din partea lui sau a prim-ministrului.

Comisarul clătină din cap, zâmbind.

— Nu vrea nimeni să se apeleze la nivel înalt. O să vi se pună la dispoziție tot ce doriți, bineînțeles. V-am explicat doar cum vor reacționa oamenii. Sunt sigur că guvernatorul v-ar fi atras și el atenția. Aici este o insulă mică. Nu suntem obișnuiți cu politica de mână forte a celor de la Whitehall. Dar o să ne obișnuim dacă povestea asta mai durează mult. Și acum să trecem la treabă. Sigur, avem tot ce doriți. În port sunt douăzeci de oameni de-ai noștri. Sunt absolut necesari. Ați fi surprins să aflați de câte ori se împotmolesc vasele mici ori de câte ori trebuie să ancoreze vreun vas de croazieră. O să-i spun lui Santos să vă ajute. Este un tip extraordinar. Este din Eleuthera, unde câștiga toate concursurile de înot. O să vă pună la dispoziție tot ce doriți. Și acum, dați-mi mai multe detalii...

Întors la hotel, Bond făcu un duș, bău un Bourbon Old Fashioned dublu și se trânti pe pat. Era istovit – călătoria cu avionul, căldura, senzația stânjenitoare că se face de râs în fața comisarului, a lui Leiter, a lui însuși, se adăugau pericolelor acestei urâte nopți care-l aștepta. Acumulase tensiuni de care nu putea scăpa decât prin somn și singurătate. Adormi imediat și o visă pe Domino, care era urmărită de un rechin cu dinți albi, sclipitori, care se transformă brusc în Largo. Largo, care se întoarse spre el, cu mâinile lui mari, uriașe. Se apropiau, se întindeau încet după el, îl apucaseră de umăr... Dar atunci sună clopoțelul, ca să anunțe sfârșitul rundei și continuă să sune.

Bond întinse mâna după receptor. Era Leiter. Voia să bea împreună un Martini cu o jumătate de măslină, cum vorbiseră. Era ora nouă. Ce dracu' făcea Bond? Avea nevoie de cineva care să-l ajute să-și tragă fermoarul?

Salonul Pineapple avea lambriuri de bambus, lăcuite cu grijă împotriva termitelor. În ananașii din fier forjat de pe mese și pereți erau înfipte lumânări mari, roșii. Și mai multă lumină

venea de la acvariile încastrate în ziduri și de la becurile din tavan, cu abajururi roz, în formă de stele de mare. Banchetele de vinilin erau crem, iar barmanul și cei doi chelneri purtau cămăși roz de mătase și pantaloni negri.

Bond se așeză lângă Leiter, la masa din colț. Erau îmbrăcați amândoi în costume albe. Bond scosese în evidență statutul său de om bogat, în căutare de proprietăți, punându-și o curea roșie. Leiter se amuză.

— Era cât pe ce să-mi leg un lanț de bicicletă placat cu aur în jurul taliei, dar mi-am amintit la timp că sunt un pașnic avocat. Presupun că în misiunea aceasta tu trebuie să aduci fetele, iar eu să stau de-o parte și să aranjez căsătoria, iar mai târziu pensia alimentară. Chelner!

Leiter comandă două Martini seci.

— Să fii atent, îi spuse el, pe un ton acru.

Când sosiră băuturile, Leiter luă un pahar, se uită la el și-i spuse chelnerului să trimită barmanul. Când acesta sosi, vădit nemulțumit, îi spuse:

— Am cerut un Martini, nu zeamă de măsline.

Scoase măslina din pahar cu bățul de cocktail. Paharul plin pe trei sferturi până atunci, rămăsese pe jumătate gol.

— Mi s-a făcut trucul ăsta pe vremea când tu nu știai de altă băutură în afară de lapte. Am învățat escrocheriile meseriei voastre când tu de-abia începuseși să bei Coca-Cola O sticlă de Gordon’s Gin conține șaisprezece măsuri adevărate – adică duble, singurele pe care le beau. Dacă tai ginul cu optzeci și cinci de grame de apă, obții douăzeci și două. Dacă ai un pahar de whisky cu fund dublu, scoți în jur de douăzeci și opt de măsuri. Aici, o sticlă de gin costă doar doi dolari la vânzarea cu amănuntul și în jur de un dolar șaizeci la en gros. Tu iei optzeci și cinci de cenți pentru un Martini și un dolar șaizeci pentru două. Același preț ca pentru o sticlă întreagă de gin. Cu cele douăzeci și opt de măsuri ale tale, tot îți mai rămân douăzeci și șase. Douăzeci și unu de dolari este un profit bun pentru o sticlă de gin. Dacă scazi un dolar pentru măsline și picătura de vermut, tot îți rămân în buzunar douăzeci de dolari. Mi se pare un profit mult prea mare. Dacă m-aș deranja să duc acest Martini la șefii tăi și apoi la Comisia pentru Protecția Turistului, ai avea necazuri. Așa că fii așa de bun și pregătește-mi două

Martini mari, seci, fără măsline, cu niște felii de lămâie separat. De acord? Bine, atunci suntem din nou prieteni.

Fața barmanului oglindise diverse stări: indignare, respect, vinovăție și teamă. După această mustrare, adună ce mai rămăsese din demnitatea sa profesională și pocni din degete către chelner, să ia paharele.

— Sigur, cum doriți. Dar aici primim multe comenzi și majoritatea clienților nu se plâng.

— Se vede că nu ai experiență, zise Leiter. Un barman bun ar trebui să deosebească un adevărat băutor de un turist ocazional, care vrea doar să fie văzut în barul tău frumos.

— Da, domnule.

Barmanul se retrase, păstrându-și demnitatea lui de negru.

— Ai dat cifrele exact, Felix? îl întrebă Bond. Am știut întotdeauna că barmanii botează băuturile, dar nu mă gândeam că o fac la asemenea nivel.

— Tinere, de când m-am angajat la Pinkerton, am putut să-mi fac o idee. Înșelătoria care se practică în hoteluri și restaurante este mai păcătoasă decât toate păcatele lumii. Oricine poartă smoking înainte de șapte seara este un crocodil și, dacă nu a mușcat bine din portofelul tău, fii sigur că o să te muște de ureche. Același lucru este valabil și pentru restul activităților de prestări servicii, chiar dacă smokingul nu este obligatoriu. Uneori simt că înnebunesc că trebuie să mănânc și să beau toate porcăriile care costă exorbitant. Gândește-te la prânzul nenorocit de astăzi. Șase, șapte dolari, cu un adaos de cincisprezece la sută pentru ceea ce se cheamă serviciu. Pe urmă, chelnerul mai adaugă cincizeci de cenți pentru că a adus mâncarea cu liftul.

Leiter își trecu mâna furios prin smocul de păr.

— Dar, haide să nu mai discutăm despre asta. Îmi vine să omor pe cineva când mă gândesc la așa ceva.

Veniră băuturile. Erau excelente. Leiter se mai calmă și comandă încă un rând.

— Și acum să găsim alt motiv de supărare. Cred că nu m-am obișnuit să lucrez din nou pentru guvern, să văd cum banii contribuabililor se duc pe apa sâmbetei în această acțiune fără rost. Uite ce este, James, nu spun că întreaga operațiune este o aiureală, dar mă deranjează că stăm în această groapă de nisip ca niște proști, în timp ce alții primesc misiuni interesante – sau,

cel puțin plauzibile. Ca să-ți spun adevărul, m-am simțit ca un caraghios azi după-amiază când am dat târcoale iahtului acestui tip cu jucăria mea Geiger.

Se uită pătrunzător la Bond.

— Nu ți se pare că nu mai suntem de asemenea lucruri? Când este război, mai merge, dar pare o copilărie pe timp de pace.

— Sigur că înțeleg ce vrei să spui, Felix, îi răspunse Bond pe un ton șovăitor. Poate că noi, cei din Anglia, nu ne-am simțit la fel de siguri ca voi, în America. Se pare că războiul nu s-a încheiat încă pentru noi – Berlin, Cipru, Kenya, Suez, ca să nu mai vorbim de SMERȘ, cu care am avut de furcă. Și acum afacerea asta afurisită. Poate că o iau prea în serios, dar se petrece ceva necurat. Am verificat problema combustibilului și este clar că Largo ne-a mințit.

Bond îi povesti ce aflase de la poliție.

— Cred că astă seară trebuie să văd despre ce este vorba. Îți dai seama că nu mai avem decât șaptezeci de ore? Dacă găsesc ceva, îți sugerez ca mâine să luăm un avion mic și să cercetăm cât de mult putem din această zonă. Avionul acela este prea mare ca să fie ascuns chiar și sub apă. Mai ai permis de pilot?

— Da, sigur.

Leiter ridică din umeri.

— O să merg cu tine, evident. Dacă găsim ceva, poate că semnalul primit azi dimineață n-o să pară atât de stupid, până la urmă.

Deci asta îi stricase bună dispoziția lui Leiter!

— Care semnal? se interesă Bond.

Leiter trase o dușcă și se uită posomorât în pahar.

— După părerea mea, factorii de decizie de la Pentagon se agită prea mult. Dar hârtiile pe care ți le-am fluturat erau o circulară către toți oamenii noștri care se ocupă de această misiune. Am fost informați că forțele navale și aeriene sunt pregătite să acorde ajutor CIA la nevoie. Îți dai seama!

Leiter se uită furios la Bond.

— Gândește-te numai cât combustibil și câți oameni sunt irosiți în întreaga lume, pentru a ține toate aceste unități în stare de alertă! Și, spre exemplu, știi ce mi s-a alocat ca forță de intervenție?

Americanul râse în bătaie de joc.

— Jumătate de escadron de bombardiere Super Sabre de la Pensacola și…

Îl împunse pe Bond cu degetul.

— … *Manta*! Da, *Manta*! Cel mai modern submarin atomic al nostru!

Când văzu că Bond zâmbește amuzat de vehemența lui, se mai domoli.

— Nu este chiar o tâmpenie, așa cum pare. Aceste Sabre depun oricum o activitate permanentă de depistare a submarinelor. Au misiuni la adâncime. Trebuie să fie în stare de alertă. Iar *Manta* se află, întâmplător, într-un fel de croazieră de instruire în zonă. Probabil că se pregătește să ajungă la Polul Sud sau în cine știe ce altă misiune promoțională, pentru a fi bine cotat în estimările flotei. Gândește-te și tu! Toate aceste echipamente de milioane de dolari se pun imediat în stare de alertă la un simplu telefon al lui Ensign Leiter, care le comandă din camera 201 a hotelului Royal Bahamian! Nu este rău deloc!

Bond ridică din umeri.

— Mi se pare că președintele tău ia problema mai în serios decât omul lui de la Nassau. Presupun că șefii noștri s-au consultat. Oricum, nu strică să avem de partea noastră forțe serioase, în caz că Nassau Casino va fi ținta numărul unu. Apropo, ce părere au oamenii voștri despre aceste ținte? Aveți ceva în această parte a lumii care să se potrivească în vreun fel cu scrisoarea de la SPECTRE? Noi nu avem decât baza de rachete de la North-West Cay în capătul estic al Grand Bahamas. Se află la vreo două sute cincizeci de kilometri nord de aici. Se pare că echipamentele și prototipurile pe care noi și oamenii noștri le avem aici valorează pe puțin o sută de milioane de lire sterline.

— Singurele ținte posibile care mi s-au dat sunt Cape Canaveral, baza navală de la Pensacola și, dacă acțiunea va avea loc într-adevăr în această zonă, Miami poate fi ținta numărul doi, cu Tampa ca punct de interes. SPECTRE a folosit cuvintele „o proprietate care aparține puterilor vestice”. Cred că se referă la un fel de instalație – ceva asemănător minelor de uraniu din Congo, de exemplu. Dar o bază de rachete s-ar potrivi perfect. Dacă ar trebui să luăm în serios acest lucru aș opta pentru Canaveral, sau locul acesta din Grand Bahamas.

Dar nu înțeleg un lucru. Dacă au bombele astea, cum o să le transporte până la țintă și cum o să le declanșeze?

— Un submarin ar putea s-o facă – ar lansa o bombă din largul coastei. Ar putea folosi chiar o barcă. Se pare că nu este o problemă să le faci să explodeze, dacă au recuperat din avion toate părțile lor componente. Nu trebuie decât să introduci un anumit fel de detonator în locul corespunzător, între TNT și plutoniu, să-l fixezi și să programezi un ceas care să-ți dea timp să te îndepărtezi o sută de mile.

Bond adăugă pe un ton calm.

— Au, probabil, un expert care spune ce trebuie făcut, dar drumul nu ar ridica probleme pentru *Disco,* de exemplu. Ar putea pune bomba la miezul nopții, în largul coastei Grand Bahamas și ar putea să ancoreze în Palmyra până la micul dejun. Zâmbi. Înțelegi ce vreau să spun? Totul se leagă.

— Prostii, zise Leiter. Trebuie să fii mai convingător, dacă vrei să-mi ridici tensiunea. În orice caz, haide să plecăm dracului de aici, să mâncăm niște ouă cu șuncă într-un restaurant din Bay Street. O să ne coste douăzeci de dolari, plus remiza, dar *Manta* consumă probabil suma aceasta ori de câte ori își învârte șuruburile până la capăt. Pe urmă, ne vom duce la Casino, să vedem dacă domnul Fuchs, sau signor Pontecorvo stau lângă Largo, la masa de black jack.

CAPITOLUL XV

EROU DE MUCAVA

Cazinoul Nassau era singurul cazinou britanic legal din întreaga lume. Nimeni nu putea spune cum se justifica acest lucru față de legile Commonwealthului. Este concesionat în fiecare an unei asociații canadiene de jocuri de noroc. Profiturile lor în sezonul de iarnă sunt estimate în medie la o sută de mii de dolari. Nu se joacă decât ruletă, cu două zerouri în loc de unul, ceea ce mărește profitul băncii de la 3,6-le european, la un superb 5,4; black jack sau 21, la care banca câștigă între șase și șapte la sută; și o singură masă pentru *chemin de fer,* care aduce un modest cinci la sută. Operațiunea funcționează ca un club, într-o frumoasă casă particulară din West Bay Street, dotată cu sală de dans și supeu, o orchestră de jazz cu trei membri care cântă șlagăre vechi și un bar. Este un local elegant, bine condus, care merită profitul pe care-l scoate.

Guvernatorul le-a dat legitimații de membru lui Bond și Leiter. După ce au băut o cafea și un whisky cu gheață la bar, s-au despărțit și s-au dus la mese.

Largo juca *chemin de fer.* Avea un teanc gros de dolari de câte o sută în fața lui și câteva hârtii mari de câte o mie de dolari. Domino Vitali stătea în spatele lui. Fuma țigară de la țigară și urmărea jocul. Bond se uita de la distanță. Largo juca expansiv, era în formă. Câștiga constant, fără să-și piardă însă bunele maniere, iar oamenii glumeau cu el și-i aplaudau succesul. Era evident unul dintre favoriții cazinoului. Domino, îmbrăcată în negru, cu un decolteu pătrat și un diamant mare prins la gât cu un lanț subțire, părea plictisită. Femeia din dreapta lui Largo, după ce jucase de trei ori împotriva lui și pierduse, se ridică de la masă. Bond străbătu repede încăperea și se așeză în locul ei. Banca avea opt sute de dolari – asta datorită lui Largo.

Este bine pentru bancher, când a trecut de a treia mână. Înseamnă, în general, că banca va rezista. Bond știa foarte bine acest lucru. Și mai știa că toți banii lui nu depășeau o mie de

dolari. Dar faptul că toată lumea era atât de impresionată de norocul lui Largo, îl făcea îndrăzneț. Și, la urma urmei, o masă de joc nu are memorie. Nu există noroc, își spuse el și intră în joc.

— Bunul meu prieten Bond, spuse Largo, întinzând mâna. Acum vor veni banii adevărați. Poate ar trebui să renunț. Englezii știu să joace când este vorba de trenuri. Dar, zise el, numai zâmbete, dacă tot trebuie să pierd, prefer s-o fac în fața domnului Bond.

Mâna mare, maronie lovi ușor masa. Largo întinse o carte spre Bond și își luă și el una. Apoi mai trase încă două, pentru fiecare dintre ei. Bond alese prima carte și o întoarse în mijlocul mesei. Era un nouă de caro. Bond îi aruncă o privire piezișă lui Largo.

— Există întotdeauna un bun început – atât de bun, încât o să întorc și cea de-a doua carte.

O întoarse în aer și o lăsă să cadă în aer. Era un glorios zece de pică. Dacă cele două cărți ale lui Largo nu însumau nouă sau nouăsprezece, Bond câștigase.

Largo râse apăsat.

— Mă pui la încercare, zise el vesel.

Își aruncă toate cărțile. Avea un opt de cupă și un rege de treflă. Largo pierduse la mică diferența. Acesta era cel mai crud mod de a pierde.

— Cineva trebuie să fie al doilea, zise el râzând copios. Ce v-am spus eu? Englezii sunt extraordinari!

Crupierul împinse jetoanele spre Bond, care le puse unele peste altele. Făcu semn spre mormanul din fața lui Largo.

— Se pare că și italienii. Doar v-am spus azi după-amiază că ar fi trebuit să ne asociem.

Largo râse încântat.

— Să mai încercăm o dată. Pune tot ce ai câștigat și eu voi juca împreună cu domnul Snow din dreapta mea. Nu este așa, domnule Snow?

Domnul Snow, european după aspect, unul dintre acționari, din câte își amintea Bond, aprobă. Bond puse cei opt sute de dolari, iar cei doi puseră câte patru sute. Bond câștigă din nou, de data aceasta cu un șase contra unui cinci – din nou o diferență de numai un punct.

Largo clătină din cap cu tristețe.

— Acum chiar că ne-a dat o lecție. Domnule Snow, va trebui să continuați de unul singur. Acest domn Bond m-a copleșit, cedez.

Acum, Largo zâmbea doar cu jumătate de gură. Domnul Snow puse la bătaie o mie șase sute de dolari, pentru a acoperi miza lui Bond. „Am scos o mie șase sute de dolari din două jocuri”, se gândi Bond. „Ar fi nostim să sparg banca”. Așa că își retrase miza și spuse:

— *La main passe.*

Cuvintele lui stârniră comentarii aprinse, iar Largo zise pe un ton dramatic:

— Nu-mi face asta! Nu-mi spune că o să spargi banca la următoarea mână! Dacă se întâmplă asta, mă împușc. Bine, o să cumpăr banca domnului Bond și vom mai vedea.

Aruncă pe masă niște jetoane în valoare de o mie șase sute de dolari.

Iar Bond își auzi propriul glas spunând „banco!” Juca împotriva propriilor sale bănci – sugerându-i lui Largo că îl învinsese de două ori și că îl va învinge din nou, inevitabil!

Largo se întoarse spre Bond. Zâmbea numai cu gura. Îngustase ochii și se uita la Bond prudent și curios.

— Mă vânezi, dragul meu, mă urmărești. Ce este asta? O *vendetta*?

„Voi vedea dacă o asociație de cuvinte îi spune ceva”, se gândi Bond.

— Când am venit la masa aceasta, am văzut un spectru, zise el.

Pronunțase cuvântul indiferent, fără nicio aluzie sau dublu înțeles.

Zâmbetul dispăru de pe fața lui Largo, ca și când l-ar fi plesnit cineva. Își reveni repede, dar acum era încordat și ochii deveniseră duri și atenți. Își scosese limba și își atinsese buzele.

— Serios? Ce vrei să spui?

— Mă refeream la spectrul înfrângerii, îi răspunse Bond. M-am gândit că ți s-a terminat norocul. Poate că m-am înșelat.

Făcu semn spre masă.

— Să vedem!

Cei de la masă amuțiseră. Jucătorii și spectatorii simțeau tensiunea dintre cei doi. Intervenise deodată o dușmănie, acolo

unde înainte fuseseră doar glume. Englezul aruncase mănușa. Fata să fie de vină? Probabil. Mulțimea își lingea buzele.

Largo râse. Redevenise zgomotos și încerca să braveze.

— Aha!

Își reluase tonul vesel.

— Prietenul meu vrea să dezlege cărțile. Acolo de unde vin eu, așa facem.

Ridică mâna cu pumnul strâns și doar degetul arătător și cel mic întinse sub formă de furculiță și o mișcă de câteva ori spre fața lui Bond, ca o lovitură de șarpe. Pentru cei din jur era un gest teatral, dar Bond, prins în aura puternică a magnetismului animal al omului, simți mânia și dușmănia acestui act mafiot.

Agentul râse bine dispus.

— Pe mine m-ați vrăjit, dar ce s-a întâmplat cu cărțile? Să vedem ce face spectrul dumneavoastră împotriva spectrului meu!

Largo se arătă din nou nedumerit. De ce folosise din nou acest cuvânt? Întinse mâna spre cărți.

— Gata, prietene, urmează a treia mină!

Trase repede patru cărți. Cei de la masă amuțiseră. Bond se uită la perechea din mâna lui. Avea cinci puncte în total – un zece de treflă și un cinci de cupă. Cinci este un număr marginal. Avea de ales: trăgea sau nu. Bond puse cărțile cu fața în jos, pe masă.

— Nu vreau nicio carte, mulțumesc, zise el cu privirea încrezătoare a unui om care avea un șase sau un șapte.

Largo se încruntă, în timp ce încerca să citească fața lui Bond. Întoarse cărțile și le răsfiră în mijlocul mesei cu un gest de dezgust. Și el avea un total de cinci. Ce să facă? Să tragă sau nu? Se uită din nou la zâmbetul tăcut, încrezător de pe fața lui Bond – și trase. Era un nouă, nouă de pică. Trăgând altă carte în loc să rămână cu cele cinci puncte și să-l egaleze pe Bond, trăsese și acum avea un patru, în loc de cinciul lui Bond.

Agentul întoarse calm cărțile sale.

— Din păcate, ați fermecat cărțile, dar nu și pe mine.

Se stârniseră comentarii în jurul mesei:

— Italianul ar fi trebuit să rămână cu cele cinci puncte…

— Eu trag întotdeauna un cinci.

— Eu nu trag niciodată.

— A fost ghinion.

— A jucat prost.

Largo făcu un efort să-și păstreze zâmbetul, dar nu reuși. Zâmbetul forțat își pierdu sarcasmul și pumnii încleștați se relaxară. Inspiră adânc și întinse mâna spre Bond. Acesta o luă și-și îndoi degetul mare în palmă, ca nu cumva Largo să-i strivească oasele în palma lui uriașă. Dar nu fu decât o strângere fermă, atâta tot.

— Acum trebuie să aștept să se adune banii. Mi-ai luat ce am câștigat. Am avut o seară grea, tocmai când voiam s-o duc pe nepoata mea să bem ceva și să dansăm.

Se întoarse spre Domino.

— Draga mea, nu cred că l-ai cunoscut pe domnul Bond decât la telefon. Mă tem că mi-a stricat planurile. Trebuie să găsești pe altcineva să te însoțească.

— Bună seara, spuse Bond. Nu ne-am cunoscut azi-dimineață la tutungerie?

Fata se încruntă și spuse indiferentă:

— Da? Posibil. Nu am memoria figurilor.

— Aș putea să vă invit să bem ceva? Acum, datorită generozității domnului Largo, îmi pot permite chiar și o băutură Nassau. Aici am terminat. Nu poate dura la nesfârșit. Nu trebuie să-mi forțez norocul.

Fata se ridică și spuse destul de nepoliticos.

— Da, dacă nu aveți ceva mai bun de făcut.

Apoi se întoarse spre Largo:

— Emilio, poate dacă îl iau pe domnul Bond, o să-ți revină norocul. Mă găsești în salonul de supeuri. O să mănânc caviar și o să beau șampanie. Trebuie să încercăm să recuperăm cât mai mult din fondurile tale.

Largo râse. Îi revenise buna dispoziție.

— Vezi, domnule Bond, zise el. Ai ieșit din tigaie în plin foc. În mâinile lui Domino nu îți va fi la fel de bine ca într-ale mele. Ne vedem mai târziu, dragul meu. Trebuie să mă întorc la minele de sare, din cauza ta.

— Vă mulțumesc pentru joc, îi spuse Bond. Voi comanda șampanie și caviar pentru trei persoane. Spectrul meu merită, de asemenea, o recompensă. Întrebându-se din nou dacă umbra care sclipise în ochii lui Largo însemna mai mult decât superstiția italianului, se ridică și o urmă pe fată, printre mesele aglomerate din salonul de supeu.

Domino se îndreptă spre o masă retrasă din colțul îndepărtat al încăperii. Bond, care mergea în spatele ei, observă că șchiopăta imperceptibil. I se păru duios, o dulceață copilărească, dincolo de autoritatea și atracția sexuală a unei femei căreia fusese înclinat să-i acorde cel mai înalt, dar cel mai dur titlu francez – *courtisanne de marque,* o curtezană de marcă.

După ce fură serviți cu Clicquot rosé și caviar Beluga de cincizeci de dolari – dacă ar fi comandat mai puțin, ar fi însemnat să guste doar o linguriță, îi explicase Bond – o întrebă de ce șchiopăta.

— Te-ai lovit astăzi, când ai înotat?

Fata îl privi grav.

— Nu, am un picior cu doi centimetri și jumătate mai scurt decât celălalt Te deranjează?

— Nu, este drăgălaș. Îți dă o alură copilărească.

— În loc să par o dură femeie întreținută, nu-i așa?

Ochii îl priviră provocator.

— Asta te consideri?

— Este evident, nu? Oricum, asta este părerea tuturor din Nassau.

Îl privi direct în ochi, ca și când l-ar fi implorat.

— Nu mi-a spus nimeni așa ceva și, oricum, îmi fac propria părere în privința bărbaților și femeilor. Ce contează ce cred ceilalți? Animalele nu se consultă între ele când este vorba de alte animale. Se uită, adulmecă și simt. În iubire și ură, în toate sentimentele intermediare, sunt singurele teste care contează. Doar oamenii sunt nesiguri de propriile lor instincte. Vor să se asigure, așa că întreabă pe alții dacă le place sau nu o anumită persoană. Și, pentru că oamenilor le plac veștile proaste, obțin aproape întotdeauna un răspuns negativ – sau, cel puțin, unul calificat. Vrei să știi ce cred despre tine?

Zâmbi.

— Fiecărei femei îi place să audă despre ea însăși. Poți să-mi spui, dar fii sincer, altfel n-o să te mai ascult.

— Cred că ești o fată tânără, mai tânără decât vrei să pari și decât te îmbraci. Cred că ai primit o educație aleasă, de covor roșu, aș spune, și apoi covorul roșu ți s-a tras brusc de sub picioare și ai fost aruncată mai mult sau mai puțin în stradă. Așa că te-ai ridicat și ai început să-ți croiești drum îndărăt, spre covorul roșu cu care ai fost obișnuită. Ai fost, probabil,

nemiloasă. Trebuia să fii. Nu dispuneai decât de arme feminine și te-ai folosit de ele, probabil, destul de calculat. Presupun că ți-ai folosit și trupul. Era o comoară minunată. Dar folosindu-l pentru a obține ceea ce vrei, a trebuit să dai la o parte sensibilitățile. Nu cred că ar trebui să sapi prea adânc ca să dai de ele. Nu s-au atrofiat, în mod sigur. Și-au pierdut doar glasul, pentru că nu le-ai mai ascultat. Nu-ți permiteai luxul să le asculți, dacă voiai să te întorci pe acel covor roșu și să obții lucrurile dorite. Iar acum le-ai obținut.

Bond atinse mâna așezată pe bancheta dintre ei.

— Și probabil că te-ai săturat de ele. Râse. Nu trebuie să devin prea serios. Nu în privința unor lucruri minore. Știi totul despre ele dar vreau să-ți spun, așa pentru tine, că ești frumoasă, sexy, provocatoare, independentă, plină de voință, iute la mânie și crudă.

Îl privi gânditoare.

— Nu ai spus nimic foarte inteligent. Majoritatea lucrurilor le știi de la mine. Te pricepi la italience. Dar de ce ai afirmat că sunt crudă?

— Dacă aș fi jucat și aș fi pierdut ca Largo și femeia mea ar fi stat lângă mine să mă privească, fără să-mi spună niciun cuvânt de încurajare sau alinare, aș fi tras concluzia că este crudă. Bărbaților nu le place să se facă de râs în fața femeilor lor.

Fata îi răspunse nerăbdătoare:

— Am stat prea des să-l văd cum face pe grozavul. Recunosc că am vrut să câștigi. Nu ai menționat unica mea virtute: sinceritatea! Iubesc și urăsc cu intensitate. În prezent, eu și Emilio suntem la jumătatea drumului. Am fost iubiți, iar acum suntem buni prieteni care se înțeleg unul pe celălalt. Când ți-am spus că este tutorele meu, te-am mințit. Mă întreține. Sunt o pasăre într-o colivie de aur. M-am săturat de colivia mea și de târgul încheiat.

Se uită defensiv la Bond.

— Da, este o cruzime pentru Emilio, dar este și ceva omenesc. Poți cumpăra exteriorul corpului, dar nu și interiorul – ceea ce oamenii numesc inima și sufletul. Emilio știe asta, oricum. Se folosește de femei, nu le iubește. A avut cu miile. Știe foarte bine cum stăm amândoi. Este un om realist. Dar îmi vine din ce în ce în ce mai greu să-mi respect obligațiile – să cânt pentru cina mea, ca să-i zicem așa.

Se opri brusc și apoi îi spuse:

— Mai dă-mi niște șampanie. Toată această discuție prostească mi-a făcut sete. Aș vrea un pachet de Players – râse ea – te rog, așa cum se spune în reclame. M-am săturat să fumez fum. Am nevoie de Eroul meu.

Bond cumpără un pachet și o întrebă:

— Ce ai vrut să spui cu eroul?

Se schimbase complet. Îi dispăruseră amărăciunea și încordarea zugrăvite pe față. Se înmuiase. Devenise deodată o fată obișnuită, ieșită seara la o întâlnire.

— Nu știi de singura mea iubire adevărată. Bărbatul visurilor mele. Marinarul de pe pachetul de Players. Nu te-ai gândit niciodată le el cum mă gândesc eu.

Se apropie de el pe banchetă și-i băgă pachetul sub ochi.

— Nu înțelegi povestea de dragoste a acestei minunate poze – una dintre marile capodopere ale lumii. Acest bărbat, îi arăta ea, a fost primul cu care am păcătuit vreodată. L-am dus în pădure, l-am iubit în dormitor, mi-am cheltuit cu el aproape toți banii de buzunar. În schimb, el mi-a arătat ce este lumea cea mare, dincolo de colegiul de fete Cheltenham. M-a crescut. Datorită lui știam să vorbesc cu băieții de vârsta mea. Mi-a ținut companie când mă simțeam singură și mă temeam de tinerețea mea. M-a încurajat, m-a învățat să fiu sigură pe mine. Te-ai gândit vreodată ce povești de dragoste ascunde aceasta fotografie? Nu vezi nimic, deși, în realitate, întruchipează întreaga Anglie! O să-ți spun povestea Eroului, așa cum scrie pe șapca lui. La început, era un tânăr neexperimentat, pe care îl luau toți peste picior pe vasul acela. I se dădeau biscuiți cu gărgărițe, era tăiat cu pești-spadă, lovit cu capete de frânghie și pus să urce pe cel mai înalt catarg, unde flutura steagul. Dar a perseverat. Și-a lăsat mustață. Era blond și poate chiar prea drăguț, chicoti ea. Probabil că a trebuit să lupte, ca să-și păstreze virtutea, sau cum o numesc bărbații, printre brutele acelea. Dar se citește pe fața lui – dunga de concentrare dintre ochi – că nu se lăsa.

Se opri și sorbi din șampanie. I se adânciseră gropițele în obraji.

— Mă asculți? Nu te plictisește să-ți povestesc despre eroul meu?

— Nu, sunt gelos, atâta tot. Continuă.

— Așa că s-a dus în toată lumea – în India, China, Japonia, America. A avut multe fete, s-a luptat cu cuțitul și cu pumnii. Scria regulat acasă – mamei lui și unei surori căsătorite, care locuia la Dover. Ele voiau să vină acasă, să cunoască o fată drăguță și să se însoare. Dar el nu voia. Se păstra pentru fata din vis, care arăta cam ca mine. Pe urmă, râse ea, au apărut primele vase cu abur și a fost transferat pe o navă de război. Devenise deja șeful aprovizionării, era un om foarte important. Punea bani de-o parte din salariu și, în loc să se bată sau să se încurce cu fete, și-a lăsat barbă, ca să pară mai bătrân și mai important. Pe urmă, s-a apucat să-și facă portretul cu un ac și ațe colorate. Se vede cât de bine a reușit – primul lui vas comercial și ultima navă de război, cu un colac în loc de ramă. A terminat portretul doar când s-a hotărât să plece din marină. Nu prea îi plăceau vasele cu abur. A plecat când era în plină putere, nu? A rămas fără fir de aur și nu a putut să termine funia din jurul colacului. Se vede aici, în dreapta, unde funia intersectează linia albastră. S-a întors acasă, într-o frumoasă seară aurită, după o viață minunată petrecută în marină și a fost atât de trist, frumos și romantic, încât a hotărât să imortalizeze acea seară în alt tablou. Din economii, și-a cumpărat o cârciumă la Bristol… Lucra la goblen dimineața, înainte să se deschidă cârciuma și nu s-a lăsat până nu a terminat. Aici se vede vasul care l-a adus acasă din Suez, cu sacul plin de mătăsuri, scoici de mare și suveniruri sculptate în lemn. Acesta este farul Needles, care-l îndruma spre port în acea seară frumoasă și calmă.

Fata se încruntă.

— Nu-mi place pălăria pe care o poartă în loc de șapcă și mi-ar fi plăcut să scrie „HMS” în loc de „*erou*”, dar ar fi ieșit strâmb și nu i-ar fi încăput. Oricum, trebuie să recunoști că este un portret foarte romantic. L-am decupat din primul meu pachet când am fumat o țigară la toaletă și mi s-a făcut rău și l-am păstrat până s-a făcut ferfeniță. Pe urmă, am decupat altul, nou. L-am purtat cu mine peste tot, până când lucrurile au început să meargă prost și a trebuit să mă întorc în Italia. Pe urmă, nu mi-am mai putut permite să cumpăr Players. Sunt prea scumpe în Italia și a trebuit să fumez Nazionales.

Bond voia s-o facă să continue.

— Dar ce s-a întâmplat cu portretele eroului? Cum au dat de ele producătorii țigărilor?

— Într-o zi, un tip cu joben și frac a intrat în cârciuma eroului cu doi băieței. Uite – întoarse pachetul – aceștia sunt „John Player & Sons”. Se spune că succesorii lor au preluat afacerea. Aveau una dintre primele mașini care apăruseră, un Rolls-Royce. Se stricase în fața cârciumii eroului. Cel cu jobenul nu a băut, bineînțeles – negustorii respectabili care trăiau lângă Bristol nu beau. A cerut o bere și pâine cu brânză, în timp ce șoferul lui a reparat mașina. Eroul i-a servit. Domnul John Player și băieții au remarcat și au admirat cele două goblenuri frumoase care atârnau pe peretele localului. Domnul Player era în industria tutunului și țigărilor care de-abia fuseseră inventate. Voia să se ocupe de producerea lor. Dar nu știa ce nume să le dea, sau ce imagine să pună pe pachet. Și, deodată, i-a venit o idee minunată. Când s-a întors la fabrică, a discutat cu directorul său, care a venit la cârciumă, a întâlnit eroul și i-a oferit o sută de lire sterline pentru a permite ca cele două goblenuri să fie reproduse pe pachetul de țigări. Eroul nu a avut nimic împotrivă și, oricum, îi trebuiau exact o sută de lire sterline ca să se însoare.

Se opri. Privea în gol.

— Era o femeie drăguță, de numai treizeci de ani. O bună bucătăreasă. Trupul ei tânăr i-a ținut patul cald până când a murit, mulți ani mai târziu. I-a făcut doi copii, un băiat și o fată. Băiatul s-a înrolat în marină, la fel ca tatăl lui. Domnul Player a vrut ca eroul încadrat de colac să apară pe o față a pachetului și seara cea frumoasă pe cealaltă. Dar directorul i-a explicat că nu va mai rămâne loc pentru toate acestea – întoarse pachetul – cu „tutun proaspăt și răcoros, tăiat scurt” și pentru această extraordinară emblemă comercială care reprezintă o casă de păpuși înotând în cremă de ciocolată, sub care scrie Castelul Nottingham. Atunci, domnul Player a spus:

„Bine, o să le punem una deasupra celeilalte.” Și chiar așa a făcut. S-a potrivit foarte bine, nu-i așa? Deși cred că eroul a fost cam supărat că au eliminat sirena.

— Sirena?

— Da. Sub colțul de jos al colacului, acolo unde se afundă în mare, eroul pusese o mică sirenă care își pieptăna părul cu o mână, iar cu cealaltă îi făcea semn să vină acasă. Era femeia pe care o va găsi și cu care se va căsători. Dar se vede că nu era loc și, oricum, i se vedeau sânii, iar domnul Player era un quaker

convins și nu putea accepta așa ceva. Dar, până la urmă, s-a recompensat față de erou.

— Cum?

— Țigările au avut mare succes datorită imaginilor. Oamenii și-au spus că un produs care arată atât de frumos pe dinafară, trebuie să fie bun. Domnul Player a făcut avere și urmașii lui la fel, probabil. Când eroul a îmbătrânit și nu a mai avut mult de trăit, domnul Player a pus un artist, pe cel mai bun, să facă o copie a portretului încadrat de colac. Era același, numai că era alb-negru și Eroul apărea mult mai bătrân. Eroului i s-a promis că această imagine va apărea de asemenea pe pachetele de țigări, numai că pe dinăuntru. Uite.

Scoase cartonul.

— Vezi ce bătrân arată? Și încă ceva. Dacă te uiți atent, observi că steagurile celor două vase flutură la jumătatea catargului. A fost drăguț din partea domnului Player să-i ceară artistului acest lucru. Însemna că primul și ultimul vas al eroului își aminteau de el. Domnul Player și cei doi fii ai săi au venit și i-au prezentat portretul chiar înainte să moară. Cred că i-a înseninat ultimele clipe, nu?

— Mai mult ca sigur. Domnul Player a fost probabil un om foarte înțelept.

Fata se întorcea încet din lumea ei de vis. Reluă conversația pe un ton mai ferm.

— Oricum, îți mulțumesc că ai ascultat povestea. Știu că nu este decât un basm, dar copiii sunt proști. Le place să aibă ceva pe care să-l țină sub pernă până când se maturizează – o păpușă de cârpe sau o jucărioară. Știu că și băieții sunt la fel. Fratele meu a ținut o bucată de metal dăruită de doica lui, până la nouăsprezece ani. Pe urmă a pierdut-o. Nu o să uit niciodată ce scandal a făcut, deși atunci era pilot în plin război. Spunea că îi poartă noroc.

Ridică din umeri. Când vorbi din nou, se simți sarcasmul din glasul ei.

— Nu ar fi trebuit să-și facă griji. S-a descurcat foarte bine. Era mult mai mare ca mine, dar l-am adorat. Îl ador și acum. Fetelor le plac întotdeauna escrocii, mai ales dacă le sunt frați. S-a descurcat atât de bine, încât ar fi putut să mă ajute, dar nu a făcut-o. A spus că fiecare trebuie să se descurce singur în viață și că bunicul lui fusese un bandit atât de celebru în

Dolomiti, încât avea cel mai frumos mormânt din toată familia Petacchi în cimitirul de la Bolzano. Fratele meu susține că va avea unul și mai frumos, făcând bani în același mod.

Bond ținea țigara ferm în mână. Trase din ea și eliberă fumul într-un șuierat prelung.

— Înseamnă că numele tău de familie este Petacchi, nu?

— Da, Vitali este doar un nume de scenă. Suna mai bine, așa că l-am schimbat. Nimeni nu-l cunoaște pe celălalt. Aproape că l-am uitat și eu. Îmi spun Vitali de când m-am întors în Italia. Am vrut să schimb totul.

— Ce s-a întâmplat cu fratele tău? Ce prenume are?

— Giuseppe. A greșit în multe privințe, dar a fost un pilot extraordinar. Ultima oară când am auzit de el, primise o funcție înaltă la Paris. Poate o să-l potolească. Mă rog în fiecare noapte să se liniștească. Este tot ce am. Îl iubesc orice ar fi, înțelegi?

Bond stinse țigara în scrumieră și ceru nota de plată.

— Da, înțeleg.

CAPITOLUL XVI

ARUNCAREA MÂNUȘII

Apa neagră de sub cheiul poliției săruta pilonii ruginiți de fier. În umbrele pe care luna aflată în cel de-al treilea pătrar le arunca deasupra cheiului, polițistul Santos ridică cilindrul lunguieț pe spatele lui Bond și agentul îl prinse de talie, în așa fel încât să nu se încurce cu cel de-al doilea roentgenometru al lui Leiter, cel subacvatic. Își fixă piesa de cauciuc între dinți și reglă valva până la un nivel corespunzător al aerului. Apoi îl opri și scoase cauciucul din gură. Muzica formației din barul de noapte Junkanoo înainta vesel peste apă. Semăna cu un păianjen uriaș, care dansa pe un xilofon.

Santos, un bărbat uriaș, de culoare, era gol, cu excepția costumului de baie. Pectoralii lui erau cât niște farfurii.

— La ce se mă aștept la ora asta? îl întrebă Bond. Este posibil să dau peste vreun pește mare?

Santos zâmbi.

— Cei obișnuiți în zona porturilor. Este posibil să dați și de baracude, chiar și de un rechin, dar au lenevit. S-au ghiftuit cu resturile menajere deversate de canalizare. N-o să vă facă necazuri, dacă nu sângerați. Pe fundul apei veți găsi târâtoarele nopții – homari, crabi – dar mai ales alge, bucăți de fier de la epave, sticle și alte gunoaie. Dar apa este limpede și o să vă ajute lumina lunii și cea de pe *Disco.* O să vă ia vreo douăsprezece, cincisprezece minute. Ciudat! Mă uit de-o oră și nu este nimeni de pază nici pe punte, nici în cabină. Iar vântul va ascunde bulele de aer care vor ieși la suprafață. Aș fi putut să vă dau un recirculator de aer, da’ nu-mi plac drăciile alea. Îs prea periculoase.

— Bine, atunci să mergem! Ne vedem într-o jumătate de oră.

Bond pipăi cuțitul prins la centură, își mișcă labele de scafandru și își puse cauciucul în gură. Apoi se întoarse și o porni prin nisipul noroios spre apă. Când ajunse, se aplecă, scuipă în mască să nu se aburească, o șterse și o reglă. Apoi merse mai departe, încet, încercând să-și acomodeze respirația.

La capătul digului, era în apă până la urechi. Se scufundă în liniște și plonjă înainte dând din picioare, cu mâinile lipite de corp.

Noroiul se despica în fața lui și Bond continua să se scufunde până când, la vreo doisprezece metri adâncime, mai avea puțin până la fundul apei. Se uită la cadranul mare, luminos al ceasului său – douăsprezece și zece. Se relaxă și dădu mai încet din picioare.

Prin coama valurilor mici, lumina palidă a lunii sclipea pe fundul cenușiu și gunoaiele – anvelope, cutii de conserve, sticle – aruncau umbre negre. O caracatiță mică simți unda de șoc declanșată de Bond și își schimbă imediat culoarea din maro închis în cenușiu, lipindu-se de gura tamburului în care își făcuse culcuș. Flori de mare, polipi gelatinoși, care cresc noaptea din nisip, se băgară în găurile lor la atingerea umbrei negre a lui Bond. Alte mici vietăți ale nopții pufăiră jeturi subțiri din micii lor vulcani de noroi la trecerea lui Bond și câte un crab singuratic intră la loc în cochilia lui de împrumut. Era ca și când ai fi călătorit într-un peisaj selenar în care creaturi misterioase trăiau vieți de câteva clipe. Bond studia totul atent, ca și când ar fi fost un naturalist subacvatic. Știa că trebuie să-și păstreze calmul în adâncul mării – pentru a-și concentra întreaga atenție asupra oamenilor care trăiau acolo, fără să încerce să sondeze sinistrele ziduri cenușii de ceață, în căutarea unor monștri imaginari.

Nu peste mult timp, începu să înainteze într-un ritm constant. În timp ce mergea mai departe, cu luna în dreapta, își aminti de Domino. Probabil că era sora celui care furase avionul! Probabil nici Largo, dacă era implicat într-adevăr în complot nu știa acest lucru. Atunci cum s-ar explica relația lor? Coincidență? Nu putea fi mai mult. Întreaga ei atitudine părea complet nevinovată. Cu toate acestea era încă o picătură de apă care se aduna în paharul vinovăției lui Largo. Ca să nu mai vorbim de reacția lui, când auzise cuvântul „spectru”. Putea fi pusă pe seama superstiției italiene, dar nu era o explicație sigură. Bond avea groaznicul sentiment că toate acestea se ridicau până în vârful unui aisberg – un munte de câțiva zeci de metri de gheață, sprijinit pe mii de tone de dovezi. Ce să facă? Să raporteze sau nu? Fierbea de nehotărâre. Cum să se exprime? Cum să

informeze serviciul de spionaj, în așa fel încât să-și împărtășească îndoielile? Cât să spună și cât să lase de-o parte?

Antenele extrasenzoriale ale corpului uman, simțurile atavice rămase după viața de junglă de acum milioane de ani se ascut fără să ne dăm seama când omul știe că este în pragul unui pericol. Mintea lui Bond se concentra asupra unui subiect foarte îndepărtat de riscurile sale prezente dar, dincolo de gândurile lui conștiente, simțurile stăteau la pândă împotriva dușmanilor. Deodată, pe neașteptate, un nerv ascuns dădu alarma – pericol! Pericol! Pericol!

Trupul lui Bond se încordă. Puse mâna pe cuțit și întoarse brusc capul spre dreapta – nu la stânga sau în spatele lui. Simțurile îi spuneau să se uite la dreapta.

O baracudă mare, de peste zece kilograme este cel mai temut pește. Crud și neîncrezător este o armă ostilă, de la gura lunguiață, rânjită, prinsă în falca necruțătoare, care se poate deschide ca a unui șarpe cu clopoței într-un unghi de nouăzeci de grade, continuată cu corpul albastru-argintiu și coada solidă care face din acest pește unul dintre primii cinci înotători rapizi ai mărilor. Această baracuda care se deplasa paralel cu Bond, la zece metri în interiorul zidului de ceață cenușie ce se afla la marginea vizibilității, dădea semne periculoase. Dungile late, laterale erau foarte vizibile – semn că se pregătea de vânătoare – iar ochiul de tigru, auriu cu negru se ațintise asupra lui. Gura lunguiață stătea întredeschisă, așa încât lumina lunii sclipea pe cel mai ascuțit șir de dinți din ocean – dinți care nu mușcă din carne, ci smulg o halcă, o înghit și apoi lovesc și sfâșie din nou.

Bond simți un nod în stomac și se crispă de frică. Se uită prudent la ceas. Mai avea încă trei minute până să ajungă la *Disco.* Se întoarse brusc și se repezi cu cuțitul spre peștele cel mare. Uriașa baracudă dădu din coadă de câteva ori și, când Bond își reluă traseul, se întoarse și peștele, continuându-și croaziera indolentă. Îl măsura din priviri, gândindu-se de unde să-l apuce mai întâi – de umăr, de fesă, de picior?

Bond încercă să-și reamintească ce știa despre marele pește de pradă, ce învățase din experiențele anterioare. Prima regulă era să nu intri în panică, să nu te temi. Peștele sesizează frica, așa cum fac câinii și caii. Trebuie să te comporți cât mai liniștit. Nu da semne de șovăire și nu acționa haotic. În adâncul mării agitația, comportamentul necontrolat înseamnă că victima și-a

pierdut stăpânirea de sine și a devenit vulnerabilă. Așa că trebuie să mențiii un ritm. Un pește care se zbate cade pradă oricui. Un crab sau o scoică întoarsă pe dos de un val își expune partea interioară dușmanilor. Un pește care stă într-o rână este un pește mort. Bond își văzu mai departe de drum, încercând să pară indiferent.

Acum peisajul palid, selenar se schimbă. În față apăru o colină de alge moi. Unduia ca o blană deasă în curenții înceți de adâncime. Mișcarea hipnotică îl făcu pe Bond să simtă o ușoară senzație de rău de mare. Printre algele, ca niște mari mingii negre de fotbal erau bureți morți, crescuți din nisip ca niște sfere pufoase – fuseseră singurul produs exportat de Nassau, până când o ciupercă ucisese recolta de bureți la fel de radical cum mixomatoza ucide iepurii. Umbra neagră a lui Bond tulbură câmpul ca o lovitură neîndemânatică de băț. În dreapta umbrei lui, silueta neagră a baracudei înainta într-un ritm constant.

O masă densă de pești mici, argintii apărură în față, încremeniți în loc ca și când ar fi fost îmbuteliați în aspic. Când cele două corpuri paralele se apropiară, aceștia se despărțiră, lăsând două coridoare late pentru cei doi inamici și apoi se apropiară din nou în spatele lor, în falanga pe care o adoptaseră ca formă iluzorie de protecție. Bond urmărea baracuda prin norul de pești. Se deplasa maiestuos, ignorând hrana din jurul ei, la fel cum o vulpe care se strecoară la pui nu bagă în seamă iepurii din crescătorie. Bond își păstră ritmul, transmițând baracudei că era un pește mai mare și mai periculos, așa că nu trebuia să se lase indusă în eroare de carnea lui albă.

Printre iarba unduitoare, ancora neagră părea alt dușman. Lanțul se ridica de pe fundul mării și dispărea în ceață. Bond îl urmă, uitând de baracudă. Era ușurat că ajunsese la țintă și de-abia aștepta să vadă ce o să găsească.

Acum înota foarte încet, uitându-se cum explozia albă a lunii de la suprafață se contractă și se definește. Aruncă o singură privire în jos. Nici urmă de baracudă. Poate că se speriase de ancoră și de lanț. Cala lungă a vasului ieși din ceață și prinse contur. În apă, semăna cu un mare Zeppelin. Mecanismul pliat al pernei de aer arăta nefiresc, ca și când nu ar fi avut ce căuta acolo. Bond rămase în loc o clipă, să-și pregătească echipamentul. În adâncime, spre stânga lui, cele două șuruburi gemene, sclipind în lumina lunii, atârnau suspendate,

nemișcate, deși dădeau impresia că pulsau. Bond se mișca încet spre ele, uitându-se în sus. Își ținu respirația. Da, sub linia de plutire, se vedea trapa lată. Bond o pipăi, ca s-o măsoare. Avea aproape patru metri pătrați și era divizată pe mijloc. Bond se opri pentru o clipă, întrebându-se ce se afla în spatele ușilor închise. Declanșă roentgenometrul și-l lipi de plăcile de oțel. Se uită la cadranul ceasului de la mâna stângă. Tremură, ca să arate că mașinăria funcționa, dar înregistră doar fracțiunea de fond, așa cum îi spusese Leiter. Bond opri aparatul. Era timpul să se întoarcă acasă.

Clinchetul ascuțit de la ureche și impactul dur în umărul stâng se petrecură simultan. Agentul se desprinse de coca vasului. Sub el, acul strălucitor al suliței se pierdu în adâncuri. Bond se răsuci. Bărbatul în costum negru de cauciuc, sclipind ca armura în lumina lunii, pedala furios în apă, în timp ce arunca altă suliță din arma sa cu bioxid de carbon. Englezul se întoarse spre el, bătând apa cu labele de scafandru. Omul îndreptă arma spre el. Bond știa că nu va reuși. Era prea departe. Se opri brusc și plonja în jos, cu capul înainte. Simți mica undă de șoc a exploziei amuțite și ceva îl lovi în picior. Acum! Se repezi cu cuțitul asupra bărbatului. Lama se înfipse. Simți cauciucul negru. Apoi, patul armei îl lovi după ureche și o mână albă încercă să-i smulgă țeava din gură. Bond agită cuțitul. Mâna lui se mișca îngrozitor de încet în apă. Vârful cuțitului sfâșie ceva. Mâna dădu drumul măștii lui de scafandru, dar agentul nu vedea nimic. Patul pistolului îl lovi din nou în cap. Acum apa era plină de o dâră neagră, groasă, care se lipise de sticla măștii lui. Bond se dădu înapoi cu greu, cu mâna pe vizor. În cele din urmă, se limpezi. Fumul negru ieșea din cel care-l atacase, din stomacul lui. Dar arma se ridica din nou, încet, agonizant, ca și când ar fi cântărit o tonă și în capătul țevii se vedea acum sclipirea unei sulițe. Labele de scafandru nu se mai agitau aproape deloc, dar omul se scufunda încet, la nivelul lui Bond. Suspendat în apă, semăna cu una dintre acele figuri de celuloid dintr-un borcan Ptolemy, care se ridică și cad cu grație, sub presiunea capacului de cauciuc al borcanului. Bond nu putea să-și convingă membrele să-l mai asculte. Parcă erau de plumb. Clătină din cap să se limpezească, dar mâinile și labele de scafandru se mișcau semiconștient. Nu putea să le imprime viteză. Acum vedea dinții rânjiți ai celuilalt. Arma era în dreptul capului, al gâtului, al

inimii. Bond își puse mâinile pe piept să se protejeze, în timp ce labele de scafandru se mișcau cu greu sub el, ca niște aripi frânte.

Și apoi, deodată, omul fu aruncat spre Bond, ca și când ar fi fost lovit în spate. Deschise brațele într-un ciudat gest de îmbrățișare, iar arma căzu între ei și dispăru. Un jet de sânge negru se răspândi în mare din spatele bărbatului. Își ridică mâinile, ca și când s-ar fi predat și-și întoarse capul, vrând să vadă cine îi făcuse așa ceva.

La câțiva metri în spatele omului, Bond văzu baracuda. Bucăți negre de cauciuc atârnau din fălcile ei. Se întindea pe toată lungimea ei de peste doi metri, ca o rachetă argintiu cu albastru și avea dinții roșii. Mirosul sângelui în apă declanșase atacul.

Acum ochiul uriaș, ca de tigru îl privea rece pe Bond. Pe urmă se uită la omul care se îneca încet. Scoase niște sunete oribile ca să scape de cauciucul din gură, se întoarse leneș și plonjă spre adâncuri rapid ca un fulger. Lovi omul în umărul drept, cu fălcile larg deschise, îl scutură furioasă, ca un câine cu un șobolan în gură și apoi se dădu la o parte. Bond simți cum i se ridică voma în gât, ca lava topită. Se abținu și, încet ca într-un vis, începu să înoate, îndepărtându-se de oribila scenă.

Bond nu înaintă prea mult când ceva străpunse suprafața în stânga lui și lumina lunii sclipi pe un fel de ou argintiu, care se rotea lent, în timp ce se scufunda. Agentul nu-i dădu importanță dar, după câțiva metri, primi o lovitură puternică în stomac, care-l aruncă într-o parte. Reuși însă să se trezească la realitate și începu să se deplaseze repede prin apă, spre adâncuri. Urmă o succesiune de noi lovituri, dar grenadele urmăreau dâra însângerată de lângă coca vasului și undele de șoc ale exploziei se răriră.

Apăru fundul mării – prietenoasa blană unduioasă, resturile negre ale bureților morți și bancuri de pești mici, care fugeau de explozii, la fel ca Bond. Acum agentul înota din toate puterile. Din clipă în clipă, va apărea alt scafandru. Cu puțin noroc, nu va găsi nicio urmă a vizitei lui Bond și va trage concluzia că sentinela subacvatică fusese ucisă de un rechin sau o baracudă. Era interesant de văzut ce va raporta Largo poliției portuare. Greu de explicat necesitatea unei sentinele subacvatice în cazul unui iaht de vacanță, într-un port pașnic!

Bond înainta printre alge. Îl durea capul. Ridică mâna și simți două vânătăi mari. Pielea părea nevătămată. Dacă n-ar fi fost apa, ca să acționeze ca amortizor, cele două lovituri cu patul armei, l-ar fi doborât. Așa, se simțea doar amețit și când ajunse în capătul porțiunii cu alge, la peisajul alb, selenar, cu micii săi vulcani noroioși, simți că este în pragul nebuniei. Agitația de la marginea câmpului său vizual îl scoase din această stare de semi-transă. Un pește uriaș, baracuda, trecea pe lângă el. Parcă înnebunise. Își mușca coada, răsucindu-se înainte și înapoi ca un șiș, închizând și deschizând gura în spasme. Bond îl urmări din priviri până dispăru în ceața cenușie. Într-un fel, îi părea rău să-l vadă pe acest rege al mării transformat într-un automat hidos. Imaginea avea ceva obscen, ca un boxer care se clatină înainte să se prăbușească. Una dintre explozii îi afectase probabil un centru nervos, distrusese un delicat mecanism de echilibru în creierul peștelui. Nu va dura mult. Un pește de pradă mai mare ca el, de exemplu un rechin, va recepta semnalele, lipsa de simetrie care este adevărată sinucidere în apă. Îl va urmări un timp, până se vor mai potoli spasmele, după care rechinul va trece la atac. Baracuda va reacționa amorțit și acesta va fi sfârșitul – îl va da gata din trei mușcături: mai întâi capul și apoi corpul spasmodic. Rechinul își va continua drumul, păstrând în gura sa resturi pentru peștele-pilot, negru cu galben, cuibărit sub fălcile sale și, poate, pentru paraziții lui, care atacă dinții rechinului în timp ce doarme și fălcile sunt relaxate.

Acum ajunsese la anvelopele cenușii, la sticlele, cutiile de conserve și eșafodajul cheiului. Bond alunecă peste nisip și îngenunche în apele puțin adânci, cu capul în jos, incapabil să mai care cilindrul cu oxigen pe plajă. Era ca un animal istovit, gata să se prăbușească.

CAPITOLUL XVII

CATACOMBA CU OCHI ROȘII

În timp ce se îmbrăca, Bond evita comentariile polițistului Santos. Se pare că se produseseră niște explozii subacvatice, cu erupții la suprafață, la tribordul iahtului. Apăruseră câțiva oameni pe punte și se iscase ceva agitație. Se lăsase o barcă la apă, în partea opusă țărmului. Bond spuse că nu știa absolut nimic. Se lovise la cap de carena vasului. Fusese o prostie. Văzuse ce dorise să vadă și, pe urmă, înotase înapoi. Misiunea se încheiase cu succes și polițistul îi fusese de mare ajutor. Mulțumesc foarte mult și noapte bună. De dimineață, agentul se va duce la comisar.

Englezul merse cu pași măsurați pe strada lăturalnică unde parcase Ford-ul lui Leiter. Ajunse la hotel, îi telefonă lui Leiter și merseră împreună la poliție. Bond povesti ce se întâmplase și ce descoperise. Va face un raport. La Londra era opt dimineața și rămăseseră mai puțin de patruzeci de ore până la ora zero. Toate aceste paie făceau o jumătate de căpiță. Suspiciunile lui clocoteau ca o oală sub presiune. Nu putea să mai stea pe capacul ei.

Leiter îi spuse hotărât:

— Fă exact asta. Voi trimite și eu o copie după raportul tău la CIA, ca să te susțin. Ba, mai mult decât atât, o să telefonez celor de pe *Manta,* s-o aducă dracului aici.

— Serios?

Bond era uimit de această schimbare de atitudine.

— Ce te-a apucat așa, deodată?

— Am fost la Casino și m-am uitat bine la orice mi s-a părut că putea fi acționar sau vânător de comori. Se adunaseră mai ales în grupuri. Încercau să dea tuturor impresia că se distrează – o vacanță însorită și atâta tot. Dar nu prea reușeau. Largo se străduia de unul singur, era vesel și copilăros. Ceilalți semănau cu niște bodyguarzi sau cu restul bandei Torrio, imediat după masacrul din ziua Sfântului Valentin. Nu am mai văzut în viața mea o asemenea bandă de escroci – îmbrăcați în fracuri, cu

trabucuri și șampanie – doar un pahar-două, să-și arate spiritul de Crăciun. Presupun că așa au primit ordin. Dar toți au mirosul acela pe care ajungi să-l simți, după ce lucrezi în spionaj, sau la agenția Pinkerton. Sunt prudenți, reci, au o atitudine degajată, de profesioniști. Niciuna dintre fete nu mi-a spus nimic, până când am dat de un tip cu sprâncene stufoase și cap mare, ca de ou, cu ochelari, care semăna cu un mormon intrat din greșeală într-un bordel. Se uita nervos de jur împrejur și, ori de câte ori i se adresa cineva, se înroșea la față și spunea că este un loc superb și se distrează minunat. M-am apropiat destul de mult ca să-l aud spunându-le același lucru unor persoane diferite. În restul timpului se învârtea neajutorat. Se vedea clar că nu este în mediul lui. Ei bine, fața aceea mi-a spus ceva. Știam că-l mai văzusem undeva. Știi cum este. După ce m-am frământat un timp, m-am dus la recepție și i-am spus vesel unuia dintre cei de acolo că mi s-a părut că am văzut un fost coleg de școală care a emigrat în Europa, dar nu pot să-mi amintesc în ruptul capului cum îl cheamă. Era foarte jenant pentru că, se pare că el mă recunoscuse. Ar putea să mă ajute? A venit cu mine, i-am arătat omul și ne-am întors la recepție. A căutat prin cărțile de membru și am găsit ce mă interesa. Se pare că îl cheamă Emil Traut. Are pașaport elvețian și e unul din grupul domnului Largo, de pe iaht.

Leiter se opri.

— Cred că pașaportul elvețian m-a făcut să-mi amintesc. Se întoarse spre Bond: Îți amintești de un tip, Kotze, fizician est-german? A venit în vest acum cinci ani și a ciripit tot ce știa celor de la spionaj. Pe urmă a dispărut, după ce a fost plătit gras pentru informațiile sale, și s-a stabilit în Elveția. Te rog să mă crezi, James, este același tip. Dosarul lui a trecut prin mâinile mele când lucram la CIA și făceam muncă de birou la Washington. Mi-am amintit tot. A făcut mare vâlvă la vremea aceea. I-am văzut mutra o singură dată în dosar, dar nu încape nicio îndoială. Omul acela este Kotze. Spune-mi, ce dracu' caută un fizician de elită la bordul vasului *Disco*? Se potrivește, nu-i așa?

Sosiseră la sediul poliției. Luminile erau aprinse doar la parter. Bond a așteptat până când au anunțat sergentul de serviciu și s-au dus în camera lor, înainte să-i răspundă. Acum englezul stătea în mijlocul camerei și se uita la Leiter.

— Asta este, Felix. Acum ce facem?

— După cele aflate astă seară, o să-i pun pe toți sub urmărire. Nu încape nicio îndoială.

— Ce motive ai să-i pui sub urmărire? Largo își va chema avocatul și vor pleca în cinci minute. Va invoca democrația, legile și așa mai departe. Nu avem niciun argument pe care Largo să nu-l poată demola. Bine, deci Traut este Kotze. Participăm la o vânătoare de comori, domnilor, avem nevoie de un expert mineralog. Acest om și-a oferit serviciile. A spus că-l cheamă Traut. Normal, încă se teme de ruși. Următoarea întrebare? Da, avem un compartiment subacvatic la bordul vasului *Disco.* Ne va ajuta la vânătoarea de comori. Vreți să-l controlați? Bine, dacă așa trebuite. Poftiți, domnilor – echipament subacvatic, tobogan, poate chiar fi un mic batiscaf. Sentinelă subacvatică? Bineînțeles. Alții au încercat șase luni să afle ce căutăm și cum o facem. Suntem profesioniști, domnilor. Ne place să ne păstrăm secretele. Și, în orice caz, ce căuta acest bogat domn Bond sub vasul meu, la miezul nopții? Am înțeles că vrea să cumpere o proprietate la Nassau. Petacchi? Nu am auzit niciodată de el. Nu-mi pasă care este numele de familie al domnișoarei Vitali. Știam că o cheamă Vitali…

Bond făcu un gest cu mâna.

— Înțelegi ce vreau să spun? Această vânătoare de comori este o acoperire perfectă. Explică tot. Și noi cu ce rămânem? Largo se va ridica în picioare și va spune: „Mulțumesc, domnilor. Acum pot să plec? Asta o să și fac peste o oră. O să-mi găsesc altă bază pentru activitatea mea și veți avea de-a face cu avocații mei – m-ați reținut fără motiv, mi-ați încălcat proprietatea. Vă urez succes în turism, domnilor”. Zâmbi sumbru. Ai priceput?

Leiter îi răspunse impacientat.

— Și atunci ce facem? Punem o mină și scufundăm vasul, pretextând că a fost o greșeală?

— Nu, o să așteptăm.

Bond ridică mâna când văzu ce figură făcuse Leiter.

— Vom trimite raportul redactat în termeni cât mai prudenți, așa încât să nu ne trezim cu o divizie aeropurtată la Windsor Field. Și vom spune că nu avem nevoie decât de *Manta.* Asta este tot. Cu acest vas vom putea urmări cât dorim iahtul *Disco.* Vom sta la adăpost, vom urmări vasul pe ascuns și vom vedea

ce se întâmplă. Deocamdată nu suntem bănuiți. Acesta este planul lui Largo, dacă există vreunul și nu uita că vânătoarea de comori, care reprezintă o acoperire perfectă, merge înainte. Acum nu mai are altceva de făcut decât să ia bombele și să se îndrepte spre ținta numărul unu, gata pentru ora zero peste vreo treizeci de ore. Nu-i putem face absolut nimic până nu are la bord una sau amândouă bombele, sau până nu-l prindem în locul unde le-a ascuns. Nu pot fi departe, și nici Vindicator, de altfel. Așa că mâine vom lua hidroavionul pe care ni l-au pregătit și vom supraveghea zona pe o rază de o sută de mile. Vom fi cu ochii pe apă, nu pe uscat. Avionul trebuie să fie ascuns bine undeva, în ape puțin adânci. Dacă se află aici, ar trebui să-l găsim pe o asemenea vreme bună. Iar acum să facem odată rapoartele alea și să ne culcăm. Vom anunța că nu vom mai comunica timp de zece ore. Deconectează telefonul când te întorci în camera ta. Oricât de prudenți am fi, acest semnal va incendia și Potomacul și Tamisa.

•

Peste șase ore, în lumina de cristal a dimineții, erau la Windsor Field. Personalul de la sol scotea din hangar micul hidroavion Grumman cu un jeep. Se urcaseră la bordul lui și Leiter pornise motorul, când apăru un mesager în uniformă pe motocicletă. Se îndrepta direct spre ei, pe pistă.

— Mergi mai departe! zise Bond. Repede! Altfel ne vom îngropa în rapoarte.

Leiter luă piciorul de pe frână și o porni repede către singura șosea nord-sud. Radioul cârâi furios. Leiter se uită prudent la cer. Era senin. Trase încet de manșă și micul avion prinse viteză pe ciment. Apoi, după o ultimă opinteală, se ridică peste tufișul pitic. Stația radio cârâia mai departe. Leiter întinse mâna și o închise.

Bond stătea cu harta navală în poală. Hotărâseră să înceapă cu grupul Grand Bahama și să caute o posibilă zonă pentru ținta numărul unu. Zburau la trei sute de metri altitudine. Sub ei, insulele Berry semănau cu un colier de bancuri de nisip maronii, într-o montură de nuanțe crem, verde și turcoaz.

— Înțelegi de ce am avut dreptate? zise Bond. În apa aceasta se vede orice obiect mare, până la o adâncime de un metru și jumătate. Ceva mare ca Vindicator ar fi fost zărit oriunde pe oricare din rutele aeriene. De aceea am însemnat zonele cu cel

mai redus trafic aerian. L-au pus undeva dosit. Să presupunem, deși este o presupunere exagerată, că, atunci când *Disco* s-a îndreptat spre sud-est în noaptea de trei, a fost un șiretlic; ar fi logic să explorăm în nord și în vest. Iahtul a lipsit opt ore. Două și le-a petrecut ancorat, în timp ce a executat operațiunea de recuperare a bombelor. Înseamnă că rămân șase ore de navigație, cu aproximativ treizeci de noduri. A mai pierdut o oră cu pista falsă, așa că mai rămân cinci. Am încercuit o zonă de la Grand Bahamas în sud, până la Bimini. Ar fi logic, dacă există vreo logică.

— Ai luat legătura cu comisarul?

— Da. Va pune niște oameni de nădejde cu binocluri de zi și de noapte să supravegheze vasul *Disco.* Dacă ridică ancora din Palmyra, unde trebuie să fie la prânz și dacă noi nu ne întoarcem la timp, va fi urmărit de unul din avioanele charter ale companiei Bahama Airways. Crâmpeiele mele de informații l-au îngrijorat. A vrut să-l anunțe pe guvernator, dar i-am spus să aștepte deocamdată. Este un om cumsecade. Dar nu vrea să-și asume prea multă responsabilitate de unul singur. M-am folosit de numele prim-ministrului ca să-l amuțesc până ne întoarcem. Va face cum i-am spus. Când crezi că va sosi *Manta*?

— Cred că în seara asta. Leiter părea încurcat. Probabil că am fost beat noaptea trecută când am cerut submarinul. Doamne, vom crea un adevărat balamuc. Acum, la lumina zilei, nu mi se mai pare la fel de normal. Oricum, ce mai contează! În fața noastră se desfășoară Grand Bahama. Vrei să iau legătura cu baza de rachete? Este o zonă de zbor interzisă, dar putem merge până la capăt, dacă tot am început. Vei vedea ce-o să iasă peste un minut sau două.

Întinse mâna și deschise stația radio.

Zburau către est, de-a lungul celor optzeci de kilometri de coastă superbă, spre ceea ce părea a fi un mic oraș de cazărmi de aluminiu, printre care construcții roșii, albe și argintii se ridicau ca niște mici zgârie-nori deasupra acoperișurilor joase.

— Asta este, zise Leiter. Vezi baloanele galbene de avertizare din colțurile bazei? Previn avioanele și pescarii. În dimineața aceasta va avea loc un test de zbor. Mai bine o luăm pe mare și o ținem către sud. Este o testare completă. Vor trage spre Insula Ascension, situată la vreo cincizeci de mile est în largul coastei africane. Nu am chef să ne trezim cu o rachetă Atlas în spate.

Uită-te acolo, spre stânga – iese în evidență ca un creion lângă schelele roșu cu alb! Este o rachetă Atlas sau Titan – intercontinentală. Poate fi și un prototip Polaris. Celelalte două schele sunt pentru Matador, Snark și probabil pentru Thunderbirdul vostru. Tunul cel mare e sistemul de monitorizare. Cele două reflectoare în formă de farfurie sunt ecranul radarului. Doamne! Unul dintre ele se întoarce spre noi! Să vezi ce va ieși peste câteva clipe. Vezi fâșia de beton din mijlocul insulei? Este pista pentru aducerea rachetelor care sunt rechemate. Nu văd comanda centrală pentru telemetrie, ghidaj și distrugerea obiectelor, dacă o iau razna. Probabil că este sub pământ, în blocurile acelea subterane. Sunt supravegheate de cineva cu rang înalt și de oamenii acestuia. Pregătesc numărătoarea inversă sau ce au de făcut acum și-i spun probabil cuiva să facă ceva cu avionul care le strică planurile.

Stația radio prinse viață. O voce metalică spunea:

— N/AKOI, N/AKOI. Sunteți într-o zonă interzisă. Mă auziți? Schimbați imediat cursul spre sud. N/AKOI. Suntem baza de rachete din Grand Bahamas. Eliberați zona.

— La dracu'! exclamă Leiter. Nu are rost să te amesteci în progresul omenirii. Avem și așa destule necazuri. Nu ne mai trebuie să apărem și într-un raport de la Windsor Field. Întoarse brusc avionul. Ce-ți spuneam eu! Pun pariu că această grămadă de fiare valorează un sfert de miliard de dolari. Și se află la numai o sută de mile de Nassau. Țintă perfectă pentru *Disco.*

Stația radio se făcu din nou auzită:

— N/AKOI, N/AKOI. Veți fi reclamați că ați intrat într-o zonă interzisă și că ați refuzat să vă identificați. Țineți-o către sud și fiți atenți la orice turbulență bruscă.

Apoi, stația radio amuți.

— Înseamnă că vor trage, zise Leiter. Fii cu ochii pe ei și anunță-mă când o fac. Nu este rău să privești cum sunt aruncați în aer zece milioane de dolari din banii contribuabililor. Uite! Scanner-ul radarului s-a întors la loc, spre est. Cred că pe cei din camera de comandă i-a luat puțin cu călduri. Știu ce se întâmplă. Luminile sclipesc peste tot pe marele panou de comandă de sub pământ. Chibiții vor fi cu ochii în periscoape. Se vor auzi tot felul de voci de atenționare. „S-a stabilit legătura cu farul… să se ridice baloanele de avertizare… S-a stabilit legătura cu telemetrul… Presiunea în rezervor este bună… Giroscoapele

funcționează bine... Presiunea în rezervorul rachetei este în ordine... Racheta este gata de lansare... S-a pus în funcțiune echipamentul de înregistrare... Toate luminile sunt verzi... Zece, nouă, opt, șapte, șase... Foc!”

În ciuda numărătorii inverse a lui Leiter, nu se întâmplă nimic. Apoi Bond văzu cu binoclul un fuior de fum dinspre baza de rachete, urmat de un nor uriaș de abur și fum și o sclipire de lumină strălucitoare, care se înroși. Cu sufletul la gură, pentru că era o priveliște cumplită, Bond îi descrise lui Leiter ce se întâmplă.

— Se ridică de pe suport. A izbucnit un jet de flăcări. Parcă ar sta pe el. Acum urcă. S-a desprins! Doamne, ce repede înaintează! Nu se mai vede decât o scânteie pe cer. Gata, a dispărut!

Bond își șterse fruntea.

— Îți amintești de misiunea mea de acum câțiva ani? M-ar interesa să știu ce au văzut cei de la fața locului.

— Da, atunci ai avut noroc că ai scăpat.

Leiter nu băgă în seamă nostalgiile lui Bond.

— Următoarea oprire va fi la acele limbi de pământ ieșite în ocean, la nord de Bimini și apoi o luăm spre grupul de insule Bimini. Sunt în jur de șaptezeci de mile spre sub-vest. Fii atent! Dacă nu reperăm limbile acelea de pământ, ne trezim la Fountain Blue, în Miami.

Peste un sfert de oră, zăriră colierul minuscul de limbi de pământ. Erau foarte aproape de apă. Se observa mult nămol. Părea un loc ideal de ascunzătoare pentru avion. Coborâră la treizeci de metri altitudine și o luară în zigzag. Apa era atât de limpede, încât Bond vedea pești mari în jurul bucăților de corali și iarbă de mare răsărită din nisip. Un pește mare, în formă de diamant, se îngropă în nisip când umbra neagră a avionului plană asupra lui. Nu se vedea nimic altceva. Dacă ar fi fost ascuns acolo, l-ar fi reperat. Apele verzui erau la fel de limpezi și nevinovate ca și când ar fi fost un deșert deschis. Avionul își continuă drumul spre sud, către partea nordică a insulei Bimini. Aici erau câteva case și mici hoteluri pescărești. Ambarcațiuni de pescuit costisitoare ieșiseră în larg. Li se vedeau undițele înalte. Oamenii veseli de pe punți făceau cu mâna micului avion. O fată, care făcea plajă în pielea goală pe acoperișul unui elegant vas de croazieră își trase repede un prosop pe ea.

— Era o blondă autentică! remarcă Leiter.

Zburau către sud, spre Cat Cays, care se întindea la sud de Bimini. Chiar și aici mai era câte o ambarcațiune de pescuit. Leiter gemu.

— Ce rost mai are? Pescarii ăștia l-ar fi găsit până acum, dacă ar fi fost aici.

Bond îi spuse s-o țină spre sud. Peste treizeci de mile sud, erau câteva insule fără nume pe harta amiralității. Peste puțin timp, apa bleumarin începu să se schimbe din nou în verde. Trecură peste trei rechini, care se învârteau fără niciun scop. Apoi nimic – doar sare, sub suprafața lucioasă a apei și câțiva corali.

Își continuară drumul până acolo unde apa se schimbă la loc în albastru.

— Ei, asta a fost, zise Leiter posomorât. La cincizeci de mile este Andros. Acolo este prea multă lume. Dacă ar fi fost vreun avion, l-ar fi reperat cineva.

Se uită la ceas.

— Este unsprezece și jumătate. Unde ne mai ducem? Mai am combustibil doar pentru două ore de zbor.

Ceva nu-i dădea pace lui Bond. Ceva, un detaliu neînsemnat ridicase un mic semn de întrebare. Ce să fie oare? Rechinii aceia! Se învârteau la suprafață, în aproximativ un metru douăzeci de apă! Ce căutau acolo? Erau trei. Trebuia să fie ceva – o mortăciune care-i atrăsese în acel loc cu nisip și corali.

— Întoarce-te încă o dată, Felix. Acolo, la malul noroios. Este ceva…

Avionul se întoarse. Felix micșoră turația și păstră viteza de croazieră la cincisprezece metri deasupra apei. Bond deschise ușa și se uită afară. Da, iată rechinii! Doi la suprafață, cu aripioarele dorsale în aer și unul la adâncime. Trăgeau ceva. Își înfipseseră dinții și încercau să tragă ce găsiseră. Printre petele întunecate și palide, o linie dreaptă și subțire ilumină fundul apei.

— Întoarce-te acolo! strigă Bond.

Avionul făcu un ocol. Hristoase! De ce au trecut așa de repede! Între timp, Bond, zărise încă o linie dreaptă pe fundul apei, la nouăzeci de grade de prima. Se așeză la loc pe scaun și închise ușa.

— Aterizează peste rechinii ăia, Felix. Cred că aici este.

Leiter îi aruncă o privire lui Bond.

— Doamne! exclamă el. Sper să reușesc. Este destul de greu, apa este ca o sticlă.

Descrise o curbă și orientă avionul în picaj. Se simți o smucitură și apoi se auzi șuieratul apei sub patinele avionului. Leiter opri motoarele și avionul rămase în loc, legănându-se în apă la vreo zece metri de locul dorit de Bond. Cei doi rechini de la suprafață nu-i băgară în seamă. Își încheiară circuitul și se întoarseră încet. Trecură atât de aproape de avion, încât Bond le zări ochii roz, impasibili. Agentul se uită printre valurile mici antrenate de cele două aripioare dorsale. „Stâncile” de pe fundul mării erau false. La fel ca zonele umbrite și porțiunile de „nisip”. Acum Bond vedea clar marginile drepte ale prelatei gigantice. Cel de-al treilea rechin sfâșiase o porțiune mare din ea. Acum împingea cu capul lui plat, încercând să se bage sub ea.

Bond se întoarse spre Leiter, dând din cap.

— Aici este. Au pus o prelată de camuflaj peste avion. Uită-te!

În timp ce Leiter se aplecă peste el să se uite, Bond cântări în minte posibilitățile. Să ia legătura cu poliția și să raporteze? Să le spună să-i anunțe pe cei de la Londra? Nu! Dacă operatorul radio de la bordul iahtului *Disco* își făcea treaba ca lumea, va intercepta frecvența poliției. Așa că va trebui să coboare, să verifice ce este acolo. Să vadă dacă mai sunt bombele și să aducă o dovadă a existenței lor. Dar rechinii? Era de ajuns să ucidă unul. Ceilalți se vor repezi asupra lui.

Leiter se rezemă de spătarul scaunului, entuziasmat.

— Măi să fie!

Îl bătu pe spate.

— Am găsit locul ăla afurisit, ca să vezi! Iisuse!

Bond scosese pistolul Walther PPK. Verifică dacă are cartuș pe țeavă, îl sprijini pe antebrațul stâng și așteptă să apară din nou cei doi rechini. Primul era cel mai mare; măsura aproape patru metri. Capul său hidos, distorsionat, se mișca încet dintr-o parte în alta în apă, atent la ce se întâmpla la adâncime, gata să înșface prada. Bond ochi la baza aripioarei dorsale care tăia apa ca o pânză întunecată. Era ridicată la maximum, semn că peștele se afla într-o stare de profundă încordare. Sub ea era coloana vertebrală, care nu putea fi străpunsă decât de un glonț placat cu nichel. Apăsă pe trăgaci. Se auzi un zgomot înfundat

când glonțul atinse apa în spatele aripioarei dorsale. Bubuitul armei răsună în toată marea, dar rechinul nu reacționă. Bond trase din nou. Apa făcu spume când peștele se ridică la suprafață, plonjă câțiva metri și apăru zbătându-se lateral, ca un șarpe trunchiat. Glontele îi tăiase, probabil, coloana vertebrală. Acum, rechinul cel mare începu să se rotească leneș în cercuri din ce în ce mai mari. Botul hidos ieși din apă pentru câteva clipe, ca să-și arate gura deschisă, în formă de seceră. Pe moment, se rostogoli pe spate, expunându-și burta albă în soare. Apoi se îndreptă și își continuă înotul mecanic, dezmembrat.

Celălalt rechin asistase la toată această scenă și se apropie cu prudență. Se repezi și se dădu înapoi. Simțindu-se în siguranță, se repezi din nou, adulmecă peștele muribund, după care se ridică deasupra apei și se repezi cu toată forța în flancul lui. Reuși să se prindă, dar carnea era tare. Își scuturâ capul mare, reușind în cele din urmă să se desprindă. Un jet de sânge se revărsă în mare. Acum apăru și al treilea rechin din adâncuri și amândoi peștii începură să sfâșie cu frenezie grămada mișcătoare al cărei sistem nervos refuza să moară.

Oribilul ospăț fu purtat de curent și, în scurt timp, se transformă într-o bălăceală îndepărtată, pe suprafața liniștită a mării.

Bond îi dădu arma lui Leiter.

— O să mă scufund. Probabil că va dura mult. Rechinii au din ce să se înfrupte vreo jumătate de oră dar, dacă se întorc, trage într-unul din ei. Și, dacă ai motive să mă aduci la suprafață, trage mai multe focuri în apă. Unda de șoc mă va ajunge până la urmă.

Agentul începu să-și scoată hainele și, cu ajutorul lui Leiter, să-și pună costumul de scafandru. Nu era deloc ușor, ba va fi și mai greu să se urce la loc în avion. De aceea Bond se gândi că va trebui să renunțe la tubul de oxigen.

— Aș vrea mai mult decât orice pe lume să mă pot scufunda cu tine, îi spuse Leiter furios. Din păcate, cârligul ăsta nu mă ajută la înot ca o mână. Ar trebui să-i adaptez o labă de cauciuc. Până acum nu m-am gândit la asta.

— Va trebui să ai grijă de avion. S-a îndepărtat deja o sută de metri. Dă-l înapoi, te rog. Nu știu pe cine o să găsesc acolo. Au trecut cinci zile și poate au fost și alți vizitatori.

Leiter porni motorul și aduse hidroavionul în poziția inițială.

— Cunoști designul Vindicatorului? Știi unde să cauți bombele și detonatoarele care intră în grija pilotului?

— Da, am fost instruit la Londra. Pe curând! Spune-i mamei că am murit la datorie!

Bond se așeză pe marginea carlingii și sări.

Băgă capul sub apă și începu să înoate liniștit. Vedea bancurile de pești de sub el – baracude mici, tot felul de știuci de mare – toate carnivore. Se dădeau la o parte fără să vrea, ca să facă loc intrusului mare și alb. Întinse mâna să apuce marginea prelatei dislocate de rechin. Scoase câteva dintre țepușele lungi care o fixau în pământ, își aprinse lanterna subacvatică și se băgă sub ea, cu cuțitul în cealaltă mână.

Deși se așteptase, apa puturoasă îi declanșă senzația de vomă. Strânse mai tare buzele pe aparatul de respirat și se îndreptă spre locul în care avionul ridica prelata sub formă de cort. Se îndreptă de spate. Lumina scotea în evidență suprafața interioară a unei aripi lustruite și ceva care zăcea sub o masă de crabi, languste, omizi și stele de mare. Bond se așteptase și la această imagine. Îngenunche să ducă la capăt grețoasa sa misiune.

Nu dură mult. Desprinse placa de identificare și ceasul, din aur amândouă, și remarcă rana căscată sub bărbie, care nu putea fi făcută de viețuitoarele mării. Apoi îndreptă lanterna spre placa de aur. Pe ea scria, „Giuseppe Petacchi. No. 15932”. Își prinse de încheietura mâinilor acele dovezi și se îndreptă spre fuzelajul care se distingea în beznă ca un submarin uriaș de argint. Îl cercetă în exterior, observă gaura, la locul impactului și apoi se băgă în interior prin trapa de siguranță deschisă.

Înăuntru, lanterna lui Bond proiectă lumina peste tot, în ochii roșii care sclipeau ca rubinele în beznă. Sesiză o mișcare și îndreptă lanterna în direcția aceea. Peste tot erau caracatițe, mici într-adevăr, dar cel puțin o sută, agitându-și tentaculele și retrăgându-se în umbrele protectoare, schimbându-și camuflajul din maro într-un alb fosforescent care sclipea palid în întuneric. Se pare că mișunau în întregul fuzelaj, malefice și dezgustătoare, iar când Bond lumină acoperișul, dădu peste o priveliște și mai cumplită. Acolo, legănat încet de curent, atârna cadavrul unui membru al echipajului. Procesul de putrefacție îl ridicase de la podea, iar caracatițele care atârnau de el ca niște

lilieci îi dădură drumul acum, fugind în toate direcțiile, propulsate de jetul lor. Semănau cu niște comete oribile, sclipitoare, cu ochi roșii, care se ascundeau în colțurile întunecate, băgându-se în crăpături și sub scaune.

Bond refuză să înregistreze dezgustătorul coșmar și își continuă căutarea, luminând cu lanterna înaintea lui.

Găsi capsula cu cianură, cu dungă roșie și o băgă în curea, numără cadavrele, remarcă trapa deschisă la compartimentul bombelor și faptul că dispăruseră. Se uită în containerul deschis de sub scaunul pilotului și căută în diverse locuri detonatoarele vitale ale bombelor. Dar și acestea dispăruseră. În cele din urmă, după ce tăiase de zeci de ori tentaculele care-l apucau de picioarele goale, simți că îl lasă nervii. Ar fi trebuit să ia mai multe cu el: plăcile de identificare ale membrilor echipajului, jurnalul de bord, care consemna doar detalii de rutină, fără niciun fel de situație de urgență, diverse inscripționări ale aparaturii de bord, dar nu mai putea suporta nicio clipă în plus catacomba cu ochi roșii. Ieși prin trapă și înotă aproape isteric spre dunga subțire de lumină care marca marginea prelatei. Ieși pe sub ea, disperat, își prinse cilindrul de oxigen în spate și se dădu din nou înapoi, ca să se elibereze. Apoi ieși în apa frumoasă, cristalină, înotând spre suprafață. Când ajunse la șapte metri, durerea din urechi îi aminti că trebuie să se oprească, să se decomprime. Așteptă agitat să-i treacă durerea, cu ochii la hidroavionul de deasupra. Pe urmă se ridică, smulgându-și echipamentul, ca să scape de el și de mirosul oribil pe care-l prinsese. Îi dădu drumul și îl urmări scufundându-se încet. Își clăti gura, savurând apa sărată și înotă către mâna întinsă a lui Leiter.

CAPITOLUL XVIII

CUM SĂ MĂNÂNCI O FATĂ

În timp ce se apropiau de Nassau pe drumul de întoarcere, Bond îl rugă pe Leiter să arunce o privire iaht-ului *Disco* ancorat în Palmyra. Era în același loc unde fusese și cu o zi înainte. Singura diferență, care nu spunea prea multe, era că avea scoasă doar ancora de la pravă. Nu se sesiza nicio mișcare la bord. Bond privea vasul, gândindu-se că părea frumos și inofensiv așa cum stătea acolo, reflectându-și liniile elegante în oglinda mării, când Leiter îi spuse agitat:

— Uită-te pe plajă, James. La debarcaderul de pe chei. Vezi urmele acelea duble care duc afară din apă, până la ușa debarcaderului? Mi se par ciudate. Sunt prea adânci. Ce ar fi putut să le facă?

Bond se uită cu binoclul. Urmele mergeau paralel. Ceva greu fusese tras între debarcader și mare. Dar era imposibil!

— Haide să plecăm mai repede, Felix!

Apoi, în timp ce zburau, spuse din nou:

— Să fiu al naibii dacă mă pot gândi la ceva care să fi făcut urmele alea! Iar dacă ar fi fost ce cred eu, s-ar fi grăbit să le șteargă.

— Oamenii fac greșeli, zise Leiter laconic. Cred că va trebui să cercetăm atent locul. Ar fi trebuit s-o facem mai de mult. Cred că voi accepta invitația domnului Largo și mă voi duce din partea stimatului meu client, domnul Rockefeller Bond.

Era ora unu când s-au întors la Windsor Field. Turnul de control îi căuta de o jumătate de oră prin stația radio. Iar acum trebuiau să se confrunte cu comandantul aeroportului și, culmea providenței, cu adjunctul guvernatorului, care avea aprobarea guvernatorului pentru toate micile nereguli comise de ei și care îi dădu lui Bond un plic gros cu mesaje pentru amândoi.

Conțineau reproșurile așteptate, pentru faptul că întrerupseseră orice comunicare și li se cereau vești noi. („O să le aibă!” comentă Leiter în timp ce goneau spre Nassau, pe bancheta din spate a confortabilei limuzine Humber Snipe a

guvernatorului.) *Manta* urma să sosească în seara aceea, la ora cinci. Investigațiile prin intermediul Interpolului și poliției italiene confirmau faptul că Giuseppe Petacchi era, de fapt, fratele Dominettei Vitali, a cărei istorie personală se potrivea cu tot ce-i povestise fata lui Bond. Aceleași surse confirmau că Emilio Largo era un aventurier de mare clasă și presupus escroc, deși, practic vorbind, avea un dosar curat. Nu se cunoștea sursa bogăției sale, dar nu provenea în niciun caz din fondurile deținute în Italia. Iahtul *Disco* fusese cumpărat cu franci elvețieni. Constructorii confirmaseră existența unui compartiment subacvatic. Conținea o macara electrică și echipamente pentru lansarea unor dispozitive subacvatice și ieșirea scafandrilor. Largo explicase această modificare invocând cercetarea subacvatică. Investigațiile suplimentare legate de „acționari" nu descoperiseră alte fapte – cu semnificativa excepție că trecutul și profesiile lor nu erau mai vechi de șase ani. Acest fapt sugera posibilitatea că identitățile lor puteau fi de fabricație recentă și, cel puțin teoretic, însemna că puteau fi membri ai SPECTRE, dacă această organizație exista într-adevăr. Kotze plecase din Elveția spre o destinație necunoscută, cu patru săptămâni în urmă. Ultimele lui fotografii datau din zborul Pan American de la prânz. Cu toate acestea, consiliul de criză Thunderball trebuia să recunoască soliditatea acoperirii lui Largo în lipsa unor dovezi suplimentare. Deocamdată, ei intenționau să continue căutarea în toată lumea, cu deosebire în regiunea Bahamas. Datorită acestei priorități, generalul de brigadă Fairchild, CB, DSO, atașat militar britanic la Washington și contraamiralul Carlson, USN Ret., până nu demult șeful Marelui Stat-Major SUA, vor sosi la orele nouăsprezece, cu Boeingul 707, „Columbine", al președintelui să preia amândoi comanda operațiunilor ulterioare. Se solicita cooperarea deplină a domnilor Bond și Leiter și, până la sosirea celor mai sus-numiți, trebuiau transmise rapoarte radio din oră în oră și la Londra și la Washington, semnate de amândoi agenții.

Leiter și Bond se uitară unul la altul, tăcuți. În cele din urmă, Leiter îi spuse:

— James, îți propun să nu ținem cont de ultima parte. Am pierdut deja patru ore și nu am de gând să ne petrecem restul zilei asudând în camera radio. Avem prea multe pe cap. Uite

cum o să facem. O să le transmit ultimele știri și pe urmă o să le spun că nu vom mai putea comunica, deoarece a apărut o nouă urgență. Pe urmă, îți propun să vizităm Palmyra, păstrând povestea noastră de acoperire. Îți propun de asemenea să ne uităm bine la debarcader și să vedem ce înseamnă urmele acelea. Ești de acord? După aceea ne vom întâlni cu *Manta* la cinci și vom pregăti interceptarea iahtului *Disco* dacă și când va ridica ancora. Cât despre șefii cei mari menționați în mesajul președintelui, n-au decât să joace pinacle la reședința guvernatorului, până mâine dimineață. Astăzi este seara cea mare și nu o putem irosi cu politeți. Ești de acord?

Bond se gândi. Se îndreptau spre periferia orașului Nassau, dar cocioabele erau ascunse de fațadele caselor de pe malul apei ale milionarilor. Nesocotise multe ordine la viața lui, dar acum trebuia să-l nesocotească pe acela al prim-ministrului Angliei și al președintelui Statelor Unite – o forță de temut. Dar situația evolua prea rapid. M îi dăduse acest teritoriu și, indiferent dacă Bond se înșela sau nu, o să-l susțină, așa cum își susținea întotdeauna oamenii, chiar dacă își periclita propria poziție.

— Sunt de acord, Felix, îi spuse Bond. Cu *Manta,* ne putem descurca și singuri, dar cel mai important este să aflăm când vor fi îmbarcate bombele la bordul lui *Disco.* Am o idee. Poate că ține, poate că nu. Vitali va avea necazuri, dar voi vedea ce voi face. Lasă-mă la hotel. Ne întâlnim din nou aici pe la patru și jumătate. Îl sun pe Harling, să văd dacă mai are noutăți despre *Disco* și o să-l rog să-ți transmită dacă se întâmplă ceva. Te-ai lămurit în privința avionului? Deocamdată, eu o să mă bazez pe plăcuța de identificare a lui Petacchi. Pe curând.

Bond străbătu în grabă holul hotelului. Când luă cheia de la recepție, îi dădură un mesaj telefonic. Îl citi în ascensor. Era de la Domino: „te rog, telefonează-mi repede”.

Ajuns în camera lui, Bond comandă mai întâi un sandviș și un bourbon dublu cu gheață, iar apoi îl sună pe comisarul de poliție. *Disco* se alimentase cu combustibil la prima oră. Apoi se întorsese să ancoreze în Palmyra. Cu o jumătate de oră în urmă, la treisprezece și treizeci fix, fusese coborât hidroavionul, iar Largo și unul dintre asociați porniseră spre est. Când a aflat acest lucru de la omul lui pus de pază, comisarul s-a dus la turnul de control de la Windsor Field și a cerut ca avionul să fie

urmărit prin radar. Dar a zburat la joasă altitudine, cam la o sută de metri și l-a pierdut la vreo cincizeci de mile către sud-est. Nu se mai întâmplase nimic altceva, cu excepția faptului că autoritățile portuare fuseseră alertate de vizita unui submarin american cu echipament nuclear, *Manta,* în jurul orei cinci seara. Asta era tot. Ce mai dorea să știe Bond?

Englezul îi răspunse prudent că era încă prea devreme să se pronunțe. Se pare că lucrurile începeau să evolueze. Oare cei care urmăreau vasul puteau să dea de știre de îndată ce avionul se întorcea la bordul lui *Disco*? Era foarte important. Pe urmă, ar putea comisarul să-i transmită vestea lui Felix Leiter, care acum era în drum spre stația radio? Și ar putea să-i împrumute o mașină, de orice fel? Da, un Land Rover ar fi perfect. Orice are patru roți.

Pe urmă, Bond luă legătura cu Domino, la Palmyra. Părea bucuroasă să-l audă.

— Pe unde ai umblat toată dimineața, James?

Era prima oară când i se adresa pe numele său de botez. Continuă apoi:

— Aș vrea să vii să înotăm după-amiaza. Mi s-a spus să-mi fac bagajul și să fiu pe iaht diseară. Emilio zice că vor pleca după comoară. Nu-i așa că este drăguț din partea lui să mă ia? Dar este secret, așa că nu spune nimănui, te rog. Nu a precizat exact când ne întoarcem. A pomenit ceva de Miami. Credeam… Ezită. M-am gândit că este posibil să te întorci la New York, până venim. Te-am văzut atât de puțin! Noaptea trecută ai plecat așa de brusc! Ce s-a întâmplat?

— M-a luat durerea de cap. Cred că am avut insolație. A fost o zi agitată. Nu am vrut să plec. Să știi că mi-ar plăcea să înotăm împreună. Unde mergem?

Fata îi dădu indicații foarte exacte. Era o plajă la un kilometru și jumătate depărtare de Palmyra, de-a lungul coastei. Trebuia s-o ia pe un drum lăturalnic. Va vedea o colibă de stuf. Nu avea cum să se rătăcească. Plaja era mai bună decât la Palmyra, scufundările erau mai amuzante. Zona aparținea unui milionar suedez care plecase. Când putea să ajungă? Peste o jumătate de oră va fi foarte bine. Vor avea mai mult timp. Da, pe recif.

Veni sandvișul și băutura lui Bond. Se așeză să mănânce. Se uita la perete, entuziasmat de întâlnirea cu fata, deși știa ce va face din viața ei în după amiaza aceea. Va ieși prost, când totul

putea fi atât de bine. Și-o aminti așa cum o văzuse prima oară, cu pălăria ridicolă de paie înclinată peste nas și panglicile albastre în vânt, în timp ce se grăbea pe Bay Street. Asta este…

Bond își înfășură costumul de baie într-un prosop, își puse o cămașă bleumarin, de bumbac, peste pantalonii largi și își atârnă roentgenometrul lui Leiter de umăr. Apoi se uită în oglindă. Nu se deosebea de un turist oarecare, cu un aparat foto. Băgă mâna în buzunarul pantalonilor, să se asigure că avea brățara de identificare, ieși din cameră și urcă în lift.

Land Rover-ul avea perne Dunlopillo, dar denivelările de pe șosea și curbele drumului de coastă din Nassau puneau la încercare arcurile, iar soarele după-amiezei era ucigător. Când găsi poteca nisipoasă care ducea spre casuarine – arborii specifici zonei, cu ramuri în formă de nuiele – și parcă mașina lângă plajă, Bond nu-și mai dorea decât să se bage în apă și să rămână acolo. Coliba de pe plajă semăna cu cea a lui Robinson Crusoe. Era din bambus și crengi de pin, acoperită cu frunze de palmier, care aruncau umbre negre. Înăuntru erau două cabine pe care scria „El” și „Ea”. Într-a ei era un mic morman de haine subțiri și sandale din piele de antilopă. Bond se schimbă și ieși din nou la soare. Mica plajă era în formă de semilună, acoperită cu nisip alb, și înconjurată de stânci. Nu era nici urmă de fată. Țărmul se transforma repede din verde în albastru, sub apă. Bond făcu câțiva pași și plonjă din apa caldă ca sângele în cea rece din adâncuri. Rămase acolo cât mai mult posibil, simțind mângâierea răcoroasă pe piele și prin păr. Apoi se ridică la suprafață și ieși lent din mare, așteptând să vadă fata în costum de scafandru. Dar nici urmă de ea. După zece minute, Bond se întoarse pe țărm, alese un petic de nisip și se întinse pe burtă, cu fața sprijinită pe brațe.

Peste câtva timp, ceva îl făcu să deschidă ochii. Pe mijlocul golfului liniștit înainta spre el o dâră subțire de bule. Când trecu de zona albastră în cea verde, Bond distinse cilindrul galben al tubului cu oxigen și sclipirea unei măști cu o coamă de păr negru. Fata apăru în apele puțin adânci. Se ridică într-un cot și își ridică masca.

— Nu mai sta acolo, visător, vino să mă salvezi! îi spuse ea pe un ton sever.

Bond se ridică în picioare și merse câțiva pași spre ea.

— Ar trebui să-ți scoți și singură tubul, zise el. Ce s-a întâmplat? S-a înfruptat vreun rechin din tine?

— Nu face glume prostești! Mi-au intrat niște țepi de arici de mare în picior. Trebuie să mi-i scoți. Mai întâi, ia tubul ăsta de oxigen. Mă doare dacă mă sprijin pe picior cu toată greutatea asta.

Își desprinse catarama de la talie.

— Acum ia-l de aici, îi spuse ea.

Bond o ascultă și duse cilindrul la umbra copacilor. Acum, fata stătea în apa puțin adâncă și se uita la talpa piciorului drept.

— Sunt doar doi, îl anunță ea. Dar nu va fi deloc ușor.

Bond se apropie și îngenunche lângă ea. Cele două puncte negre, apropiate erau sub degetele mijlocii. Se ridică și-i întinse mâna.

— Vino. O să te duc la umbră. Ne va lua ceva timp. Nu pune piciorul jos, dacă nu vrei să pătrundă mai rău. Te duc eu în brațe.

— Eroul meu! Bine, dar să nu mă scapi.

Întinse brațele spre el. Îi cuprinse gâtul și Bond o ridică ușor. Rămase pentru o clipă în apă, s-o privească. Ochii strălucitori spuneau da. Se aplecă și o sărută pe buzele întredeschise, doritoare.

Buzele moi îl reținură și apoi se desprinseră încet.

— Nu trebuia să-ți iei răsplata dinainte, zise ea, cu răsuflarea tăiată.

— A fost doar un aconto.

Agentul îi cuprinse sânul drept și se îndreptă la umbra casuarinelor. Apoi o așeză blând pe nisipul moale. Fata își puse mâinile sub cap, ca să nu-i intre nisip în păr și rămase nemișcată, cu ochii pe jumătate ascunși de genele lungi, negre.

V-ul bikinilor și sânii fermi, prinși în sutienul strâmt îl ademeneau pe Bond.

— Întoarce-te, îi spuse el pe un ton autoritar.

Îl ascultă. Englezul îngenunche și-i ridică piciorul drept. Era mic și moale ca o pasăre captivă, în mâna lui. Dădu la o parte firele de nisip și dezdoi degetele. Pernuțele mici, roz, semănau cu bobocii unei flori cu mai multe capete. Se aplecă și își lipi buzele de capetele frânte ale țepilor negri. Timp de un minut, supse cu toată puterea. Îi intră în gură un fragment minuscul dintr-o țeapă și-l scuipă imediat.

— O să dureze, dacă nu rabzi puțin, îi spuse el. Altfel vom sta toată ziua și nu am atâta timp pentru un singur picior. Ești gata?

Observă cum își încordează mușchii posteriori, ca să suporte durerea.

— Da, îi răspunse ea, visătoare.

Bond își îngropă dinții în carne și supse cât putu de tare. Piciorul se zbătu să scape. Bond se opri să scuipe niște fragmente. Se vedeau urmele albe ale dinților lui. Englezul linse punctele roșiatice, acolo unde fuseseră țepi. Nu mai rămăsese aproape nicio urmă neagră sub piele.

— Este prima oară când mănânc o femeie, zise el. Sunt destul de bune.

Fata se foi fără să spună nimic.

Bond știa ce rău o doare.

— Nu-i nimic, Domino. Suporți foarte bine.

O sărută pe talpă s-o încurajeze și apoi trecu din nou la treabă.

Peste un minut-două, scuipă ultimele rămășițe de țepi. Îi spuse că s-a terminat și lăsă piciorul jos.

— Ai grijă să nu intre nisip, zise el. O să te duc în colibă, să-ți pui sandalele.

Fata se rostogoli pe spate. Genele ei negre erau umede de lacrimi. Le șterse cu mâna.

— Știi, ești primul bărbat care m-a făcut vreodată să plâng.

Zicând acestea, întinse brațele, abandonându-se complet.

Bond se aplecă s-o ridice. De data aceasta, nu-i mai sărută gura. O duse la ușa colibei. Unde să intre, la EL sau la EA? Intrară la EL. Luă cămașa și pantalonii și-i aruncă pe jos, să facă un pat. O așeză încet, în așa fel încât să stea pe cămașă. Nu-și desprinsese brațele din jurul gâtului lui, în timp ce îi scotea sutienul și apoi slipul. Bond își scoase costumul de baie și-l dădu la o parte.

CAPITOLUL XIX

CÂND S-AU OPRIT DIN SĂRUTAT

Bond se sprijini într-un cot și se uită la fața frumoasă, adormită. Sub ochi și la tâmple se vedeau broboane de transpirație. La baza gâtului, pulsul îi bătea rapid. Trăsăturile autoritare dispăruseră după ce făcuseră dragoste și fața avea o alură dulce. Genele umede se deschiseră și ochii mari se uitară curioși la Bond. Aveau o privire lenește și-l studiau ca și când l-ar fi văzut pentru prima oară.

— Îmi pare rău, nu ar fi trebuit să fac asta, zise Bond.

Cuvintele lui o amuzară. Gropițele din obraji se adânciră.

— Vorbești ca o fată care a făcut dragoste pentru prima oară. Acum te temi să nu fi rămas gravidă. Va trebui să-i spui mamei tale.

Bond se aplecă și o sărută. Îi dezmierdă colțurile gurii și buzele întredeschise.

— Vino să înotăm, îi spuse agentul. Pe urmă trebuie să discutăm.

Se ridică în picioare și întinse mâinile. Fata se lăsă trasă, fără să vrea, în brațele lui. Trupul ei cocheta cu al lui, știind că se află în siguranță. Îi zâmbea provocator. Bond o strânse cu putere, știind că mai aveau doar câteva clipe de fericire.

— Încetează, Domino, îi spuse el. Haide, vino! Nu avem nevoie de haine. Nisipul nu îți va face rău la picior. Am exagerat.

— Și eu la fel, când am ieșit din mare, zise fata. Piciorul nu mă durea chiar atât de rău. Și aș fi putut să-l tratez, dacă aș fi vrut. Așa cum fac pescarii, știi?

Bond râse.

— Da, știu. Acum haide în mare!

O sărută încă o dată și apoi se dădu puțin înapoi, ca să-i privească trupul și să-și aducă aminte cum a fost. Pe urmă se întoarse brusc, alergă în mare și plonjă în valuri.

Când se întoarse pe țărm, fata ieșise deja și se îmbrăca. Bond se șterse cu prosopul. Răspunse monosilabic la remarcile ei

amuzate, prin peretele despărțitor al cabinei. Până la urmă sesiză schimbarea.

— Ce este cu tine, James, s-a întâmplat ceva?

— Da, draga mea.

Când își trase pantalonii, auzi zăngănitul lanțului de aur printre monedele din buzunar și-i spuse:

— Vino afară. Trebuie să vorbim.

Sentimental, Bond alese o porțiune de nisip în partea opusă celei unde stătuseră înainte. Fata ieși și se postă în fața lui. Îi studia fața cu grijă, încercând să-l citească. Bond îi evită privirile. Stătea cu brațele în jurul genunchilor și privea spre mare. Se așeză lângă el, dar nu aproape.

— O să mă faci să sufăr. Și tu pleci? Bine, fă-o repede și curat și n-o să țip.

— Mă tem că este mai rău decât atât, Domino. Nu este vorba de mine, ci de fratele tău.

Bond îi sesiză încordarea.

— Haide, spune-mi.

Englezul scoase brățara din buzunar și i-o dădu tăcut.

Fata o luă. Aproape că nici nu se uită la ea. Apoi îi întoarse spatele lui Bond.

— Înseamnă că a murit. Ce s-a întâmplat cu el?

— Este o poveste urâtă și complicată, în care este implicat prietenul tău, Largo. Este o conspirație de amploare. Am venit aici să culeg informații pentru guvernul meu. Sunt un fel de polițist. Îți spun toate acestea și o să-ți spun și restul pentru că sute, poate chiar mii de oameni vor muri, dacă nu mă ajuți să previn catastrofa. De aceea a trebuit să-ți arăt brățara și să te fac să suferi, ca să mă crezi. Mi-am călcat jurământul făcând acest lucru. Indiferent ce se întâmplă, indiferent ce vei hotărî să faci, sper să nu povestești nimănui ce o să-ți spun.

— Deci de asta ai făcut dragoste cu mine – ca să mă determini să te ascult. Iar acum să mă șantajezi cu moartea fratelui meu.

Vorbise printre dinți.

— Te urăsc, te urăsc, te urăsc, șuieră ea.

Bond îi vorbi pe un ton rece, stăpânit:

— Fratele tău a fost ucis din ordinele lui Largo. De asta am venit aici, ca să-ți spun. Dar apoi… Ezită. Erai aici. Să știi că te iubesc și te doresc. Ar fi trebuit să am puterea să mă opresc, dar

n-am avut-o. Știam că va fi atunci sau niciodată. A fost o faptă oribilă, ținând cont de ce știam. Dar erai atât de frumoasă și fericită! Am vrut să amân suferința. Este unica mea scuză.

Bond se opri.

— Acum ascultă ce vreau să-ți spun. Încearcă să uiți de ura față de mine. O să-ți dai seama într-o clipă că noi nu suntem nimic în toată această poveste. Este ceva de amploare.

Bond nu așteptă comentariile ei. O luă de la început și depănă povestea încet, detaliu cu detaliu, omițând doar sosirea submarinului Manta, unicul factor care-i putea fi de ajutor și care ar fi putut să schimbe planurile lui Largo.

— Așa că vezi, nu putem face nimic până când acele arme nu sunt la bordul iahtului *Disco.* Până atunci, Largo are un alibi perfect cu vânătoarea de comori. Nu-l putem lega în niciun fel de avionul eșuat sau de SPECTRE. Dacă acționăm acum, îl arestăm și blocăm vasul, nu vom face decât să întârziem planul lui SPECTRE. Doar Largo și oamenii lui știu unde sunt ascunse bombele. Dacă va fi trimis un avion, va ține legătura prin radio cu *Disco.* La cel mai mic lucru suspect, avionul poate lăsa bombele la un loc de ascunzătoare sau altul, ca să se întoarcă după ele când se limpezesc lucrurile. Se poate renunța chiar și la *Disco.* Iahtul poate fi înlocuit, în orice moment în viitor, cu alt vas sau avion. Cartierul general al lui SPECTRE, oricine ar fi aceia, îl va informa pe prim-ministru că planul s-a schimbat sau este posibil să nu spună absolut nimic. Apoi, poate peste câteva săptămâni, vor trimite alt comunicat. Și, de data aceasta, vor cere banii în douăzeci și patru de ore. Amenințarea rămâne, atâta timp cât nu găsim bombele. Înțelegi?

— Da. În concluzie, ce este de făcut? zise ea pe un ton dur.

Ochii îi sclipeau feroce. Privea dincolo de Bond, la o țintă îndepărtată – care nu era Largo, marele conspirator, ci Largo, cel care îi ucisese fratele.

— Trebuie să știm când sosesc bombele la bordul lui *Disco.* Asta este cel mai important. Pe urmă putem acționa în forță. Avem un mare atu de partea noastră. Suntem aproape siguri că Largo se crede în siguranță. Crede în continuare în minunatul plan. Și chiar că este minunat. Merge exact cum a fost conceput. Acesta este singurul nostru punct forte, înțelegi?

— Și cum o să afli când vin bombele la bordul iahtului?

— O să ne spui tu.

— Da.

Vorbise monosilabic, indiferent.

— Dar eu de unde o să știu și cum o să te anunț? Tipul nu este prost. E doar inconștient că-și vrea amanta – pronunțase cuvântul cu dispreț – când miza este atât de mare.

Se opri.

— Acești oameni au ales prost. Largo nu poate trăi fără să aibă o femeie în preajma lui. Ar fi trebuit s-o știe.

— Când ți-a spus Largo să vii la bord?

— La ora cinci. Va veni o barcă cu motor să mă aducă la Palmyra.

Bond se uită la ceas.

— Acum este patru. Am roentgenometrul acesta. Este ușor de folosit. Indică imediat dacă bombele sunt sau nu la bord. Vreau să-l iei cu tine. Dacă arată că bombele sunt la bord, vreau să semnalizezi la hubloul tău – aprinzi și stingi lumina de mai multe ori în cabina ta, sau ceva de genul ăsta. Pe urmă, va trebui să scapi de roentgenometru. O să-l arunci peste bord.

— Este un plan prostesc, zise ea cu reproș. Seamănă cu aiurelile melodramatice din cărți. În viața reală, oamenii nu se duc în cabinele lor să aprindă lumina în plină zi. Nu! Dacă bombele sunt acolo, voi ieși pe punte, ca să mă vadă oamenii tăi. Ar fi o comportare naturală. Dacă nu sunt, voi rămâne în cabină.

— Bine, cum vrei, dar o s-o faci?

— Bineînțeles. Asta dacă mă voi putea abține să nu-l ucid pe Largo când o să-l văd. Dar cu condiția să ai grijă să fie ucis, când vei pune mâna pe el.

Vorbea cât se poate de serios. Îl privi hotărâtă, ca și când ar fi fost un agent de turism care rezerva un loc la tren.

— Mă îndoiesc că va fi posibil, dar te asigur că toți cei de la bordul iahtului vor fi condamnați pe viață.

Fata se gândi.

— Ajunge. Este mai rău decât să fii ucis. Și acum arată-mi cum funcționează aparatul ăsta.

Se ridică în picioare și făcu câțiva pași pe plajă. Se pare că-și amintise ceva. Se uită la brățara din mâna ei. Apoi se întoarse, o porni spre malul mării și contemplă un timp apa liniștită. Spuse câteva cuvinte, dar Bond nu le auzi. Apoi își luă avânt și aruncă lanțul de aur cât putu de departe, în valurile albastre. Lanțul

sclipi în soare pentru o clipă și se auzi un mic plescăit. Apa se tulbură puțin și apoi se făcu din nou oglindă. Pe urmă o porni îndărăt. Piciorul care încă o durea lăsa urme de adâncime inegală în nisip.

Bond îi arătă cum funcționează aparatul. Renunțase la ceasul indicator și-i spuse să se bazeze doar pe semnalele sonore.

— Se va declanșa oriunde pe vas, îi explică el, dar cel mai bine lângă magazie. Poți spune că vrei să faci o fotografie de pe puntea secundară. Dispozitivul acesta seamănă cu un aparat foto. Are lentilele și butoanele unul Rolleiflex, cu declanșator cu tot. Doar filmul îi lipsește. Ai putea spune că vrei să faci niște poze de adio cu Nassau și iahtul, nu?

— Da, îl aprobă ea.

Îl ascultase atentă, dar acum părea cu gândul în altă parte. Atinse brațul lui Bond, dar lăsă mâna să cadă. Apoi îl privi și-i spuse timidă:

— Nu este adevărat că te urăsc, așa cum am spus. Nu știam despre ce este vorba. Cum aș fi putut să înțeleg această poveste cumplită? Încă nu-mi vine să cred că Largo are vreun amestec. La Capri ne-am atașat unul de celălalt. Este un bărbat atrăgător. Toate femeile îl doreau. M-am ambiționat să-l cuceresc și să triumf față de toate celelalte femei frumoase. Pe urmă mi-a povestit despre iaht și despre această minunată călătorie în căutarea unei comori. Semăna cu un basm. Am acceptat, evident, să-l însoțesc. Cine nu ar fi acceptat? În schimb, am fost dispusă să fac ceea ce trebuie.

Îi aruncă o privire.

— Îmi pare rău, dar așa a fost. Când am ajuns la Nassau și m-a ținut departe de iaht, am fost surprinsă, dar nu ofensată. Insulele sunt superbe. Aveam ce face. Dar ceea ce mi-ai spus explică multe ciudățenii. Nu aveam voie să intru în sala radio. Membrii echipajului erau tăcuți și neprietenoși – mă tratau ca pe o intrusă și aveau o atitudine nefirească față de Largo. Îl tratau mai mult ca pe un egal, decât ca pe unul care-i plătea. Sunt oameni duri, mai bine instruiți decât marinarii obișnuiți. Așa că totul se potrivește. Ba chiar îmi amintesc că Largo a fost neobișnuit de nervos și de iritat toată săptămâna, începând de joia trecută. Am crezut că ne plictisisem deja unul de celălalt. Ba chiar plănuiam să iau avionul și să mă întorc acasă. Dar, de câteva zile s-a mai înveselit și azi, când mi-a spus să-mi fac

bagajul și să vin la bord, m-am gândit să-l ascult. Bineînțeles, mă pasiona și pe mine vânătoarea de comori. Voiam să văd cum decurge. Dar – se uită spre mare – apăruseși tu. Și, după cele întâmplate în după-amiaza aceasta, voiam să-i spun lui Largo că n-o să vin. Voiam să rămân aici și să plec cu tine.

Îl privi pentru prima dată drept în ochi.

— Ai fi vrut?

Bond o mângâie pe obraz.

— Bineînțeles că da.

— Dar acum ce se va întâmpla? Când o să te mai văd?

Era exact întrebarea de care se temuse Bond. Trimițând-o la bord, cu roentgenometrul, o punea într-un dublu pericol. Putea fi descoperită de Largo, care ar fi ucis-o imediat. Iar dacă se ajungea la o cursă de urmărire, *Manta* ar scufunda *Disco* trăgând cu mitraliera sau torpilându-l, probabil fără să atenționeze iahtul. Bond luase în calcul toate aceste posibilități și le alungase din minte.

— Te voi căuta oriunde ai fi, de îndată ce se va termina totul, îi spuse el. Dar acum vei fi în pericol. Cred că știi asta. Ești dispusă să-ți asumi riscul?

Fata se uită la ceas.

— Este patru și jumătate, zise ea. Trebuie să plec. Nu mă conduce la mașină. Sărută-mă o dată și rămâi aici. Nu te îngrijora, o să-mi fac treaba așa cum trebuie. Ori duc planul până la capăt, ori îi înfig un cuțit în spate.

Întinse brațele.

— Vino!

Peste câteva minute, Bond auzi motorul mașinii. Așteptă până când uruitul se pierdu în depărtare pe șoseaua Western Coast, iar apoi se urcă în Land Rover și o urmă.

După un kilometru și jumătate, la cele două obeliscuri albe care marchează intrarea în Palmyra, șoseaua era plină de praf. Bond se abținu cu greu să nu se ducă după ea, să n-o lase să plece. Dar ce își imagina! Conduse repede până la Old Fort Point, unde santinelele puse de poliție stăteau în garajul unei vile părăsite. Erau acolo. Unul dintre ei ședea într-un șezlong și citea un ziar, iar celălalt se uita într-un binoclu îndreptat spre *Disco* printr-o despărțitură în jaluzelele unei ferestre laterale. Emițătorul kaki era lângă ei, pe podea. Bond le dădu ultimele vești și luă legătura prin radio cu comisarul poliției. Acesta îi

transmise două mesaje de la Leiter. Într-unul îl anunța că vizita la Palmyra nu dăduse niciun rezultat. Un servitor îi spusese că bagajul fetei fusese dus deja la bordul iahtului în după-amiaza aceea, iar în șopronul pentru bărci nu se afla nimic: doar o ambarcațiune cu fund de sticlă și o hidrobicicletă, care ar putea explica urmele văzute din aer. Cel de-al doilea mesaj spunea că *Manta* va sosi peste douăzeci de minute. De aceea îl invita să se întâlnească la docul Prince George, unde urma să ancoreze.

•

Manta, care înainta cu prudență pe canal, nu avea nimic din eleganța de ogar a submarinului tradițional. Avea o linie ciuntită, grosolană și urâtă. Castravetele bulbucat din metal, nasul rotunjit, învelit în prelată, pentru a ascunde secretele scanner-ului radar de locuitorii din Nassau, nu dădea nicio sugestie în privința vitezei pe care Leiter o estima în jur de patruzeci de noduri în imersie.

— Bineînțeles că refuză să spună așa ceva, James. Este strict secret. Cred că, atunci când vom ajunge la bordul submarinului, vom constata că până și hârtia de toaletă este secret de stat. Ai grijă cu ăștia de la marină. Sunt așa de secretoși, încât se sperie până și de un râgâit.

— Ce mai știi despre acest submarin?

— N-o să-i spunem căpitanului, dar la CIA ne învață principiile de bază ale acestor submarine atomice, ca să putem instrui agenții și să le explicăm cum să recunoască indiciile din rapoartele lor. Face parte din clasa George Washington, are cam patru mii de tone, un echipaj format dintr-o sută de oameni și un cost estimat la o sută de milioane dolari. Poate funcționa până i se termină combustibilul sau se distruge reactorul atomic – adică este garantat vreo sută de mii de mile. Dacă este dotat cu același armament ca *George Washington,* are șaisprezece tuburi verticale de lansare, pe două șiruri, pentru racheta Polaris cu combustibil lichid. Acestea au o rază de douăsprezece mii de mile. Echipajele au poreclit aceste tuburi „Pădurea Sherwood”, pentru că sunt vopsite în verde, iar compartimentul rachetelor seamănă cu cercurile trunchiurilor de copaci mari. Aceste rachete Polaris sunt trase din adâncuri. Submarinul se oprește și încremenește în loc. Cunosc tot timpul poziția exactă a vasului prin monitorizare radio și stelară, printr-un periscop de tracking. Toate aceste informații sunt transmise automat rachetelor. Apoi

tunarul principal apasă pe un buton și racheta țâșnește prin apă, pe bază de aer comprimat. Când străpunge suprafața, rachetele cu combustibil solid se aprind și susțin racheta principală până la țintă. Dacă stai să te gândești, sunt o armă fantastică. Imaginează-ți cum ar fi să țâșnească din apă undeva în lume și să facă praf capitala unei țări. Avem deja șase și se vor fabrica mai multe. Reprezintă o amenințare serioasă. Nu știi niciodată când și unde se află. Nu ca bazele de bombardiere pe care le poți depista și scoate din acțiune de la primul atac cu rachete.

— Se va găsi o modalitate de contracarare și pentru ele, zise Bond pe un ton sec. Se va fixa, probabil, un detonator atomic de adâncime, care va trimite o undă de șoc prin sute de mile de apă și va distruge totul pe o rază însemnată. Dar are și arme mai mici decât aceste rachete? Ce vom folosi împotriva iahtului *Disco*?

— Are șase tuburi de lansare a torpilelor în față și cred că este dotată și cu armament tradițional – mitraliere și așa mai departe. Problema este să convingi comandantul submarinului să tragă. Nu-i va conveni să tragă într-un iaht civil, neînarmat, din ordinul unor tipi fără uniformă, dintre care unul, englez. Să sperăm că ordinele pe care le-a primit de la superiorii lui sunt la fel de clare ca ale noastre.

Uriașul submarin se legăna lângă chei. Se aruncară funii și se lăsă o punte de aluminiu pe țărm. Privitorii ținuți în loc de un cordon de poliție scoaseră ovații.

— Să mergem! Am început-o cu stângul. Niciunul dintre noi nu are pălărie, ca să poată saluta militărește. Tu înclină capul, iar eu o să fac o plecăciune.

CAPITOLUL XX

ESTE TIMPUL SĂ SE IA O HOTĂRÂRE

Interiorul submarinului era incredibil de spațios, fiind legat de punte printr-o scară fixă, nu una mobilă. Nu se vedea nici urmă de dezordine și totul era vopsit în două nuanțe de verde. Cablurile electrice în culori vii asigurau un contrast vesel cu decorul ca de spital. Urmați de ofițerul de cart, un tânăr în jur de douăzeci și opt de ani, coborâră două punți. Aerul (21°C cu o umiditate de 46%, le-a explicat ofițerul) era plăcut și răcoros. După ce coborâră treptele, se întoarse la stânga și bătu la o ușă pe care scria „Comandantul P. Pedersen, MSU.”

Căpitanul părea în jur de patruzeci de ani. Avea fața pătrățoasă, scandinavă, și păr negru, tuns scurt, ușor cărunt Avea ochi șireți, veseli, dar gura și bărbia periculoase. Stătea la un birou metalic și fuma pipă. În față avea o ceașcă goală de cafea și o foaie pe care scrisese ceva. Se ridică și dădu mâna cu ei, le făcu semn să se așeze pe cele două scaune din fața lui și-i spuse ofițerului de cart:

— Cafea, te rog, Stanton, și trimite mesajul ăsta.

Rupse o foaie din caiet și i-o dădu.

— Este urgent. Se așează. Ei bine, domnilor, bine ați venit la bord. Domnule Bond, este o plăcere să ne viziteze un membru al flotei regale. Ați mai fost vreodată într-un submarin?

— Da, însă numai ca balast, zise Bond. Am lucrat în spionaj, RNVR. Eram un simplu marinar.

Căpitanul râse.

— Nu-i nimic. Dar dumneata, domnule Leiter?

— Nu, domnule căpitan, dar îmi făcusem unul. Era un tub cu un dop de cauciuc. Problema este că nu mă lăsau să am suficientă apă în baie, ca să văd de ce este în stare cu adevărat.

— La fel ca la marină. Nici pe mine nu mă lasă să văd tot ce poate acest submarin. Doar la testări. Ori de câte ori vrei să mergi până la capăt, acul ajunge la o afurisită de linie roșie pictată pe cadran de un băgăreț. Dar ia spuneți care-i treaba, domnilor? zise căpitanul uitându-se la Leiter. N-am mai avut

atâtea mesaje strict secrete de la războiul din Coreea. Ultimul era de la comandantul flotei, personal. Mi-a transmis să mă pun sub ordinele dumneavoastră, sau, în caz că muriți sau sunteți rănit, sub ordinele domnului comandor Bond, până când va sosi amiralul Carlson astă seară, la ora nouăsprezece. Așa că spuneți-mi, ce se petrece? Știu doar că toate semnalele poartă codul Operațiunii Thunderball. Ce este cu această operațiune?

Lui Bond îi plăcea comandantul Pedersen. Îi aprecia ușurința și umorul cu care lua lucrurile și, în general – își aminti vechea expresie marinărească – îi plăcea mutra lui. Se uita la fața lui bonomă, în timp ce Leiter îi povestea despre plecarea șalupei lui Largo la unu și treizeci de minute și despre instrucțiunile date de Bond lui Domino Vitali.

Pe fundalul vocii lui Leiter se auzea un amalgam de zgomote – zumzetul, înalt, constant, al unui generator suprapus cu o muzică în surdină – Ink Spots cu melodia „Îmi place cafeaua, îmi place ceaiul.” Din când în când, stația de deasupra biroului căpitanului cârâia și se auzeau diverse comenzi operaționale – „Roberts să raporteze imediat” – „Inginerul șef îl caută pe Oppenshaw” – „Echipa Albastră să se prezinte în compartimentul F’ – și, de undeva, se auzea gâlgâitul unui aparat asemănător unei pompe, care intra în funcțiune din două în două minute. Parcă erai în interiorul creierului unui robot, care funcționa prin impulsuri hidraulice și electrice, dirijate de stăpânii săi, oamenii.

După zece minute, Pedersen se rezemă de spătarul scaunului. Își luă pipa și începu s-o umple indiferent.

— Este o poveste pe cinste! zâmbi el. Culmea este că aș fi crezut-o chiar dacă nu aș fi primit aceste mesaje de sus. M-am gândit întotdeauna că, într-o zi, se va întâmpla așa ceva. Ei fir-ar să fie! Trebuie să car rachetele astea și să comand un vas nuclear, dar asta nu înseamnă că nu sunt îngrozit de această poveste. Am soție și doi copii. Aceste arme atomice sunt mult prea periculoase. Oricare din tipii de aici pot șantaja Statele Unite cu una din rachetele mele îndreptate spre Miami. Iar eu, Peter Pedersen, de treizeci și opt de ani, mai mult sau mai puțin întreg la minte, am șaisprezece asemenea arme – destul să rad Anglia de pe fața pământului. Dar – puse mâinile pe birou, în fața lui – nu avem încotro. Avem o mică problemă – mică, dar mare cât lumea. Așa că: ce facem? Din câte am înțeles eu, acest

Largo se va întoarce din clipă în clipă cu avionul său, după ce va lua bombele din locul unde le-a ascuns. Dacă are bombele și, din câte mi-ați spus, sunt înclinat să cred că le are, această fată ne va da de știre. Atunci, vom bloca vasul sau îl vom arunca în aer. Așa este? Dar, să presupunem că nu are bombele la bord sau, dintr-un motiv sau altul, fata nu ne va da de știre. Ce facem în asemenea situație?

— Îl urmărim, ne ținem în coada lui, până la expirarea timpului, adică peste vreo douăzeci și patru de ore, zise Bond pe un ton liniștit. Asta este tot ce putem face, fără să intrăm în conflict cu legea. După expirarea timpului limită, putem pasa din nou problema guvernelor noastre, care vor trebui să hotărască ce vor face cu *Disco,* avionul scufundat și toate celelalte. Între timp, poate că un omuleț dintr-un vas rapid de care nu am auzit a lăsat deja bombele pe coasta Americii și Miami a sărit deja în aer. Sau poate că se va produce o mare catastrofă în altă parte a lumii. Au destul timp să scoată bombele din avion și să le ducă la mii de mile depărtate de aici. Ar fi cu atât mai rău pentru noi, dar, în clipa de față, suntem în situația unui detectiv aflat în urmărirea unui om despre care crede că va comite o crimă. Nici măcar nu știm sigur dacă este înarmat sau nu. Detectivul nu poate decât să-l urmărească până scoate arma din buzunar și trage. Atunci și numai atunci poate să-l împuște sau să-l aresteze.

Bond se întoarse spre Leiter.

— Nu este așa, Felix?

— Eu așa cred. Domnule căpitan, Bond și cu mine suntem siguri că Largo este omul nostru și că își va îndeplini obiectivul cât de curând. De aceea am fost de acord să vă chemăm. Pun pariu că va plasa bomba noaptea și noaptea aceasta este ultima pe care o are. Apropo, domnule căpitan, ai abur, sau... cum se spune pe vasele atomice?

— Am și putem porni la drum în cinci minute.

Căpitanul clătină din cap.

— Dar am o veste proastă, domnilor. Nu știu cum o să ne putem ține după *Disco.*

— Cum așa? Doar puteți prinde viteză, nu?

Leiter se trezi îndreptând amenințător cârligul de oțel spre căpitan, dar îl trase repede în poală.

Căpitanul zâmbi.

— Da, am putea urmări iahtul, dar se pare că nu vă dați seama de riscurile de navigație pe care le comportă această parte a oceanului.

Făcu semn spre harta de pe perete.

— Uitați-vă! Ați mai văzut vreo hartă cu atâtea cifre pe ea? Parcă ar fi un cuib de furnici revărsat. Acestea sunt sondaje de adâncime, domnilor. Dacă *Disco* nu va rămâne într-unul din canalele cu apă adâncă – Tongue of the Ocean, North-West Providence Channel sau North-East – am încurcat-o, cum ar spune domnul Bond. Restul zonei – dădu din mână – chiar dacă are aceeași culoare albastră pe hartă, după o călătorie cu acest submarin, știi foarte bine că nu are aceeași culoare. Aproape toată zona este plină de bancuri de nisip și nămol, la o adâncime între cinci și optsprezece metri. Dacă aș fi nebun și aș vrea să-mi pierd postul, aș risca să navighez în optsprezece metri de apă – asta dacă aș putea să mituiesc navigatorul și să ascund ecosonarul de membrii echipajului. Dar chiar dacă pe hartă sunt indicați optsprezece metri, nu uitați că este o hartă veche, de pe vremea corăbiilor cu pânze, iar bancurile s-au deplasat în cei cincizeci de ani de când a fost desenată. Pe urmă, trebuie ținut cont de flux, de capetele de coral care nu sunt depistate de ecosonar până nu auzi cum se înfig în vas.

Căpitanul se întoarse la birou.

— Nu, domnilor, acest vas italian a fost foarte bine ales. Cu dispozitivul de pernă de aer pe care-l are, nu se afundă mai mult de doi metri. Dacă va prefera să navigheze în ape puțin adânci, nu avem nicio șansă. Asta să fie clar.

Se uitară de la unul la celălalt.

— Vreți să-mi sun superiorii și să cer ca Fort Lauderdale să preia operațiunea cu bombardierele lor care v-au fost puse la dispoziție – și să urmărească iahtul?

Cei doi agenți se priviră în tăcere.

— Vasul nu va fi luminat, zise Bond. Le va veni foarte greu să-l urmărească pe timp de noapte. Tu ce părere ai, Felix? Poate ar fi mai bine să le solicităm, măcar pentru a păzi coasta americană. Pe urmă, dacă domnul căpitan este de acord, o putem lua pe canalul North-West – dacă *Disco* va ridica ancora – să ne plasăm la Stația de Rachete Bahamas, care este ținta numărul unu.

Felix Leiter își trecu mâna prin părul blond.

— Fir-ar să fie, zise el furios. Presupun că da. Suntem și așa destul de caraghioși că am solicitat submarinul *Manta.* Ce mai contează un escadron de avioane? Sigur. *Trebuie* să ne susținem ipoteza că este Largo și iahtul *Disco.* Să mergem cu domnul căpitan și să dăm un semnal care să nu pară prea prostesc – vom trimite o copie la CIA și șefului tău. Cum vrei să-l adresăm?

— Amiralitatea pentru M, cu codul Operațiunii Thunderball.

Bond își trecu mâna peste față.

— Doamne, vom băga lupul la oi!

Se uită la ceasul mare, de metal, de pe perete.

— Ora șase. Înseamnă că la Londra este miezul nopții. O oră rezonabilă pentru un asemenea mesaj.

Difuzorul din tavan răsună mai clar.

— Ofițerul de cart către căpitan. Un polițist are un mesaj urgent pentru domnul Bond.

Căpitanul apăsă pe un buton și vorbi în microfonul de la birou.

— Adu-l aici. Pregătește-te pentru ridicarea ancorei. Să fie toți oamenii pe poziție.

Căpitanul așteptă confirmarea și apoi luă mâna de pe buton.

— Cum o cheamă pe fata aceea? îl întrebă el zâmbind pe Bond. Domino? Ei bine, a dat semnalul.

Se deschise ușa. Un caporal de poliție fără chipiu rămase în poziție de drepți pe podeaua de oțel și întinse brațul. Bond luă plicul și-l deschise. Parcurse mesajul semnat de comisarul de poliție și-l citi calm:

„AVIONUL S-A ÎNTORS LA 17:30 LA BORDUL VASULUI. *DISCO* A RIDICAT ANCORA LA 17:55, ÎN DIRECȚIA NORD-VEST. FATA NU A REPETAT SEMNALUL ȘI NICI NU A REAPĂRUT PE PUNTE DUPĂ CE S-A ÎMBARCAT.”

Bond luă o coală de hârtie de la căpitan și scrise:

MANTA SE VA ANGAJA ÎN URMĂRIRE PE CANALUL DE NORD-VEST, PROVIDENCE. STOP. ESCADRONUL DE BOMBARDIERE DE LA FORT LAUDERDALE VA FI RUGAT PRIN INTERMEDIUL MARINEI SĂ COOPEREZE PE O RAZĂ DE DOUĂ SUTE DE MILE DE COASTA FLORIDEI. STOP. *MANTA* VA MENȚINE LEGĂTURA PRIN TURNUL DE CONTROL AERIAN DE LA WINDSOR. STOP. DEPARTAMENTUL

MARINEI ȘI AMIRALITATEA AU FOST INFORMATE. STOP. VĂ ROG SĂ-I INFORMAȚI PE GUVERNATOR, PE AMIRALUL CARLSON ȘI PE GENERALUL DE BRIGADĂ FAIRCHILD LA SOSIRE.”

Bond semnă mesajul și i-l dădu căpitanului, care-l semnă de asemenea, împreună cu Leiter. Apoi îl puse într-un plic și-l înmână caporalului care salută, pocnindu-și călcâiele.

Când se închise ușa, căpitanul apăsă pe butonul interfonului. Dădu ordin să se navigheze la suprafață, spre nord, cu o viteză de zece noduri. Apoi întrerupse comunicarea. În liniștea care se lăsă, se auzeau zgomotele de fond: fluierături, scârțâituri mecanice, ropot de pași. Submarinul tremura puțin.

— Deci asta este, domnilor. Aș vrea ca urmărirea să fie mai ușoară, dar o s-o fac cu plăcere. Și acum, semnalul!

Gândindu-se doar pe jumătate la cuvântul semnal, Bond se așeză, îngrijorat de semnificația mesajului comisarului și de Domino. Lucrurile nu stăteau deloc bine. Se pare că avionul nu adusese bombele, caz în care mobilizarea submarinului Mania și a bombardierelor era o precauție inutilă, nejustificată. Nu era exclus ca Vindicator și bombele lipsă să fie opera altui grup. Așa că, în timp ce urmăreau iahtul *Disco,* SPECTRE putea acționa în voie. Dar instinctele lui Bond refuzau această posibilitate. Înscenarea *Disco*-Largo era mai mult decât probabilă. Părea prea perfectă, iar acest fapt era de ajuns pentru a trezi suspiciunile lui Bond. Un complot de asemenea magnitudine nu putea fi conceput decât sub o acoperire impecabilă, până în cel mai mic detaliu. Era posibil ca Largo să fi plecat la vânătoarea lui de comori, respectând cu minuțiozitate planul localizării comorii, pentru a vedea, de exemplu, dacă erau vase de pescuit prin preajmă. Sau ar fi putut să pună bomba și să regleze detonarea ei la câteva ore după expirarea termenului limită, pentru a fi recuperată și distrusă, în caz că Anglia și America se hotărau să plătească suma cerută în ultimul moment și să se îndepărteze suficient de zona periculoasă, pentru a evita explozia și a stabili un alibi. Dar unde era bomba? Oare sosise la bordul avionului, iar Domino, din anumite motive, nu putuse să iasă pe punte să dea semnalul? Sau urma să fie luată în drum spre țintă? Cursul vestic de la Nassau spre North-West Light, prin Canalul Insulei Berry se potrivea cu ambele posibilități. Avionul scufundat se afla spre vest, la sud de Bimini, la fel ca

Miami și alte ținte posibile de pe coasta americană. Sau, după ce treceau prin canal, la vreo cincizeci de mile vest de Nassau, *Disco* putea să vireze brusc spre nord și după încă cincizeci de mile prin ape puțin adânci, care descurajau urmărirea, să se întoarcă în canalul North-West Providence și s-o ia direct spre Grand Bahamas și baza de rachete.

Bond nu reușea să se hotărască. Teama că el și Leiter vor fi luați drept proști, îl obligă să înfrunte o realitate de necontestat – el, Leiter *și Manta* se angajaseră într-un joc nebunesc. Dacă bomba se afla la bord, dacă *Disco* vira spre nord, către Grand Bahamas și stația de rachete, atunci *Manta* putea intercepta iahtul la timp, dacă o lua pe canalul de nord-vest.

Dar, dacă acest plan era sigur, de ce Domino nu dăduse semnalul? Ce se întâmplase cu ea?

CAPITOLUL XXI

FOARTE BLÂND, FOARTE ÎNCET

Iahtul *Disco,* aidoma unei torpile negre care lăsa în urmă unde înspumate, gonea pe oglinda violetă a mării. În cabina cea mare de pasageri era liniște, cu excepția duduitului înfundat al motoarelor și a clinchetului unui pahar pe dulap. Deși obloanele erau trase la hublouri ca măsură de precauție, singura lumină dinăuntru venea de la unicul bec care atârna din tavan. Becul roșiatic de-abia lumina fețele celor douăzeci de bărbați care stăteau la masa lungă, iar trăsăturile umbrite, negre-roșiatice distorsionate de legănatul becului, făceau scena să semene cu o conspirație din iad.

În capul mesei, Largo, cu fața scăldată în sudoare, deși cabina avea aer condiționat, începu să vorbească:

— Trebuie să raportez că suntem în stare de urgență. Acum o jumătate de oră, numărul șaptesprezece a găsit-o pe domnișoara Vitali pe punte. Manevra aparatul de fotografiat. Când numărul șaptesprezece s-a apropiat, a ridicat aparatul și s-a prefăcut că fotografiază Palmyra, deși nu ridicase capacul de pe obiectiv. Numărului șaptesprezece i s-a părut ciudat și mi-a raportat. Am dus-o în cabină. S-a luptat cu mine. Întreaga ei atitudine mi-a trezit suspiciuni. Am fost obligat s-o supun unor măsuri drastice. Am luat aparatul foto și l-am examinat.

Largo se opri, iar apoi continuă pe un ton calm:

— Aparatul ascundea un roentgenometru, care înregistra, bineînțeles, peste cinci sute miliroentgeni. Am ajutat-o să-și recapete cunoștința și am luat-o la întrebări. A refuzat să vorbească. La timpul potrivit, o voi obliga și apoi va fi lichidată. Era timpul să ridicăm ancora. Am făcut-o din nou să-și recapete cunoștința și am legat-o bine de patul ei. Acum am convocat această adunare, pentru a vă familiariza cu situația, pe care i-am raportat-o deja Numărului Doi.

Largo tăcu. Vorbele sale fură întâmpinate cu murmure exasperate. Numărul Paisprezece, unul dintre germani, zise printre dinți:

— Domnule Numărul Unu, ce a avut de spus despre asta Numărul Doi?

— A spus să continuăm, pentru că întreaga lume este plină de roentgenometre care ne caută. Serviciile de spionaj din lumea întreagă au fost mobilizate împotriva noastră. Probabil că cineva din Nassau, poliția, mai mult ca sigur, a ordonat ca toate vasele din port să fie controlate în ceea ce privește radiațiile. Poate că domnișoara Vitali a fost mituită ca să aducă roentgenometrul la bord. Dar Numărul Doi a spus că, de îndată ce vom plasa arma la țintă, nu vor mai fi motive de teamă. Am pus operatorul radio să fie atent la un trafic neobișnuit de semnale între Nassau și coastă. Densitatea este destul de normală. Dacă am fi suspectați, Nassau ar fi inundat cu telegrame de la Londra și Washington. Dar este liniște. Așa că operațiunea va continua conform planului. Când vom fi departe de zonă, vom scăpa de carcasa de plumb a armei, iar în carcasă se va afla domnișoara Vitali.

Numărul Paisprezece insistă:

— Dar, mai întâi, vei afla adevărul de la ea, nu? Nu este plăcut, pentru planurile noastre de viitor să credem că am putea fi bănuiți.

— Interogatoriul va începe de îndată ce se termină această întâlnire. Dacă vă interesează părerea mea, cei doi bărbați care au venit ieri la bord – Bond și Larkin – s-ar putea să fie implicați. Este posibil să fie agenți secreți. Așa-zisul Larkin avea un aparat foto. Nu m-am uitat atent la el, dar semăna cu cel al domnișoarei Vitali. Mă învinuiesc că nu am fost mai atent cu aceștia doi, dar povestea lor a fost convingătoare. Mâine, când ne vom întoarce la Nassau, va trebui să fim circumspecți. Vom spune că domnișoara Vitali a căzut peste bord. Voi definitiva eu detaliile. Se va face o anchetă. Va fi stânjenitor, dar nimic mai mult. Martorii noștri vor fi mai mult decât credibili. Ar fi înțelept să folosim monedele ca alibi suplimentar, care să confirme locul unde am fost astă seară. Numărul cinci, starea de coroziune a monedelor este satisfăcătoare?

Numărul cinci, fizicianul Kotze, răspunse imediat:

— Este mai mult decât satisfăcătoare. Vor fi supuse unei examinări. Sunt dubloni și reali autentici de la începutul secolului al șaptesprezecelea. Apa de mare nu prea afectează aurul și argintul. Am folosit puțin acid să le mai corodez. Vor

trebui predate procurorului și vom declara că am găsit comoara. Va fi nevoie de un expert mult mai priceput decât procurorul sau tribunalul, pentru a le putea aprecia just. Nu se va insista să precizăm locul exact al comorii. Am putea da adâncimea apei – să spunem vreo trei metri și un recif oarecare. Nu ne-ar putea contrazice nimeni. Apele de lângă recif sunt adesea foarte adânci. Este posibil ca domnișoara Vitali să fi avut probleme cu tubul de scafandru și să fi dispărut peste marginea recifului, acolo unde ecosonarul nostru indica o adâncime de treizeci de metri. Ne-am străduit s-o convingem să nu ia parte la căutare. Deși era o foarte bună înotătoare, s-a dovedit prea mult pentru ea.

Numărul Cinci desfăcu mâinile.

— Se petrec adesea astfel de accidente. Multe vieți se pierd în felul acesta în fiecare an. Am organizat o căutare minuțioasă, dar erau rechini. Vânătoarea de comori a fost întreruptă și ne-am întors imediat la Nassau, să raportăm tragedia.

Numărul Cinci clătină din cap hotărât.

— Nu avem niciun motiv să fim uimiți de această întâmplare, dar sunt pentru un interogatoriu serios.

Numărul cinci întoarse capul politicos spre Largo.

— Cunosc anumite modalități de a folosi electricitatea, la care corpul uman nu poate rezista. Dacă vă pot fi de vreun folos...?

Largo îi răspunse la fel de politicos, ca și când ar fi discutat despre tratamentului unui pasager bolnav.

— Mulțumesc. Am mijloace de convingere care s-au dovedit satisfăcătoare în trecut. Dar o să apelez la tine, bineînțeles, dacă nu dau rezultat.

Largo se uită la fețele umbrite, rubinii de la masă.

— Și acum vom revizui repede detaliile finale. Se uită la ceas. Este miezul nopții. Începând de la trei, vom avea lumina lunii timp de două ore. Zorile se vor ivi imediat după cinci. Prin urmare, vom avea la dispoziție două ore pentru operațiune. O vom lua către West End, dinspre sud. Aceasta este intrarea normală spre insule și chiar dacă înaintarea noastră ulterioară către țintă va fi remarcată de radarul bazei de rachete, se va presupune că iahtul s-a abătut ușor de la ruta sa. Vom ancora la trei noaptea și cei însărcinați cu fixarea bombei vor înota o jumătate de milă, până în punctul stabilit. Voi, cei cincisprezece care veți participa la această acțiune, veți înota în formă de

săgeată, cu racheta în centru. Formația trebuie păstrată strict, ca să nu vă pierdeți. Lanterna albastră de pe spatele meu va funcționa ca un far dar, în caz că se rătăcește cineva, se întoarce la vas. S-a înțeles? Principala datorie a escortei este să fie atentă la rechini și baracude. Vă reamintesc că raza de acțiune a armelor voastre nu este mai mare de șase metri și că peștele trebuie lovit în cap sau în ceafă. Oricine se pregătește să tragă, trebuie să-și prevină vecinul, care va fi gata să tragă la rândul lui, dacă este necesar. Cu toate acestea, o lovitură trebuie să fie suficientă dacă otrava curara nu este afectată, după cum am fost informați, de trecerea prin apă. În primul rând – Largo puse hotărât mâinile pe masă, în fața lui – nu uitați să scoateți teaca protectoare înainte să trageți.

Ridică mâinile.

— Iertați-mă că repet aceste lucruri. Am făcut multe exerciții în condiții similare și cred că va ieși totul bine. Dar va fi un teren acvatic necunoscut, iar efectul pilulelor cu dexedrină – vor fi împărțite celor care participă la acțiune după această întâlnire – va consta în sensibilizarea sistemului nervos, insuflând mai multă încredere în sine. Prin urmare, trebuie să fim pregătiți pentru orice și să știm cum să ne descurcăm. Mai aveți vreo întrebare?

În timpul fazelor planului, cu mult înainte de Paris, Blofeld îl prevenise pe Largo că cei doi ruși din echipă, numărul zece și numărul unsprezece, foști membri ai SMERȘ, s-ar putea să-i facă probleme.

— Au în sânge conspirația, îi spusese Blofeld. Iar conspirația merge mână în mână cu suspiciunea. Acești doi oameni se vor întreba întotdeauna dacă nu sunt obiectul unui complot subsidiar – dacă li se dădeau însărcinările cele mai periculoase, dacă erau dați pe mâna poliției, ca țapi ispășitori, dacă erau uciși, ca să li se fure partea cuvenită din profit. Vor fi înclinați să dea informații împotriva colegilor lor și vor avea întotdeauna rezerve în privința planurilor stabilite. Pentru ei, planul evident va fi ales din alt motiv, care nu li se spune. Vor trebui asigurați permanent că nu li se ascunde nimic, dar, de îndată ce vor accepta ordinele, le vor duce la îndeplinire cu meticulozitate, fără să se gândească la siguranța lor personală. Datorită talentelor lor speciale acești oameni sunt valoroși. Dar nu uita să-ți amintești ce ți-am spus. Dacă se vor ivi probleme, dacă vor

încerca să semene neîncredere în echipă, acționează imediat și ferm. Nu trebuie să permiți ca viermii neîncrederii și neascultării să-ți macine echipa. Sunt inamicii din interior care pot distruge chiar și cea mai meticuloasă planificare.

Acum începu să vorbească numărul zece, un fost terorist celebru SMERȘ, pe nume Strelik. Stătea la două locuri distanță de Largo, în stânga lui. Nu i se adresă lui Largo, ci tuturor.

— Tovarăși, zise el. Mă gândesc la problemele interesante povestite de Numărul Unu și îmi spun că totul a fost aranjat excelent. Mă gândesc, de asemenea, că această operațiune va ieși perfect și nu va fi nevoie să detonăm cea de-a doua armă la ținta numărul doi. Dețin câteva informații despre aceste insule și am aflat din *Ghidul proprietarului de iaht* (pronunța greu cuvântul) *în Bahamas* că este un hotel mare, nou, la câteva mile de ținta noastră și un mic oraș. Prin urmare, estimez că detonarea armei numărul unu va distruge, probabil, două mii de oameni. În țara mea, în Uniunea Sovietică, moartea a două mii de oameni nu ar însemna prea mult, în comparație cu devastarea acestei importante baze de rachete. Mă gândesc însă că în vest va fi altfel. Distrugerea acestor oameni și salvarea supraviețuitorilor va fi considerată o problemă gravă, care îi va determina să ajungă la un acord imediat cu echipele noastre și să salveze de la distrugere ținta numărul doi. Prin urmare, tovarăși – vocea indiferentă se animă – îmi spun că, în douăzeci și patru de ore, munca noastră se va încheia și vom pune mâna pe marele premiu. Iar acum, tovarăși – umbrele negre-roșietice transformară zâmbetul în grimasă – cu atâția bani la îndemână, mi-a venit un gând nedemn.

(Largo băgă mâna în buzunar și trase piedica micului său Colt de calibrul 25.)

— Nu mi-aș face datoria față de tovarășul meu rus și față de ceilalți membri ai echipei dacă nu v-aș împărtăși acest gând, cerându-mi, în același timp, scuze pentru ceea ce ar putea fi suspiciuni nefondate.

Se lăsase o liniște amenințătoare. Acești oameni fuseseră agenți secreți sau conspiratori. Recunoscuseră izul insurecției, umbra neîncrederii. Ce știa numărul zece? Ce urma să divulge? Fiecare dintre ei se pregăti să se hotărască foarte repede de partea cui era, când se va da totul pe față. Largo scoase arma din buzunar.

— Va veni un moment, foarte curând, continuă numărul zece, urmărind fețele celor de vizavi, ca să vadă cum reacționează, când cincisprezece dintre noi vom lăsa la bordul vasului cinci membri și șase subagenți și vom pleca – făcu semn spre perete – în beznă, la o distanță de cel puțin o jumătate de oră înot de acest vas. Ce ar fi, tovarăși, ca în momentul acela – vocea devenise insidioasă – cei rămași la bord să ridice ancora și să ne lase în apă?

Cei de la masă începură să murmure. Numărul Zece ridică mâna.

— E ridicol, dar cred că și voi gândiți la fel. Dar suntem oameni cu experiență. Recunoaștem impulsurile nedemne care îi cuprind chiar și pe cei mai nedemni prieteni și camarazi, când sunt în joc bani mulți. Ori, dacă cincisprezece dintre noi vom fi plecați, vor avea mai mulți bani de împărțit și-i vor spune Numărului Doi că am murit cu toții în luptă cu rechinii.

— Și ce propui, Numărul Zece? îl întrebă Largo, pe un ton blând.

Numărul Zece se uită pentru prima oară la dreapta lui. Nu vedea expresia din ochii lui Largo, așa că se adresă măștii negre roșiatice, care era fața lui. În glasul său se citea încăpățânarea.

— Propun ca un membru din fiecare grup național să stea la bord, pentru a apăra interesele celorlalți membri din grupul său național. În consecință, grupul nostru va fi format din numai zece persoane. În acest fel, cei care-și asumă această misiune periculoasă, o vor îndeplini cu mai mult entuziasm, știind că nu se poate întâmpla nimic din ce am amintit.

Largo îi răspunse calm, politicos.

— Am un singur răspuns, cât se poate de scurt la sugestia ta, Numărul Zece.

Lumina sclipi roșiatic în capătul țevii metalice care ieșea din mâna cea mare. Cele trei gloanțe se înfipseră atât de repede în fața rusului, încât cele trei explozii, cele trei sclipiri strălucitoare părură una singură. Numărul Zece ridică mâinile cu palmele înainte, ca și când ar fi vrut să prindă gloanțele, se lovi cu stomacul de marginea mesei, iar apoi se lăsă pe spate, zdrobind scaunul și prăbușindu-se pe podea.

Largo își băgă țeava pistolului sub nas și o mirosi, mișcând-o sub nări, ca și când ar fi fost un flacon de parfum delicios. Apoi

se uită în liniște de la unul la altul. În cele din urmă, zise pe un ton blând:

— Întâlnirea s-a încheiat. Vă rog să vă întoarceți în cabine și să vă verificați echipamentul pentru ultima oară. Mâncarea va fi gata în curând. Cei care doresc, pot bea un pahar de alcool. Voi pune doi membri ai echipajului să aibă grijă de răposatul numărul zece. Vă mulțumesc.

Când rămase singur, Largo se ridică în picioare, se întinse și scoase un căscat cavernos. Apoi se întoarse spre dulap, deschise un sertar și scoase o cutie de trabucuri Corona. Alese una dezgustat și o aprinse. Apoi luă vasul de cauciuc roșu în care se aflau cuburile de gheață și o porni spre cabina lui Domino Vitali.

Când ajunse, încuie ușa în urma lui. Și aici atârna o lumină roșie din tavan. Sub ea, pe patul dublu, fata zăcea ca o stea de mare, cu gleznele și încheieturile mâinilor legate de cele patru colțuri ale cadrului de fier de sub saltea. Largo puse cutia cu gheață pe scrin și așeză trabucul lângă ea, având grijă să nu strice lustrul cu capătul aprins.

Fata îl privea. Ochii ei erau ca două puncte roșii sclipitoare în semiîntuneric.

— Draga mea, trupul tău mi-a adus multă plăcere. Dar, dacă nu-mi spui cine ți-a dat aparatul pe care l-ai adus la bord, voi fi obligat să-ți pricinuiesc multă durere. Va fi provocată de aceste două instrumente simple.

Ridică trabucul și trase.

— Acesta pentru căldură, iar cuburile de gheață pentru senzația de rece. Aplicate științific, așa cum le voi aplica eu, vor avea efectul inevitabil să te facă să spui adevărul, după ce te vei opri din țipat. Spune-mi ce alegi?

Fata îi răspunse cu ură:

— Mi-ai ucis fratele și acum mă vei ucide și pe mine. Nu ai decât să te distrezi. Oricum vei muri și tu cât de repede. Când vor veni în curând ceilalți, mă rog lui Dumnezeu să suferi de milioane de ori mai rău decât noi doi.

Largo râse aspru.

— Prea bine, draga mea, zise el, apropiindu-se de marginea patului. Trebuie văzut ce putem face cu tine foarte, foarte încet.

Se aplecă, își băgă degetele în decolteul cămășii ei și o sfâșie. Apoi dădu la o parte cele două bucăți rupte de material și-i

dezgoli trupul. Îl examină cu grijă, după care luă trabucul și cutia cu gheață de pe dulap, așezându-se confortabil pe marginea patului.

Pe urmă, trase din trabuc, scutură scrumul pe podea și se aplecă.

CAPITOLUL XXII

CEL DIN UMBRĂ

La centrul de atac de la bordul submarinului *Manta* era liniște. Comandantul Pedersen, așezat în spatele specialistului în ecosonar, le arunca din când un comentariu peste umăr lui Bond și Leiter, care stăteau pe scaune cu spătare de pânză, departe de indicatoarele de adâncime și viteză, acoperite în așa fel încât să nu poată fi citite decât de echipa de navigație. Cei trei membri ai acestei echipe stăteau unul lângă celălalt pe scaune de aluminiu tapisate în piele roșie, manevrând cârma și planurile de scufundare ca și când ar fi fost piloți de avion. Căpitanul lăsă ecosonarul și veni la cei doi agenți, zâmbind vesel.

— Avem zece metri adâncime și cel mai apropiat recif este la o milă spre vest. Acum avem cale liberă până la Grand Bahama. Viteza este destul de bună. Dacă o menținem, mai avem vreo patru ore. Vom ajunge în Grand Bahama cu o oră înainte să se lumineze. Ce-ați zice să mâncăm și să ne odihnim puțin? Radarul nu va detecta nimic timp de o oră – aceste Insule Berry vor umple ecranul până trecem de ele. Pe urmă vor veni marile întrebări. Când le vom lăsa în urmă, am putea vedea că cel mai mic recif s-a desprins și se îndreptă spre nord-vest pe un curs paralel cu al nostru. Dacă vom vedea așa ceva pe ecran, va fi *Disco,* iar atunci ne vom scufunda. Veți auzi alarma. Dar veți putea dormi mai departe. Nu se poate întâmpla nimic, până nu ne asigurăm că se află în zona țintei. Pe urmă va trebui din nou să ne gândim.

Căpitanul se îndreptă spre scări.

— Îmi dați voie să vă conduc? Atenție, să nu vă loviți la cap. Este o parte înghesuită a vasului.

Îl urmară pe un culoar în sala de mese, o sufragerie bine luminată, zugrăvită în crem, cu lambriuri roz și verzi. Se așezară în capul uneia dintre mesele cu blat de melamină, departe de ceilalți ofițeri și marinari, care se uitau curios la cei doi civili. Căpitanul arătă spre pereții încăperii.

— Nu mai seamănă cu vechile submarine cenușii. Ați fi surprinși să aflați câți și-au adus contribuția la proiectarea acestor vase. Așa și trebuie, dacă vrei ca oamenii să-și păstreze buna-dispoziție când submarinul se scufundă o lună și chiar mai mult, uneori. Specialiștii au spus că nu este indicată o singură culoare. Trebuie să existe contrast peste tot. Altfel, ochii oamenilor își pierd agerimea. Sala aceasta este folosită pentru filme, televiziune cu circuit închis, jocuri de cărți, bingo, Dumnezeu mai știe ce – orice îi ajută pe cei ieșiți din schimb să nu se plictisească. După cum observați, nu miroase a mâncare sau a motor. Sunt dispozitive de precipitație electrostatică în tot vasul, care filtrează aerul.

Veni un steward cu meniul.

— Să vedem ce comandăm. Eu o să iau șuncă de Virginia la tavă, cu sos roșu de friptură, plăcintă cu mere, înghețată și cafea rece. Ai grijă cum prepari sosul.

Apoi se întoarse spre Bond:

— Mi se face întotdeauna foame când ies din port. Căpitanul nu urăște marea, ci uscatul.

Bond comandă ochiuri în apă, cu pâine prăjită și cafea. Aprecia conversația jovială a căpitanului, dar el, unul, nu avea poftă de mâncare. Îl cuprinsese încordarea și nu se va liniști decât atunci când *Disco* va fi reperat de radar și vor putea trece la acțiune. În afară de operațiune, mai era îngrijorat și pentru fată. Oare făcuse bine că-i spusese aproape tot adevărul? Îl trădase? Fusese prinsă? Mai trăia? Bău un pahar cu apă rece și-l ascultă pe căpitanul care explica în cel fel se distilau apa și cuburile de gheață din mare.

În cele din urmă, Bond nu mai putu să suporte tonul vesel al conversației.

— Scuzați-mă, domnule căpitan, dar pot să vă întrerup pentru o clipă? Vreau să mă lămuresc ce vom face dacă dăm de iahtul *Disco* în Grand Bahama? Nu-mi dau seama care va fi următorul pas. Am și eu câteva idei, dar ce credeți? Vom încerca să ne urcăm la bordul vasului sau îl vom arunca în aer?

Ochii ageri ai căpitanului îl priviră întrebători.

— Voiam să las toate aceste detalii în seama voastră, zise el. Marina spune să mă supun ordinelor voastre. Eu sunt doar șoferul. Dacă îmi spuneți ce aveți de gând, vă ajut în tot ce îmi veți sugera, cu condiția să nu-mi pericliteze vasul. Zâmbi. Mă

rog. Să nu-l pericliteze prea mult. În ultimă instanță, dacă cei de la Marină au vorbit serios și din câte mi-ați povestit despre această operațiune, nici siguranța vasului nu mai contează așa de mult. După cum v-am spus la centrul de atac, am primit confirmarea semnalului nostru și ni s-a aprobat să continuăm acțiunea așa cum ne-am propus. Nu am nevoie de mai mult de atât. Acum spuneți-mi voi ce vom face.

Li se aduse mâncarea. Bond ciuguli din ouă, împinse farfuria la o parte, își aprinse o țigară și-i spuse lui Felix Leiter:

— Nu știu cum vezi tu lucrurile, Felix, dar iată ce cred eu că se va întâmpla în jur de patru dimineața, presupunând că Disco a pornit-o spre nord, în ape puțin adânci, la adăpostul Insulelor Berry, după care se va îndrepta spre țărmul Grand Bahama, în zona bazei de rachete. Pornind de la această presupunere, m-am uitat bine la hărți și se pare că, dacă va pune bomba cât mai aproape de țintă, va ancora la aproximativ o milă în largul coastei, în vreo trei metri de apă și va duce bomba încă o jumătate de milă mai aproape de țintă, la o adâncime de patru metri, va declanșa mecanismul și va pleca imediat. Așa cred că se vor desfășura lucrurile. Va ridica ancora de cum se va lumina de ziuă. Din câte am înțeles de la pilot sunt destule iahturi în zona West End. Va fi reperat, bineînțeles de radarul coastei, dar va fi un iaht ca oricare altul. Presupunând că bomba va fi programată pentru cele douăsprezece ore pe care le are la dispoziție Largo înainte să expire timpul limită, se poate întoarce la Nassau sau chiar într-un loc de două ori mai îndepărtat, în acest interval. Pun pariu că se va întoarce la Nassau spunând că a găsit comoara și va aștepta noi instrucțiuni de la SPECTRE.

Bond se opri.

— Asta dacă n-a reușit să obțină informații de la fată, continuă el, evitând privirile lui Leiter.

— Nu cred că va vorbi, este o tipă dură, zise Leiter. Chiar presupunând că ar vorbi, nu are decât s-o arunce peste bord cu o bucată de plumb atârnată de gât și să spună că i s-a defectat tubul de oxigen în timp ce căuta comoara, sau ceva de genul acesta. Se va întoarce oricum la Nassau. Acoperirea lui este la fel de solidă ca J.P. Morgan și compania lui.

Căpitanul îl întrerupse.

— Dacă lăsăm toate acestea de-o parte, domnule Bond și ne limităm la partea operativă, cum crezi că va lua bomba de pe vas și o va duce în zona țintei? Sunt de acord că, după cum arată hărțile, nu se poate apropia prea mult cu iahtul, iar dacă s-ar apropia, ar avea probleme cu paza de coastă a bazei de rachete. Am constatat din proprie experiență că au o pază de coastă care alungă pescarii când se pregătesc să execute trageri de antrenament.

— Sunt sigur că acesta este adevăratul scop al compartimentului subacvatic al iahtului *Disco,* zise Bond hotărât. Au probabil un tobogan subacvatic și o macara electrică. Vor pune bomba pe tobogan, o vor lua cu ajutorul unui grup de scafandri, o vor pune acolo unde trebuie și se vor întoarce la vas. Altfel, ce sens ar fi avut toate acele echipamente subacvatice?

— S-ar putea să ai dreptate, zise căpitanul. Pare logic. Dar cum ai vrea să acționez?

Bond îl privi drept în ochi.

— Există un singur moment în care pot fi prinși. Dacă ne facem apariția prea devreme, *Disco* poate să se îndepărteze – doar câteva sute de metri – și să arunce bombele la o adâncime de zece metri. Singura clipă în care putem pune mâna și pe ei și pe prima bombă este când părăsesc vasul și se îndreaptă spre punctul terminus. Echipa lor subacvatică trebuie interceptată de scafandri noștri. Cea de-a doua bombă, dacă este la bord, nu contează. Putem scufunda vasul cu ea cu tot.

Căpitanul plecă privirile în farfurie. Aranjă cuțitul și furculița, îndreptă linguriță de desert, bău ultimele picături de cafea cu gheață și roti paharul, lovind cuburile unele de altele. Pe urmă, puse paharul la loc pe masă și se uită mai întâi la Leiter și apoi la Bond.

— Mi se pare logic ceea ce spui, zise el, gânditor. Avem destule tuburi de oxigen la bord. Avem și zece înotători buni din Flotila Nucleară. Dar ca arme de luptă, nu vor avea decât cuțite. Trebuie să întreb cine se oferă voluntar.

Se opri.

— Cine îi va conduce?

— Eu, îi răspunse Bond. Scufundările sunt una din pasiunile mele. Știu de ce pești să mă feresc și pe care să nu-i bag în seamă. O să-i instruiesc și pe oamenii tăi.

Felix Leiter îl întrerupse, protestând cu încăpățânare:

— Să nu crezi că o să mă lași aici, să mănânc șuncă de Virginia. O să-mi pun o labă de scafandru, zise el, ridicând cârligul lucios și o să te urmăresc până n-o să mai poți. Vei rămâne surprins să constați ce improvizații îți trec prin minte în lipsa unui brat. Medicii le numesc compensații, în caz că nu ai auzit de așa ceva.

Căpitanul zâmbi și se ridică în picioare.

— Bine, vă las să vă certați. Între timp, o să discut cu oamenii mei despre sistemul acustic. Pe urmă, va trebui să studiem hărțile, ca să vedem dacă este totul în ordine. Nu veți avea timp să dormiți. O să vă pun la dispoziție niște pilule. Veți avea nevoie de ele.

Zicând acestea, ridică o mână și ieși.

Leiter se întoarse spre Bond.

— Ticălosule! Credeai că o să-l lași pe vechiul tău prieten, nu-i așa? Ce trădători sunteți, voi, englezii ăștia! Nu degeaba vi se spune Perfidul Albion!

Bond râse.

— De unde dracu' era să știu că ai fost dat pe mâna terapeuților? Nu știam că ai luat viața atât de în serios. Presupun chiar că ai descoperit chiar niște avantaje ale acestui cârlig.

— Ai fi surprins să le afli, zise Leiter pe un ton sumbru. Ia o fată de brat cu cârligul ăsta și vei fi uimit ce efect are. Și acum să trecem la treburile noastre. În ce formație vom înota? Am putea transforma cuțitele acelea în niște lănci? Cum îi vom deosebi pe oamenii noștri de ai lor în semiîntunericul din apă? Operațiunea trebuie să fie cât mai sigură. Pedersen este un tip cumsecade. Nu am vrea să-și piardă oamenii din cauza unei greșeli prostești de-a noastre.

Vocea căpitanului răsună în difuzoare.

— Fiți atenți! Vă vorbește căpitanul. Este posibil să ne confruntăm cu pericole pe parcursul acestei operațiuni. O să vă spun în ce constau. Acest submarin a fost ales de Marină pentru o manevră asemănătoare unei misiuni de război. O să vă povestesc despre ce este vorba. Informațiile vor fi strict secrete până la noi ordine. Iată ce s-a întâmplat...

•

În timp ce dormea în patul unuia dintre ofițerii de cart, Bond fu trezit de alarmă. Vocea metalică a sistemului acustic zise:

— Ne scufundăm.

Patul se înclină ușor aproape instantaneu și uruitul îndepărtat al motoarelor crescu în intensitate. Englezul zâmbi în sinea lui. Se dădu jos din pat și se îndreptă spre centrul de atac. Felix Leiter era deja acolo. Căpitanul se întoarse. Se citea încordarea pe fața lui.

— Se pare că ați avut dreptate, domnilor. Am ajuns iahtul. Este la vreo cinci mile înaintea noastră. Se deplasează cu treizeci de noduri. Niciun alt vas nu ar putea să aibă asemenea viteză. Nu se vede nicio lumină. Vreți să vă uitați prin periscop? Agită valurile și sclipește fosforescent. Încă nu a apărut luna, dar o să remarcați o pată albă, după ce vă obișnuiți cu întunericul.

Bond se duse la periscop. O reperă imediat – o pată albă pe un orizont de valuri mici. Se dădu la o parte.

— Ce curs are?

— La fel ca al nostru – extremitatea vestică a insulei Grand Bahama. Acum o să ne scufundăm mai adânc și vom mări viteza. Am prins iahtul și pe sonar, așa că nu putem să-l pierdem. Peste puțin timp, vom merge în paralel, destul de aproape. Buletinul meteo a anunțat o ușoară briză vestică la primele ore ale dimineții. Ne va ajuta. O mare calmă ar fi în dezavantajul nostru când vom lansa grupul de înotători. Suprafața apei se va tulbura ori de câte ori va ieși câte un om. El este subofițerul Fallon, zise căpitanul, indicând un bărbat în uniformă albă. Va conduce grupul de înotători, aflat bineînțeles sub comanda ta și a domnului Leiter. S-au oferit voluntari toți înotătorii de elită. A ales nouă dintre ei. I-am eliberat de alte îndatoriri. Poate vreți să-i cunoașteți, să discutați planul de acțiune. Bănuiesc că disciplina va fi destul de strictă – mă refer la semnale de recunoaștere și așa mai departe. Sunteți de acord? Sergentul caută niște arme potrivite.

Căpitanul zâmbi.

— A găsit câteva cuțite. I-a venit cam greu să convingă oamenii să renunțe la ele, dar a reușit până la urmă. Le-a ascuțit bine și le-a pus niște mânere de mătură. Cred că o să vă pună să semnați o comandă pentru mături. Altfel va avea probleme cu ofițerul de la aprovizionare după această misiune. În rest este totul în ordine. Ne mai vedem. Cereți tot ce aveți nevoie.

Zicând acestea, se întoarse spre harta pe care o studia.

Bond și Leiter îl urmară pe subofițerul Fallon în sala motoarelor și de acolo în atelierul de reparații. În drum, trecură prin camera reactorului. Echivalent unei bombe atomice, era o umflătură obscenă, până la nivelul genunchiului, care se ridica din puntea groasă, placată cu plumb. Când trecură pe lângă el, Leiter îi șopti lui Bond:

— Reactor intermediar submarin cu sodiu lichid, clasa B.

Zâmbi acru și se închină.

Bond îi dădu un picior.

— Este din epoca aburului. Flota noastră are un reactor din clasa C.

Atelierul de reparații, o încăpere lungă, joasă, echipată cu diverse aparate de precizie, avea un aspect ciudat într-un capăt erau grupați nouă înotători, îmbrăcați doar în costume de baie. Trupurile lor perfecte erau frumos bronzate. În celălalt capăt, doi bărbați în salopete cenușii, tehnicieni mai mult ca sigur, lucrau în semiîntuneric. Fascicole subțiri de lumină se revărsau asupra strungurilor din care lamele de cuțit aruncau jeturi de scântei albastre și portocalii. Câțiva înotători aveau deja cuțitele gata. După prezentări, Bond luă unul și-l examină. Era o armă letală. Lama ascuțită, cu vârf îndoit era fixată într-un mâner lung, solid. Bond atinse cu degetul oțelul tăios și pipăi vârful. Nu i-ar rezista nici măcar pielea unui rechin. Dar inamicul cu ce va fi dotat? Cu arme cu bioxid de carbon, mai mult ca sigur. Bond se uită la tinerii bronzați și zâmbitori. Vor fi victime – poate chiar multe. Dușmanul trebuia luat prin surprindere. Dar pieile bronzate și cele albe, ale lui și ale lui Leiter, vor apărea la șase metri în lumina lunii – o rază bună de acțiune pentru pușți, dar nu și pentru cuțite.

Bond se întoarse spre subofițerul Fallon.

— Presupun că nu aveți costume de cauciuc la bord?

— Ba avem bineînțeles, pentru ape reci. Nu navigăm întotdeauna printre palmieri, zâmbi el.

— Vom avea cu toții nevoie de ele. Ai putea să le pictezi pe spate numere albe sau galbene mari? Așa vom putea să ne recunoaștem.

— Da, sigur.

Își chemă oamenii.

— Fonda și Johnson. Mergeți la magazie și luați costume de cauciuc pentru toată echipa. Tu, Bracken, ia vopsea pentru cauciuc și pictează numere, cam de treizeci de centimetri, pe spatele costumelor. De la unul la doisprezece. Dați-i drumul!

Mai târziu, cu costumele negre atârnând pe perete ca niște piei de liliac uriaș, Bond reuni echipa.

— Vom avea o bătălie subacvatică dură. Vor fi victime. S-a răzgândit cineva?

Îl priviră toți zâmbitori.

— Bine, atunci. Vom înota la o adâncime vreo trei metri pe o lungime de un sfert, sau poate chiar o jumătate de milă. Va fi destulă lumină. Va răsări luna. Platoul marin va fi format din nisip alb și ceva alge. O vom lua ușor și vom înainta în formație de triunghi cu mine, Numărul Unu în frunte, urmat de Numărul Doi, domnul Leiter și Numărul Trei, subofițerul Fallon. Pe urmă ne vom lăți ca un stol de gâște. Nu trebuie decât să urmați numărul din fața voastră, ca să nu vă pierdeți. Atenție la capete izolate de coral. Harta nu semnalează niciun recif, doar bucăți rupte. Vom porni devreme, la ora când se hrănesc peștii, așa că fiți atenți la cei mari. Nu-i băgați în seamă decât dacă devin prea insistenți. Atunci îi străpungeți cu cuțitele. Dar nu uitați că este puțin probabil să ne atace vreun pește. Înotând împreună cred că vom semăna cu un uriaș pește negru și cred că ni se va face loc. Atenție la aricii de mare de pe coral și aveți grijă de vârfurile cuțitelor. Țineți-le în sus și, mai mult decât orice, nu faceți zgomot. Ne bazăm pe un atac prin surprindere. Inamicul are puști cu bioxid de carbon, cu o rază de șase metri. Dar sunt greu de reîncărcat. Dacă se îndreptă vreuna spre voi, încercați să fiți expuși cât mai puțin. Stați orizontal, nu vertical, ca să nu le oferiți o țintă prea mare. Cum trage, repeziți-vă la atacator cu toată forța. Este de ajuns să-l înțepați în cap sau în corp cu cuțitul. Răniții vor trebui să se îngrijească singuri. Nu va avea cine să-i care. Dacă sunteți răniți, vă retrageți din luptă pe un coral și stați să vă odihniți. Sau vă îndreptați spre țărm, către ape mai puțin adânci. Dacă aveți o dardă înfiptă, nu încercați s-o scoateți. Lăsați-o în rană, până ajunge cineva la voi. Subofițerul Fallon va avea un aruncător de trasoare. Va trage un trasor la suprafață de îndată ce vom începe atacul. Căpitanul vostru va ridica imediat submarinul și va trimite o barcă de cauciuc cu marinari înarmați și chirurgul vasului. Aveți vreo întrebare?

— Ce facem când ieșim din submarin, domnule?

— Încercați să nu vă agitați la suprafață. Coborâți repede la trei metri și ocupați-vă locul în formație. Vom fi ajutați de o briză ușoară, dar vom crea oricum turbulență la suprafață. Rămâneți în apă cât de mult puteți.

— Cum vom comunica sub apă? Dacă se strică vreo mască de scafandru sau se întâmplă ceva?

— Lăsați degetul mare în jos, în caz de urgență și întindeți brațele, dacă apare vreun pește mare. Degetul mare ridicat în sus înseamnă „înțeleg” sau „vin în ajutorul tău”. Nu avem nevoie de mai mult.

Bond zâmbi.

— Dacă se ridică picioarele semnalul este clar.

Băieții râseră.

Apoi, deodată, o voce răsună în difuzoare.

— Înotătorii să se prezinte la ieșirea de urgență. Repet, înotătorii să se prezinte la ieșirea de urgență. Puneți-vă echipamentul. Puneți-vă echipamentul. Domnul Bond să se prezinte la centrul de atac.

Uruitul motoarelor descrescu până amuți complet. Se simți o mică zguduitură când *Manta* atinse fundul mării.

CAPITOLUL XXIII

CONFRUNTARE RISCANTĂ

Bond ieși prin trapă, țâșnind într-o trombă de aer comprimat. Deasupra lui, suprafața mării era o oglindă sclipitoare de argint viu care bolborosea și se rotea în valuri mici, încântându-l. Urmări cu privirea balonul de aer care, după ce trecu rapid pe lângă el, se lovi de tavanul argintiu ca o mică bombă. Simți o durere ascuțită în urechi și, ca să regleze presiunea, dădu din înotătoare până când rămase suspendat la trei metri adâncime. Sub el, silueta neagră, lunguiață a submarinului *Manta* părea sinistră și primejdioasă. Se gândi la lumina electrică care ardea sclipitor în interior și la sutele de oameni care-și vedeau de treburile lor. Simțea că i se face pielea de găină. Răsună o explozie în trapa de evacuare, ca și când *Manta* ar fi tras în Bond și proiectilul negru, care era de fapt Leiter, țâșni într-un jet de bule argintii. Bond se dădu la o parte din calea lui și înotă spre suprafață. Se uită cu prudență deasupra lui, la spuma valurilor. *Disco,* învăluit în beznă, se oprise la mai puțin de o milă la stânga lui. Nu se vedea niciun semn de activitate la bord. La o milă înspre nord, se profila conturul întunecat al insulei Grand Bahama, mărginită de nisip alb și valuri mici. Se vedeau mici pete albe pe coral și resturi de recif în apă. Deasupra insulei, în vârful eșafodajelor înalte pentru rachete care semănau cu niște schelete negre, luminile roșii de atenționare pentru aviație clipeau intermitent. Bond se scufundă. Se opri la trei metri și, ținându-și corpul ca un ac de busolă de-a lungul cursului pe care va trebui să-l urmeze, pedală să-și păstreze poziția și aștept restul echipei.

•

Cu zece minute în urmă, calmul căpitanului Pedersen se risipi, lăsând loc entuziasmului.

— Măi să fie, merge exact cum ai spus! zise el mirat când Bond veni la centrul de comandă. Au ancorat acum zece minute și de atunci, sonarul captează sunetele ciudate, zgomote subacvatice, așa cum ar fi de așteptat dacă s-ar desfășura o

activitate în compartimentul lor subacvatic. În rest nimic, dar este destul. Cred că ar fi mai bine să iei băieții și să plecați. După aceea, o să trimit la suprafață o antenă plutitoare, ca să transmit un semnal departamentului naval. Trebuie să prevină baza de rachete să înceapă evacuarea în caz că lucrurile ies prost. Pe urmă, o să mă ridic șase metri, o să încarc două tuburi și o să supraveghez apa prin periscop. O să-i dau subofițerului încă un trasor. I-am spus să se ferească de necazuri pe cât se poate și să lanseze cel de-al doilea trasor dacă vede că ai noștri sunt copleșiți. Este puțin probabil, dar nu pot să risc în asemenea situație. Dacă văd cel de-al doilea trasor, trec la atac. Trag vreo două proiectile în *Disco* cu tunul de o sută de milimetri și abordez iahtul. Pe urmă, voi fi necruțător, până când recuperăm bomba și nu mai este niciun pericol.

Căpitanul clătină din cap neîncrezător și își trecu mâna prin păr.

— Cumplită situație, domnule Bond. Va trebui să cântăm după ureche. Ar fi mai bine să pleci. Succes. Sper că băieții mei nu se vor face de râs.

•

Bond simți o bătaie pe umăr. Era Leiter. Îi zâmbi prin masca de scafandru și ridică un deget. Bond se uită repede în spatele lui. Oamenii se împrăștiaseră în formație de pană. Dădeau încet din mâini și înotătoare. Bond încuviință din cap, înaintând încet, cu o mână lipită de coapsă și în cealaltă cu cuțitul lipit de piept. În spatele lui, pana cea neagră se răsfiră în formație, deplasându-se ca un gândac uriaș cu aripile în formă de delta, năpustit asupra prăzii.

Era cald și sufocant în costumul negru de scafandru, iar oxigenul din tubul fixat în gură avea gust de cauciuc, dar Bond nu băga în seamă aceste neplăceri. Era prea concentrat să țină pasul și să păstreze direcția spre vârful de coral spălat de valuri, pe care-l alesese drept reper pentru primul său contact cu apele puțin adânci.

Departe, în adâncuri, unde umbrele lunii nu puteau pătrunde, fundul mării era format din nisip alb, cu pete întunecate pe alocuri, acolo unde era iarbă de mare. În jur nu era decât sclipirea palidă a mării noaptea, o ceață întinsă și singuratică, prin care, împotriva voinței și inteligenței lui, se aștepta să vadă materializându-se un pește mare, cu ochii și simțurile ațintite la

intrusul cel negru. Dar nu era și nici nu se apropia nimic. Treptat, petele de alge deveniră mai distincte și apărură ondulații pe fundul nisipos, care se ridica încet de la cincisprezece la doisprezece și apoi la nouă metri.

Ca să se asigure că totul mergea bine, aruncă o privire peste umăr. Da, erau toți acolo – formele ovale ale celor unsprezece măști sclipitoare, cu înotătoarele fâlfâind în spatele lor și razele lunii sclipind pe lamele cuțitelor. Doamne, se gândi Bond, ce bine ar fi să-i luăm prin surprindere! O ambuscadă printre umbrele și siluetele recifelor ar fi înspăimântătoare! Pe moment, se simți încrezător, dar fu cuprins de teamă, când își aminti de fată. Să presupunem că făcea parte din echipa inamică! Să presupunem că venea față-n față cu ea! Ar putea s-o înjunghie? Dar era o idee ridicolă. Se afla la bord, în siguranță. O s-o vadă în curând, de îndată ce va termina această misiune. Un mic ciot de coral apăru sub el și-l readuse la realitate. Se uită prudent înaintea lui. Se vedeau mai multe cioturi, ouă de mare ca niște pete de cerneală, bancuri de pești sclipitori de recif, o mică pădure de ierburi de mare care păreau să facă semne la flux și reflux, ca părul unei femei înecate. Bond încetini ritmul și simți cum Leiter sau Fallon se lovește de înotătoarele lui. Făcu semn cu mâna liberă să încetinească. Apoi se strecură prudent înainte, având grijă să fie mascat de valuri. Da, era tot acolo, la stânga. Mai avea șase metri, bineînțeles. Se îndreptă în acea direcție, dădu semnalul de oprire și se feri. Apoi, cu o prudență infinită, înălță capul printre valuri. Se uită mai întâi spre *Disco.* Da, era acolo. Acum se vedea mai clar în lumina lunii. Niciun semn de viață. Bond scrută marea. Nimic. Câteva valuri se unduiau pe cărarea argintie a lunii. Bond se duse de cealaltă parte a capului de coral. Nimic, decât valuri, linia de coastă și plaja, la cinci-șase metri depărtare. Agentul scruta în apă, în căutarea unei turbulențe neobișnuite a mării, a unor forme sau a unui obiect mișcător. Ce-a fost asta? La o sută de metri, la marginea unei lagune de ape limpezi între corali, un cap cu mască de scafandru ieși pentru o clipă la suprafață, se uită repede de jur împrejur și se scufundă la loc.

Bond își ținu respirația. Inima îi bătea nebunește în costumul de cauciuc. Simțea că se sufocă, așa că scoase tubul dintre dinți și respiră șuierător. Luă repede câteva guri de aer proaspăt, memoră bine poziția, băgă tubul între buze și se scufundă la loc.

Măștile scafandrilor din spatele lui se uitau fix, în așteptarea unui semnal. Bond ridică degetul în sus de câteva ori. În măștile apropiate de lângă el, văzu sclipirea dinților. Bond strânse cuțitul în mână, gata de atac și înaintă peste coralul pitic.

Acum nu aveau decât să înainteze repede și cu prudență printre cioturile mai înalte de coral. Peștii se dădeau la o parte din calea lui și tot reciful părea să se fi trezit, zguduit de unda de șoc a celor douăsprezece trupuri în mișcare. După cincizeci de metri, Bond le făcu semn să se oprească și să se aranjeze în formație de atac. Apoi înaintă din nou. Îl dureau ochii de atâta concentrare. Mergea printre cioturile de corali, prin ceața palidă. Da! Zări sclipirea cărnii albe. Brațul lui Bond dădu semnalul de atac. Se avântă înainte, cu cuțitul în mână, ca o lance.

Oamenii lui Bond se grupară. A fost o greșeală, după cum avea să-și dea seama imediat, pentru că echipa SPECTRE se deplasa cu o viteză surprinzătoare pentru agent, până când văzu elicele mici prinse pe spatele inamicului. Oamenii lui Largo purtau echipamente de viteză, cu aer comprimat – cilindri voluminoși, prinși între cilindrii lor cu oxigen, activați de mici elice. Combinate cu efectul înotătoarelor le imprimau o viteză de înot cel puțin dublă în apă dar aici, printre cioturile de corali, încetiniți de manevrarea dispozitivului de tractare, urmat de macaraua electrică, înotau poate cu un nod mai repede decât grupul lui Bond, care se avânta către un punct de interceptare din ce în ce mai greu de ajuns. Inamicul era în număr mare. Bond se opri din numărat când ajunse la cifra doisprezece. Majoritatea aveau arme cu bioxid de carbon și cuțite prinse la picior. Situația era în defavoarea lui Bond și a oamenilor săi. Măcar să se apropie destul de mult să poată folosi cuțitele, înainte să se dea alarma!

Treizeci de metri, douăzeci. Bond se uită în spatele lui. La distanță de un braț erau șase dintre oamenii lui. Ceilalți se întindeau într-o linie strâmbă. Deocamdată, oamenii lui Largo priveau înainte. Nu observaseră încă siluetele negre care-i urmăreau printre corali. Dar acum, când Bond ajunsese lângă ariergarda lui Largo, luna își aruncă umbra înainte, pe o porțiune palidă de nisip și mai întâi unul din oameni, apoi încă unul, se uitară repede de jur împrejur. Bond își propti un picior într-un colț de coral, ca să-și ia avânt și se năpusti înainte. Omul nu avu timp să se apere. Îi înfipse cuțitul în coapsă și-l trânti peste

următorul. Englezul îl scutură cu putere. Omul scăpă arma și se îndoi, ducând mâna la coapsă. Bond se năpusti în masa de oameni goi care se împrăștiau acum în toate direcțiile, încercând să-și accelereze elicele propulsoare. Alt om căzu în fața lui, cu mâna la obraz. O izbitură de-a agentului îi zdrobise sticla măștii. Își croi drum spre suprafață, lovindu-l între timp pe Bond în față. Lama unui cuțit sfâșie cauciucul care-i proteja stomacul. Agentul simți durere și umezeală, care puteau fi sânge sau apă de mare. Pară altă lovitură. Patul unei puști îl izbi tare în cap, izbitura fiind amortizată totuși de apă. Îl ameți și se agăță pentru o clipă de un cap de coral, să-și revină, în timp ce oamenii lui treceau pe lângă el. Fiecare se angajase în luptă umplând apa de răbufniri negre de sânge.

Câmpul de bătaie se deplasase acum într-o zonă mai lată cu apă limpede, înconjurată de cioturi de corali. De cealaltă parte, Bond văzu sania încărcată cu ceva lunguieț și voluminos, acoperit cu cauciuc – torpedoul argintiu al macaralei – și un grup strâns de oameni, dintre care silueta uriașă, de neconfundat a lui Largo. Bond se ascunse printre cioturile de coral, se apropie de nisip și începu să înoate prudent în jurul zonei cu apă limpede. Dar fu nevoit să se oprească aproape instantaneu. O siluetă se profila din umbre. Ridicase arma și se pregătea să tragă. Ținta era Leiter, încăierat cu unul dintre oamenii lui Largo, care-l apucase de gât, în timp ce americanul, își înfipsese cârligul rămas fără înotătoare în spatele lui. Bond dădu din picioare și aruncă cuțitul de la doi metri. Lemnul ușor al mânerului nu avea forță de deplasare, dar lama se înfipse în brațul omului exact când bulele de gaz izbucniseră pe țeava armei. Proiectilul se împrăștie, dar inamicul se întoarse și-l lovi pe englez cu arma. Bond văzu cu colțul ochiului cum cuțitul său se ridică încet la suprafață. Se aruncă la picioarele omului și le ridică. Apoi, când țeava îl lovi în tâmplă, întinse mâna disperat și smulse masca de scafandru a inamicului său. Era de ajuns. Bond se dădu la o parte și-l văzu cum se ridică la suprafață, orbit de apa sărată. 007 simți o smucitură. Era Leiter, care se agățase de tubul său de oxigen. Avea fața contorsionată. Făcu semn în sus, lipsit de puteri. Bond înțelese mesajul. Îl apucă pe Leiter de talie și se ridicară la suprafață. Când străpunseră apele mării, americanul își smulse tubul din gură și trase lacom aerul în piept. Bond îl ținu cu ultimele puteri și apoi îl duse spre un ciot

de corali. Dar Leiter se smuci furios și-i spuse să se scufunde la loc și să-l lase dracului în pace, așa că ridică degetul mare și se avântă spre adâncuri.

La adăpostul coralilor, începu să înainteze spre Largo. Din când în când, zărea crâmpeie de încăierări și, o dată trecu pe sub un om, unul dintre cei de pe submarin. Se uita fix la el de la suprafață, dar fața, încadrată de păr nu avea mască sau tub de oxigen și gura era căscată hidos, a moarte. Pe fund, printre cioturile de corali, se împrăștiaseră rămășițe ale luptei – tuburi de oxigen, fâșii negre de cauciuc, un echipament complet de scafandru și câteva proiectile de la armele cu bioxid de carbon. Bond luă două. Ajunsese pe marginea lagunei deschise a zonei de luptă. Sania, cu tubul ei obscen de cauciuc era încă acolo, păzită de doi dintre oamenii lui Largo, cu armele pregătite. Dar nici urmă de Largo. Bond se uita prin zidul de ceață prin care lumina lunii, mai palidă acum, se filtra pe nisipul fin, răvășit de picioarele combatanților. În locul unde nisipul fusese tulburat, peștii de recif se înghesuiau să adune fragmente minuscule de alge și alte plante, la fel ca pescărușii și ciorile în urma plugului. Nu se vedea nimic și Bond nu putea să-și dea seama cum merge bătălia, dispersată acum în încăierări separate. Oare ce se întâmpla la suprafață? Când îl dusese sus pe Leiter, marea fusese luminată de trasorul roșu. Cât de repede va ajunge barca de salvare de la bordul submarinului? Să rămână unde era, cu ochii pe bombă?

Dar își dădu seama deodată că nu mai avea de ales. Din cețuri, în dreapta lui Bond, se profilă silueta strălucitoare a macaralei electrice, cu Largo călare pe ea. Se aplecase, ca să câștige viteză și ținea în mâna stângă două din cuțitele *Mantei,* îndreptate înainte, în timp ce manevra maneta de control cu dreapta. Când apăru, cei doi paznici lăsară armele pe nisip și ridicară sania. Largo încetini și înaintă spre ei. Unul din cei doi prinse cârma și se căzni să conecteze macaraua. Erau cât pe ce să scape! Largo va duce bomba prin recif și o s-o arunce în ape adânci, sau o s-o îngroape! Va face același lucru cu cea de-a doua bombă de la bordul iahtului *Disco.* Fără dovezile compromițătoare, Largo va spune că a fost atacat de vânători rivali, în căutarea comorii. De unde să știe că veneau de pe un submarin al Statelor Unite? Oamenii lui folosiseră armele

împotriva rechinilor, ca răspuns la atac. Vânătoarea de comori va fi din nou o acoperire perfectă!

Oamenii nu reușiseră încă să conecteze macaraua. Largo se uita în spate, agitat. Bond măsură distanța și se năpusti spre ei, împingându-se în corali, ca să-și ia avânt.

Largo se întoarse la timp ca să pareze cu dreapta lovitura lui Bond aplicată cu stânga, care ricoșă inofensiv într-unul din cilindrii prinși de spatele lui Largo. Englezul plonjă cu capul înainte și mâinile întinse după tubul de aer din gura lui Largo. Italianul ridică mâinile să se protejeze, scăpă cele două cuțite și trase de maneta pe care o ținea cu dreapta. Macaraua se îndepărtă de cei doi paznici și o luă oblic în sus, spre suprafață, în timp ce aceștia se agățau de ea cu disperare.

Era imposibil să lupți științific. Amândoi oamenii se agățau unul de celălalt, ținând cu disperare în gură cauciucul dătător de viață. Dar Largo prinsese bine macaraua între genunchi. Bond se folosi de o mână, cu care se prinse de echipamentul lui Largo, ca să nu se înece. Cotul lui Largo continua să-l lovească, în timp ce Bond se răsucea dintr-o parte într-alta, ca să primească loviturile în gură, nu în prețioasa sticlă a măștii sale. Tot în același timp, lovea cu mâna liberă în unica țintă la îndemână – rinichii lui Largo.

Macaraua se ridică la suprafață la cincizeci de metri, pe canalul lat care ducea în largul mării și căzu cu nasul în jos, înclinată de greutatea lui Bond atârnat de coada ei, care ieșea din apă într-un unghi de patruzeci și cinci de grade. Bond era pe jumătate în apă. În câteva minute, Largo va reuși să se răsucească și să pună amândouă mâinile pe el. 007 se hotărî. Dădu drumul tubului cu oxigen al lui Largo și, strângând torpedoul între picioare, se lăsă să alunece înapoi, până când simți partea de sus a cârmei la spate. Acum totul era să evite elicea! Băgă o mână între picioare, se apucă ferm de cârmă și se ridică. Fața lui, la câțiva centimetri de elice, era lovită de turbulență, dar continuă să se târască în jos, până când simți pupa deplasându-se o dată cu el. În curând, afurisita de macara va fi în poziție verticală. Bond trase cârma lateral, în unghi drept și apoi îi dădu drumul, cât pe ce să-i smulgă brațele din încheieturi de atâta efort. Deasupra și în fața lui, în timp ce torpedoul o viră spre dreapta, trupul lui Largo, smucit de virajul

brusc și de schimbarea echilibrului, căzu în apă. Dar se întoarse brusc, cu fața în jos, căutându-l pe Bond.

Englezul era epuizat. Acum nu mai avea altceva de făcut decât să se mențină în viață. Bomba fusese imobilizată și macaraua se scufunda, descriind cercuri mari, iar Largo era terminat. Cu ultimele puteri, se îndreptă spre ultima sa speranță, un refugiu printre corali.

Dar Largo veni după el, înotând lejer, fără efort, cu mișcări ample. Bond o viră printre capetele de corali. Apăru un coridor de nisip alb și o porni de-a lungul lui. Când ajunse la o bifurcație, o luă pe traseul cel mai îngust, bazându-se pe protecția costumului său de cauciuc. Dar era urmărit de o umbră neagră, deasupra lui. Largo nu intrase în canal. Înota deasupra coralului, urmărindu-l pe Bond. Agentul înălță privirile și-i surprinse zâmbetul. Largo știa că-l prinsese. Bond își îndoi degetele, să le dezmorțească. Cum putea spera să învingă acele mâini uriașe, ca o menghină?

Coridorul îngust începea să se lățească. Înainte, se zărea sclipirea unui canal nisipos. Nu avea cum să se întoarcă. Nu putea decât să înoate direct în capcană. Se opri și se ridică în picioare. Era singurul lucru pe care-l putea face. Largo îl prinsese ca pe un șoarece într-o cursă, dar va trebui cel puțin să vină după el. Bond se uită în sus. Da, trupul voluminos, lucios, urmat de jetul de bule argintii își croia drum cu grijă prin apă. Plonjă expert, ca o focă palidă spre nisipul tare și apăru în fața lui Bond. Avansă încet între pereții de corali, cu mâinile întinse, gata să-l înșface. După zece pași, se opri. Aruncă o privire piezișă spre un ciot de coral. Întinse mâna dreaptă după ceva și o trase repede. Acum avea opt degete în plus. Largo ținea puiul de caracatiță ca pe o floare mică, unduioasă. Își desprinse dinții de pe tubul de cauciuc și începu să râdă. Ridică o mână și își astupă masca semnificativ. Bond se aplecă și luă o piatră acoperită cu alge. Largo era melodramatic. O piatră în masca italianului era mai eficientă decât o caracatiță peste a lui. Nu se temea de caracatițe. Numai cu o zi înainte înfruntase sute. Se temea în schimb de forța mâinilor lui Largo.

Italianul făcu un pas înainte și apoi încă unul. Bond se ghemui, dându-se înapoi cu grijă, atent să nu-și taie costumul de cauciuc. Largo înainta. Încă doi pași și va ataca.

Bond zări o mișcare la suprafață, în spatele lui Largo. Venise cineva în ajutor? Dar era o sclipire albă, nu neagră. Era unul de-ai lor!

Largo se avântă înainte.

Bond se desprinse de coral, gata să-l înșface pe Largo de vintre, cu piatra în mână. Dar italianul era pregătit. Îl lovi cu genunchiul în cap pe Bond și, în același timp, mâna dreaptă îi aruncă caracatița pe mască. Apoi își înfipse mâinile în gâtul englezului, îl săltă ca pe un copil și începu să-l strângă, ținându-l la distanță de un braț.

Bond nu vedea nimic. Simți vag tentaculele lipicioase întinzându-se pe față, trăgând de furtunul dintre dinți. Îi vâjâia sângele în cap și știu că este pierdut.

Se lăsă încet în genunchi. De ce se scufunda? Ce se întâmplase cu mâinile de la gâtul lui? Ochii strânși în agonie se deschiseră și văzu lumină. Caracatița agățată acum de pieptul lui se desprinse și dispăru printre corali. În fața lui, Largo, cu un cuțit înfipt în gât, dădea slab din picioare, pe nisip. În spatele lui, cu ochii ațintiți la corpul care se zbătea, stătea o siluetă. Palidă, mică de statură, care potrivea alt proiectil în arma subacvatică. Părul lung plutea în jurul capului ca un văl în marea luminoasă.

Bond se ridică încet în picioare și făcu un pas înainte. Deodată, simți că îl lasă genunchii. I se înneguraseră privirile. Se sprijini de coral și slăbi strânsoarea în jurul tubului de oxigen. Apa începu să i se infiltreze în gură. Nu! își spuse el. Nu se poate!

Cineva îl luă de mână. Dar ochii lui Domino din spatele măștii de scafandru erau pierduți, inexpresivi. Era bolnavă! Ce i se întâmplase? Bond se trezi brusc. Remarcă petele de sânge de pe costumul ei, urmele roșiatice din jurul bikinilor. Vor muri amândoi, acolo, dacă nu făcea ceva. Picioarele ca de plumb începură să miște încet înotătoarele negre. Se ridicau. Nu era chiar așa de greu. Acum începuse și ea să miște ușor înotătoarele.

Cele două trupuri ajunseră împreună la suprafață și rămaseră cu fața în jos pe țărm, scăldate de valuri.

Lumina de stridie a zorilor căpătă treptat o nuanță rozalie. Va fi o zi frumoasă.

CAPITOLUL XXIV

„LAS-O MAI MOALE, DOMNULE BOND”

Felix Leiter intră în camera albă care mirosea a dezinfectant și închise ușa conspirativ în urma lui. Se apropie de patul în care zăcea Bond, gata să adoarmă sub efectul sedativelor.

— Cum te simți, amice?

— Nu prea rău. Ametit de medicamente.

— Doctorul a spus să nu vin la tine. Dar m-am gândit că vrei să afli scorul, nu-i așa?

— Bineînțeles.

Bond se strădui să se concentreze. În realitate nu prea îi păsa. Nu se putea gândi decât la fată.

— O să-ți spun pe scurt. Doctorul își vede pacienții și este vai de mine dacă mă găsește aici. Au recuperat ambele bombe, iar Kotze – fizicianul – cântă ca o pasăre. Se pare că SPECTRE este o adunătură de ticăloși de mare clasă – foști agenți SMERȘ, mafioți, gestapoviști – numai personalități. Sediul lor este la Paris. Conducătorul este Blofeld, dar ticălosul a reușit să scape – sau, cel puțin nu l-au prins încă, după cum spune CIA. Probabil că și-a dat seama când nu a mai primit niciun semnal de la Largo. Trebuie să fie un geniu. Kotze spune că SPECTRE a strâns milioane de dolari de când s-au înființat acum cinci-șase ani. Aceasta trebuia să fie ultima operațiune. Am avut dreptate în privința orașului Miami. *Urma* să fie ținta numărul doi. Planul era asemănător. Ar fi plantat cea de-a doua bombă în rada iahturilor.

Bond zâmbi slab.

— Deci acum toată lumea este fericită.

— Sigur, în afară de mine. Nu am reușit să mă desprind de afurisita de stație radio până acum. Valvele erau cât pe ce să explodeze. Ai un teanc de materiale cifrate de la M care de-abia te așteaptă să le rezolvi. Slavă Domnului că niște ofițeri superiori CIA și o echipă de la tine sosesc astă seară cu avionul să ne preia responsabilitățile. Pe urmă vom putea lăsa totul în seama lor. Vom vedea cum cele două guverne ale noastre vor

încerca să alcătuiască epilogul – ce să spună publicului, ce măsuri să ia împotriva celor din grupul SPECTRE, ce titlu să-ți dea, de lord sau de duce, cum să mă convingă să candidez la președinție – și alte detalii încurcate de aceste gen. Și, în final, vom pleca să ne distrăm undeva. Poate iei și fata. Ea are toate meritele! A avut curaj, nu glumă! Au prins-o cu roentgenometrul. Dumnezeu știe ce i-a făcut ticălosul de Largo, dar ea nu a scos niciun cuvânt! Apoi, când echipa de scafandri a părăsit vasul, a reușit să se strecoare din cabină prin hublou cu arma și tubul de oxigen și a pornit în urmărirea lui. L-a prins și ți-a salvat viața! Jur că n-o să mai spun niciodată că fetele sunt fragile – cel puțin despre italience.

Leiter ciuli urechile și o porni imediat spre ușă.

— Afurisitul ăla de medic este pe coridor! Pe curând, James.

Apăsă pe clanță, ascultă pentru o clipă și se strecură afară din cameră.

Bond strigă cu un glas slab, disperat.

— Stai! Felix! Felix!

Dar ușa se închisese. Englezul se trânti la loc pe perne, cu ochii în tavan. Începu să fiarbă de furie și panică. De ce dracu' nu-i spunea nimeni ce era cu fata? Puțin îi păsa de ceilalți! Era bine? Unde se afla? Era…

Se deschise ușa. Bond se ridică și strigă furios omului îmbrăcat în alb.

— Spune-mi repede cum se simte fata!

Doctorul Stengel, doctorul la modă din Nassau, nu era numai la modă, ci și un doctor bun. Era unul dintre medicii evrei refugiați care, dacă nu ar fi fost Hitler, ar fi condus un mare spital într-un oraș de talia Düsseldorf-ului. În schimb, pacienții bogați și recunoscători îi construiseră o clinică modernă la Nassau, unde trata băștinașii pentru câțiva șilingi, iar milionarii și soțiile lor pentru zece guinee de vizită. Era mai obișnuit să trateze supradoze de somnifere și suferințele celor bătrâni și bogați, decât zgârieturi multiple, otrăvire cu curara și răni ciudate, care semănau mai mult cu cele de pe vremea piraților. Dar acestea erau ordinele guvernului, ca să nu mai spunem că erau strict secrete. Doctorul Stengel nu pusese nicio întrebare despre pacienții săi și nici în legătură cu cele șaisprezece autopsii pe care le făcuse, șase pentru americanii de pe

submarinul cel mare și zece, inclusiv cadavrul proprietarului pentru cei de pe iahtul ancorat de atâta timp în port.

Îi răspunse vesel lui Bond:

— Domnișoara Vitali va fi bine. Deocamdată este în stare de șoc. Are nevoie de odihnă.

— Și altceva? Ce este cu ea?

— A înotat mult, deși nu ar fi trebuit s-o facă în starea în care era.

— Care stare?

Doctorul se îndreptă spre ușă.

— Și tu trebuie să te odihnești, ai trecut prin multe. Trebuie să iei câte un somnifer la șase ore. Da, o să dormi mult. O să te repui în curând pe picioare. Dar, deocamdată, trebuie s-o iei ușor, domnule Bond.

S-o ia ușor. Trebuie s-o iei ușor, domnule Bond. Unde oare mai auzise cuvintele astea idioate? Clocotind de furie, se dădu jos din pat și se clătină ametit spre ușă. Îndreptă pumnul spre fața politicoasă a doctorului – politicoasă pentru că era obișnuit cu izbucnirile emoționale ale pacienților ei și pentru că știa că, peste câteva minute, soporificul îl va liniști pe Bond câteva ore.

— S-o iau ușor, fir-ai tu să fii! Ce știi tu ce înseamnă asta? Spune-mi ce este cu fata! Unde se află? Ce număr are camera ei?

Bond își lăsă mâinile să-i cadă în lături și zise pe un ton slab:

— Spune-mi, pentru Dumnezeu, domnule doctor. Trebuie să știu.

Doctorul Stengel îi răspunse blând, răbdător:

— Cineva s-a purtat urât cu ea. Are nenumărate arsuri. Încă o mai dor, dar – dădu din mână să-l asigure – pe dinăuntru, totul este bine. Se află în camera numărul patru, de alături. Poți s-o vezi doar un minut. Pe urmă o să adoarmă. Și tu la fel, da?

Îi deschise ușa.

— Vă mulțumesc, domnule doctor.

Bond ieși din cameră cu pași șovăitori. Iar îl lăsau afurisitele de picioare. Medicul îl urmări din priviri cum se duce la ușa rezervei numărul patru, cum deschise ușa și o închise la loc cu grija exagerată a unui bețiv. Apoi o porni pe coridor, gândindu-se:

— Lui n-o să-i facă niciun rău, iar ei s-ar putea să-i facă bine. Este exact de ce are nevoie – puțină tandrețe.

În camera mică, jaluzelele aruncau raze de lumină și umbră pe pat. Bond îngenunche lângă ea. Căpșorul de pe pernă se întoarse spre el. Apoi ridică o mână, îl înșfacă de păr și-l trase mai aproape.

— O să stai aici, înțelegi? N-o să pleci.

Văzând că Bond nu-i răspunde, clătină din cap.

— Ai auzit, James? Ai înțeles?

Simți cum trupul lui Bond se prelinge pe podea. Când îi dădu drumul la păr, se prăbuși pe covorul de lângă patul ei. Fata își schimbă cu grijă poziția, ca să-l privească. Adormise deja cu capul pe braț.

Fata contemplă pentru o clipă fața aspră, întunecată. Apoi scoase un mic oftat, trase perna pe marginea patului, deasupra lui, puse capul jos în așa fel încât să-l vadă ori de câte ori dorea și închise ochii.